

Karanlığın İçinden - Robyn Donald

Son iki yıldan öncesini hatırlamıyordu Luce. Hastanede gözlerini açtığında, hafızasını kaybetmişti. Yeni Zelanda polisi de onun hakkında hiçbir bilgi edinememişti.

Ve bir gün, ünlü oyun yazarı Conn Ramsey'le karşılaştı... Genç adamın her bakışı, her dokunuşu garip duygular uyandırıyordu onda. Geçmişte muhakkak tanımış olmalıydı onu... Ve beyinde bir şeyler canlanmaya başladı.

Conn'un elinde, genç kıza geçmişi hatırlatacak bir güç vardı sanki. Öte yandan, bu adamdan korkuyordu da Luce...

Birinci Bölüm

<<Sende gelmeliydin, Luce. Film çok güzeldi Dean Par da hayatımda gördüğüm en yakışıklı aktör.>>

Luce Laurenson gülümseyerek televizyonu kapadı.

<<Oyunu kadar güzel miydi? Çok iyi eleştiriler almıştı oyun, değil mi?>>

Oturma odasına giren iki kadından uzun boylusu kendini bir koltuğa atıp ayakkabılarını çıkardı.

<<Harikaydı. Oyuncular çok iyiydi. Teresa haklı, Dean Parr ideal bir kahramandı.>>

Arkadaşına şaka yollu takıldı. <<Parr çok güzel öldü; Teresa da kovalar dolusu gözyaşı döktü. Acıklı bir filmde onun yanında oturmak, durmadan su püskürten bir balina sürüsüyle dost olmaya benziyor.>>

Terasa halliday sırtıttı. <<Filmin sonunda senin bile gözlerin doluydu, Faith. Öyle çok katı biriymişsin gibi numara yapma. Sanırım herkes ağladı; Shakespeare'in trajedilerine benziyordu... müthiş etkileyiciydi. Bir sürü erkeğin burunlarını silermiş gibi gizlice gözlerini kuruladıklarını gördüm.>>

<<Tam da Whangarei'li erkeklere göreymiş.>> Şakacı bir sesle konuşan Luce Laurenson, İngilizdi. Kelimeleri uzatarak, ağır ağır konuşan Yeni Zelandalı iki arkadaşının aksine çabuk, bazı heceleri yutarak konuşuyordu. Gümüş parıltılı sarı saçları, berrak gri gözleriyle tipik bir kuzeyliydi. Koyu renk kaşları ve kirpikleriyle yüzüne gerçekten güzel denemezdi, ama dikkati çeken bir cazibesi vardı bu yüzün.

Mutfakta kahve hazırlarken, hafif bir gülümsemeyle arkadaşlarının konuşmasını dinliyordu. Evi böyle iki kadınla paylaşabildiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündü bir kez daha. Müşfik, pratik Faith; yaşamına duyduğu ateşli hayranlık ve keskin mizah güzüyle Teresa.

Luce seramik fincanlarını masaya koyarken, <<Hoşunuza gittiğine sevindim,>> dedi. <<Senaryoyu kim yazmış?>>

Faith, <<Özellikle baktım,>> diye cevapladı. <<Oyunu yazan adam, Conn Ramsey.>>

Luce hafızasını zorlayarak kaşlarını çattı. <<Conn Ramsey? O... isim yabancı değil.>>

Arkadaşları ona ve birbirlerine bakmaktan kaçındılar. Bir süre sonra Faith kahvesini alırken, <<Tabii, ünlü bir isim. Ortaçağda geçen, cüzamlılarla ilgili bir oyun yazmıştı. Televizyonda oynamıştı, hatırladın mı?>> dedi.

Hafifçe titredi Teresa. <<Hatırladım. Korkunçtu.>>

<<Çok sert, güçlü şeyler yazıyor.>> Faith'in sesi ifadesizdi. <<Adam, insanlardan hoşlanmayan, alaycı biri. Ama oyunlarının sonunda hep küçük bir umut ışığı oluyor. Birbirinden güzel bir sürü oyun yazmış. Eleştirmenler, Teresa gibi, Shakespeare ile kıyaslamıyorlar onu ama, Shakespeare böylesine dokunulmaz olmasa, onu da yaparlar.>>

<<Hehalde onunla ilgili bir şey okudum,>> dedi Luce. <<Tanıdık kimseyi gördünüz mü?>>

Teresa kötü kötü sırttı. <<Jolie Stewart'ı gördük. Yanında da müthiş yakışıklı bir erkek vardı. Daha doğrusu, Jolie adamın yanındaydı. Aşık bir davetle göz kırpmalar ve cilveli cilveli dudak yalamalar... Ama her zamanki gibi etkili olmadı sanırım.>>

Luce güldü. <<Jolie'den fazla hoşlanmıyorsun sanırım. Erkek arkadaşlarından birini elinden mi almıştı?>>

<<İlk okuldayken . Ama ona tahammül edemeyişimin nedeni bu değil. Tam bir züppe. Annesi çok tatlı bir kadın, ama Jolie gariplikleriyle kadını deli ediyor. Yeni Zelanda'nın en çekici dişisiymiş gibi davranıyor mu, sinir oluyorum.>>

<<Luce komik bir ifadeyle, <<vay, vay, vay,>> dedikten sonra sordu. <<Sizi tanıştırmadı mı?>>

İki arkadaşı da kahkahalarla gülmeye başladılar. Gülmesi biraz kesilen Teresa, <<Luce, sahiden çok komikti,>> dedi. <<Adamla gösteriş yapıp tüm kadınların kıskançlığını çekmekle, birisi gelip çalmasını diye bir yere kapatmak arasında tereddüt ettiği belliydi.>>

Faith, <<En komik tarafı da, adamın onu dinlerkenki haliydi. Sıkıntıdan patladığı, ama eğleniyormuş gibi davranmaya çalıştığı öyle belliydi ki. Aptallara katlanamayan tiplerden,>> dedi.

<<Neye benziyor?> görünüşü yani...>> Luce meraklanmıştı. Jolie Steward çok güzel bir kızdı. Erkeklerin çoğu, bu güzel kabuğun altındaki pek hoş olmayan kişiliği fark etmeyi başaramıyorlardı.

<<Esmer biri. Saçları koyu renk, ama siyah değil. Güneşte yanmış. Sert hatlı, zeki bir yüzü var. her şeyi görebiliyormuş gibi bakıyor. Yüzünden pek bir şey okunmuyor, ama ağzı...aklıma geldikçe ürperiyorum.>> Teresa titriyormuş gibi yaptı. <<Çok şehvetli bir ağzı var. Faith'in gençken 'hayvansal çekicilik' diye tanımladığı bir şey var bu adamda.>>

<<Hiç de öyle demezdim.>> diyen Faith, <<Başın mı ağrıyor Luce? >> diye sordu. <<Gözlerinin altı morarmış.>>

<<Luce gülümsedi. <<Evet hemşire hanım. Ama çok fazla değil. Artık çok ender geliyor bu ağrılar.>>

<<Haydi, yatağa o zaman. Yarın hava güzel olursa plaja gideriz.>>

Ertesi gün hava güzeldi. Öyleye doğru, sıcak ilkbaharı güneşi bulutları uzaklaştırmış, kuzeyden gelen ve tropiklerin kokusunu taşıyan hafifi bir esinti başlamıştı.

Piknik sepetini bagaja yerleştiren Teresa, <<Yaz gelmeden yanabileceğiz, herkes hazırsa gidelim.>> dedi. Faith'in eski model, küçük arabasıyla Whangarei'nin birkaç kilometre güneyindeki Waipu plajına doğru giderken, Luce enfes manzarayı seyrediyordu. Önünden geçtikleri çiftlik evlerinin bahçeleri çiçek doluydu.

Luce, yeni Zelanda'nın çok güzel bir yer olduğunu düşündü; hem de çok güzel. Burada geçirdiği iki yıl

içinde çok mutlu olmuştu. Hiç kimse Teresa ve Faith kadar nazik ve neşeli olmazdı. Onların arkadaşları sayesinde geniş bir tanıdık çevresi edinmişti.

<<Bikinini aldın mı, Luce?>>

<<Evet, Teresa. Neden sordun?>>

<<Sana çok yakışıyor. Ben de aldım bikinimi. Greg gelmeden biraz yanmak istiyorum. >> Teresa elini kaldırıp nişanlısının parmağına taktığı pırlanta yüzüğe baktı. <<Çok özledim onu!>>

Faith plaja giden ara yola saptı, <<Bir buçuk yıl sonra evleneceksiniz. İhtisasını babasının yanında yapacak, değil mi?>>

<<Evet. Zamanın çabuk geçmesini öyle istiyorum ki.>>

<<Bana kalırsa, yeter kadar çabuk geçiyor,>> dedi Faith. <<Sen ne dersin, Luce?>>

<<Sahiden yeteri kadar hızlı. Daha geçen yılın yaz telaşından kurtulamadan yeni yıl yaklaştı bile.>> Luce zamanın kendisi için başı ve sonu belli olmayan bir çembere benzediğini söylemedi.

Plaj güzel havadan yararlanmak isteyenlerle doluydu. Luce havlusunun üzerine uzanmadan önce her yanını güzelce yağladı. Onun yanına uzanıp güneşlenen Terasa'nın aksine, Faith kocaman bir şapkanın gölgesinde kitap okumayı tercih etmişti.

Biraz sonra, <<Şimdi bakmayın, Jolie, yakışıklı erkeğiyle az ilerde duruyor.>> diye mırıldandı.

Teresa içini çekti. <<Bu kız benim en kötü taraflarımın ortaya çıkmasına neden oluyor. Bizi bu adamla tanıştırmasını sağlayacağım.>>

<<Teresa!>> diye itiraz etmeye çalışan Luce, onun ayağa kalkıp el sallamaya başladığını gördü. Bir yandan da, <Jolie, Jolie Steward,>> diye bağırıyordu.

Jolie onlara doğru yürümek zorunda kaldı. Yanındaki erkeğe hızlı hızlı bir şeyler söylerken yüzünde huysuz, ters bir ifade belirmişti.

Luce doğrulup plaj ceketine uzandı. Güneş gözlüğünün ardında gözleri korkudan irileşmişti. Erkeği tanıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Bu koyu yeşil gözleri bildiğine emindi sanki. Bu gülümseme, dudakların bu alaylı, sert kıvrılışı...Onu böyle gülümserken daha önce de gömüştü muhakkak. Ve incinmişti.

Jolie'yle adam kendilerine doğru ilerlerken ceketini giyip kemeri sıkıca düğümlledi. İçinden yükselen heyecan dalgasını bastırmaya çabaladı. Anıların, hatırlamaya çalıştıkça bir daha ele geçmemesine uzaklaşıp gittiğinin farkındaydı çünkü.

Jolie suratını asarak erkeği tanıştırdı. Luce, adanın Conn Ramsey olduğunu duyduğunda hiç şaşırmadı. Conn'un kendisini tanıdığını belli eden hiçbir belirti olmamasına rağmen,Luce onun soğuk, düşmanca bakışının etkisini uzun süre üzerinde hissetti.

Teresa, <<Oyun yazarı Conn Ramey mi?>> diye bağırıverdi.

Conn Ramsey yukarıdan aşağıya doğru Teresa'ya baktı. Dudaklarında belirlen şakacı tebessüm ağzının sert hatlarını yumuşatmıştı. <<Ta kendisi,. Dün gece sizi sinemada görmedim mi ben?>>

Fait kuru bir sesle, <<Görmediyseniz bile mutlaka duymuşsunuzdur. Ağıt yakar gibi, gözyaşlarına boğularak ağlayan oydu,>> dedi.

Conn Ramsey güldü. <<Yaptığım şey birini ağlattığında memnun olurum. Açık bir kendini beğenmişlik işte,>> dedi. Sakin bakışları Luce'un hafifçe yan dönmüş yüzüne takıldı. <<Siz sinemada değildiniz, Miss Laurenson, değil mi?>

<<Hayır.>> Luce artık tümüyle kendine hakimdi. Cevabının çok kısa olduğunu bilmesine rağmen, daha fazla açıklama yapmak için bir neden olmadığını düşündü.

Pek hoş olmayan kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Jolie, <<Eh, kalksak iyi olur,Conn.>> dedi.

<<Acelemiz mi var?>>

Adamın bütün söylediği buydu; ama Jolie kızardı. Luce nedense kız için üzüldüğünü hissetti.

Jolie hiç de inandırıcı olmayan bir neşeyle, <<Yo, acelemiz yok tabii,>> dedi. Son moda bir gözlüğün kara camları ardındaki gözleri ısrarla erkeğin üzerine dikilmişti.

Faith onları davet etti. <<Otursanıza. Luce, sepete yakınsın. Bize içecek bir şeyler versene. Hava bayağı sıcak.>>

Luce buza yerleştirilmiş beyaz şarap sürahsini çıkarıp bardakları doldurdu. Sonra d Faith'in yaptığı küçük tatlıları ikram etti herkese.

Teresa zevkle içini çekti. <<Güzel. Söyleyin bakalım, Mr. Ramsey, Yeni Zelanda'ya gelmenizin nedeni ne? Başka bir oyun üzerinde mi çalışıyorsunuz?>>

<<Şu anda hayır. Ama sanırım, yeni bir oyun kafamda şekilleniyor. Kız kardeşimi ziyaret ediyorum. Kocasının bu civarlarda bir çiftliği var.>>

Jolie, <<Sahilde,>> dedi, sonra Conn kendisine bakınca sustu. Erkekten çok hoşlandığı açıkca belliydi; duyduğu korku kadar belli.

<<Bu yeni oyun burada mı geçecek?>> Faith ilgilenmişti.

<<Belki bir kısmı.>> Gözlerinin garip bir rengi vardı. Berrak yeşil renkteki iris, altın parıltılı kahverengi bir halkayla çevriliydi. Gözlük takmadığı için, Luce kendisine her bakışında onun gözlerini rahatça seyredebiliyordu. Şimdi de Luce'u seyre diyordu işte; az bulunur bir hilkat garibesiymiş gibi bakıyordu ona.

Şu rahatsız edici daha önce tanıyormuş gibi olma duygusu sinirlerini yıpratıyordu; ama Luce, büyük bir ihtimalle Conn Ramsey'in resmini bir dergide görmüş olabileceğini de biliyordu. Kolay kolay unutulmayacak bir yüzü vardı.

Neyse ki, sohbeti sürdürmek gibi bir zorunluluk altında değildi. Teresa ve Faith, Conn Ramsey'i eğlendirebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Luce, yüzünü asmış oturan Faith'in Tiyatro Kulübünün sahneye koymaya çalıştığı bir oyun hakkındaki eğlenceli tavsiyelerini can sıkıntısıyla dinleyen Jolie'ye baktı.

Faith, <<Cumartesi Hasadı'nı oynamayı düşündük,>> diye anlatıyordu. <<Ama sonunda vazgeçtik. Aramızd o kadar kuvvetli bir kadın yoktu. Onun yerine Charley'in Teyzesi'ni oynadık.>>

Faith'in duyduğu zevkten hoşlanan Conn Ramsey güldü. <<Hepiniz rol alıyor musunuz bu oyunlarda?>>

<<Teresa'yla ben oynuyoruz,>> dedi Faith. <<Luce her oyunun ilk gecesine gelmekle yetinir.>>

Luce o etkileyici gözleri üzerinde hissetti. Conn Ramser alçak bir sesle konuşmaya başladı. Sesinin tonu, öteki üç kişi cansız birer mankenmişçesine mahrem bir anlam taşıyordu. <<İlgilenmiyor musunuz, Mss Laurenson?>>

Luce ondan yana döndü. <<Yeteneğim yok, Mr. Ramsey.>>

<<Jolie, <<Zaten replikleri hatırlayamazsın, değil mi?>> diye söze gidi. <<Yani, hastalığın yüzünden bu imkansız demek istiyorum.>>

Garip bir sessizlik oldu; sonra Luce omuzlarını silkti. <<Bir sürü şeyde hafızam mükemmel çalışıyor.>>

<<Ama hafızanı kaybetmiştin,>> diye ısrar etti Jolie. <<Nasıl hatırlayabilirsin?>>

Luce kibarca, <<Yaşamımın iki yıl öncesi hakkında hiç birşey hatırlamıyorum; ama son iki il içindeki olaylar söz konusu olduğunda hafızam mükemmel işliyor.>>

<<Ne garip.>> Jolie ürperdi. <<Çok acayip, değil mi, Conn?>>

Luce elinde olmadan gözlerini Conn'a doğru çevirdi ve soğukkanlı, amansız bakışlarla karşılaştı. Bu gözlerdeki ifade, sinirlerinde bir korku dalgası geçmesine neden olacak kadar tanıdıktı.

Conn Ramsey ifadesiz bir yüzle, <<Bu duruma iyi uyum sağlamışa benziyorsunuz,>> dedi.

Luce acı bir tebessümle gülümsedi. <<İnsanın elinden başka bir şey gelmiyor ki. Hafızanız kaybolmuşsa, kaybolmuş demektir. İstedığınız kadar uğraşın, geri getiremezsiniz onu.>>

Conn usulca, >> Belki de geri gelmesini istemiyorsunuz.>> dedi. Dikkatle Luce'u süzüyordu.

Saniyenin onda biri kadar Luce'un vücudundaki tüm kaslar gerildi. Yüzünün solduğunu, Conn'n, kendisinin her tepkisini dikkatle incelediğini biliyordu.

<<Belki,>> dedi önemsemez bir tavırla. <<Hangi karanlık gerçekleri gizlediğimi Tanrı bilir.>> Elindeki kadehi çok eğleniyormuş gibi yere bıraktı. <<İsterseniz, bu konudaki deneyimlerimden yararlanabilirsiniz, Mr. Ramsey; ama korkarım, tiyatro sahnesinde pek işe yaramayacak kadar sıkıcı şeyler.>>

<<Bu konuda kararı ben vereceğim.>>

Bu sesteki meydan okuyan ifade, Luce'un başını kaldırıp erkeğe bakmasına neden oldu. Conn Ramsey gülümsüyordu; ama tebessümü de bakışları kadar dikkatli ve tetikteydi. Luce'un yanında oturan Faith ani bir hareketle bardağını başına dikerek şarabı sonuna kadar içti ve, <<Oyunlarınızı yazarken fikirleri nereden alırsınız, Mr. Ramsey>> diye sordu.

Havadaki nedeni anlaşılmaz gerilimi ortadan kaldırmak için beceriksizce uğraşıyordu Faith. Conn Ramsey, kadının konuyu değiştirmesine izin verdi. Luce yutkunarak bu adamın, katıldığı her konuşmada tüm kontrolü elinde tuttuğunu düşündü.

<<Conn deyin lütfen.>> Adam Luce'a baktı. <<İnsanları tanıştıırken soyadlarını kullanmadığınızı bilecek kadar tanıyorum siz Yeni Zelandalıları.>> Faith'e bakarak gülümsedi. <<Fikirlere gelince, biraz önce

birinin doğuşuna tanık oldunuz. Yardımın için teşekkür ederim, Luce.>>

Luce'un bir hata yaptığını anlaması için Jolie'nin kızgınlıkla parlayan gözlerine bakması gerekmiyordu. Bir budala gibi Conn Ramsey'e meydan okumuş, o da bu sessiz savaş çağrısını kabullenmişti. Ayağa fırlayıp oradan kaçma arzusunu bastırmaya çalıştı. Gidebileceği hiçbir yer olmadığını biliyordu. Bilingsizce ellerini kenetledi, sonra Conn Ramsey'den korkması için bir neden olmadığını kendi kendine tekrarlayarak rahatlamaya çalıştı. Kendisi izin vermedikçe, kimse onu incitemezdi. Conn'un kendisine daha fazla yaklaşmasına izin vermeyecekti.

<<Bunu Mattie Jameson'la konuşanız daha iyi olur>> Faith'in sakın sesi, Luce'un içinde kabarmaya başlayan panik duygusunu yatıştırdı. Conn kaşlarını kaldırıncı, Faith açıkladı.

<<Hastanedeki psikiyatrisi. Luce'la ilgileniyor. Bunu da, her altı ayda bir, tamamen normal mi olduğunu söyleyerek yapıyor.>>

<<Son iki yıldan öncesini hatırlamayışı hariç.>> Jolie'nin sözleri müphemdi, ama Luce'a yönelttiği mesaj fazlasıyla açıktı. 'Uzak dur, Conn benim.'

'Senin olsun!' Luce bir an, korkuyla, bunu yüksek sesle söylediğini sandı, ama Faith, Londra'da sahneye konan ve hakkında bir sürü tartışma çıkan Romeo ve Juliet oyunu hakkında konuşmaya başlayınca rahatladı.

Güneş kalın bulutlarla örtölünce, eve gitmeye karar verdiler. Ayrırlarken, ilerde buluşmak üzere herhangi bir şey söylenmedi.

Eve dönerlerken Faith, <<Ondan hoşlanmadın,>> dedi Luce'a.

Teresa güldü. <<Bütün bu engel tanımayan erkeklik biraz fazla oluyor, değil mi? Jolie'nin başını nasıl bir derde soktuğu hakkında bir fikri olduğunu sanıyor musunuz?>>

<<Jolie kafasız, kibirli bir kız,>> dedi Faith sert bir sesle. <<Başına geleceklere layık, ama gene de onun için üzölmeden edemiyorum. Tabii bilmiyor başına aldığı belayı! ConnRamsey'in, Teresa'nın 'hayvansal çekicilik' dediği o şeyle dolu olduğu gerçeğinin ötesinde bir şeyi göremez o.>>

<<Bu adamdakilerin yarısının bende olmasını dilerdim,>> dedi Teresa. <<Ama Greg'in bu kadar mükemmel olmadığına memnunum. Ona olan aşkından ölen bir sürü hastası olurdu sonra.>>

<<Neyse... Conn'un ilgilendiği kişinin Jolie olduğunu sanmıyorum.>> Faith Luce'a baktı. <<Gözlerini senden ayıramadı, Luce.

Yorgunluğunu bir gülümsemenin altına saklamaya çalıştı Luce. <<Belki sarışınlardan hoşlanıyor. Ya da , beni inceleyip, sonra hafıza kaybıyla ilgili başarılı bir oyun yazmak niyetinde. Bunu yaparsa, kazancın yarısı üzerinde hak iddia edebilir miyim acaba?>>

Yolun geri kalan bölümünde, bu hayal geliri nasıl harcayacaklarını tartıştılar, ama eve döndüklerinde Faith durup dururken. <<Mattie Jameson'un seni yi bir muayene etmesine izin versen iyi olur, Luce; bu yakışıklı vahşi, beynini kurcalamak istiyor,>> dedi.

<<Sahiden yapar mı dersin?>> Teresa bunu sorarken, sıkıntılı gözlerle Luce'a bakıyordu. <<Laf olsun diye söylediğini düşündüm ben.>>

<<Belki de. Ama denemek, görmek için doymak bilmez bir tutkusu var gibi geliyor bana. Eğer kendi başından geçmemişse, ikinci elden öğreniyor o da.>> Faith yeni boyadığı tırnaklarına baktı. <<Luce'u

çekici bulmuş olabilir; ama onu yatak odasına götürürken bir yandan da bildiği her şeyi söyletecektir.>>

Birden kıpkırmızı kesilen Luce, <<Yani kafasındaki asıl şeyin beni yatağa atmak olduğunu mu sanıyorsun?>> diye sordu. Bir yandan da, tepkisinin şiddetine aşıyordu. Daha önce de bir sürü teklifle karşılaşmış, hepsiyle başa çıkabilmişti. Şimdi, Conn Ramsey'in sert hatlı yüzünü arzuyla parlarken düşününce neden bir yeniyetme gibi kızarıyordu sanki?

Teresa, <<Tabii,>> diye güldü. Luce'un hala biraz kırmızı olan yüzüne bakıyordu. <<Erkeklerin aklındakinin hep bu olduğunu şimdiye kadar öğrenmen gerekirdi. Gene de, bu yakışıklı vahşi için değişiklik olabilir. Ona hayır diyenlerin sayısının fazla olmadığına iddiaya girerim.>>

<<Her şeyin bir ilki vardır,>> diye mırıldandı Luce.

Ertesi gün saat on ikiye yaklaşırken, Conn Ramsey dükkandan içeri girdi. Tüm kainat kendine aitmiş, ama malını pek umursamıyormuş gibi bir havası vardı. Gözleri dükkanı taradı ve bir müşteriye göstermek üzere kasadan yüzük çıkarmakta olan Luce'un üzerinde durdu.

<<Yakuta bayılıyorum,>> diyen kadın yüzüğü parmağına geçirmeye çalıştı. <<Biraz genişlettirmem gerekecek.>>

İçin için, yüzüğün genişletilmesi fikrine karşı çıkan Luce ifadesiz bir sesle, <<Tabii;>> dedi. Yakut ve elmaslardan oluşan zarif yüzük, uzun ve ince bir parmakta çok daha güzel durabilirdi. Kadın da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, kaşlarını çatarak eline baktı.

<<Güzel... ama böyle bir şey düşünmüyordum. Çok küçük bu. Zahmet oldu.>>

Müşteriyle ilgilendiği süre boyunca Luce, Conn Ramsey'in bakışlarının üzerine dikili olduğunu hissediyor, elinde olmadan yanaklarının kızarmasına kızıyordu. Erkeğe döndüğünde, geçen birkaç dakika sayesinde kendini toplamıştı.

<<Ne istemiştiniz?>>

Conn Ramsey gülümsedi, ama gözleri yeşil bir cam gibi soğuktu. <<Ne resmi bir ses bu! Şunu kasaya kaldırsan iyi olmaz mı?>>

Konuşurken bir yandan da yüzüğü tezgahın üzerinden aldı ve elini çekmesine fırsat bırakmadan, çabucak Luce'un parmağına geçiriverdi. Elini o kadar sıkı tutuyordu ki, kurtarmak için uğraştık.a Luce'un canı yanıyordu.

<Ne yapıyorsunuz?>> Luce, elini yumruk yapmaya çalıştı; ama Conn canını yakarak parmaklarını açtı.

Luce'un sesi dehşet doluydu. <<Bırakın beni. Öteki elini şakağına bastırdı.

<<Başın mı ağrıyor?>>

<<Bilmiyo... hayır, hayır ağrıyorum.>> Kurtulmak için çabalamak faydasızdı. Luce elini erkeğin elinin içine bıraktı. O zamana kadar duymadığı bir korku hissediyor ve duyduğu tepkiyle titriyordu.

<<Birinci ders,>> dedi Comm Ramsey. <<Benimle mücadele etme, Luce. Hep kazanmaya alışığım ve şimdi de bu alışkanlığımdan vazgeçmek niyetinde değilim.>>

Gülümsemesinde tehdit edici bir şey vardı, ama kızın elini bıraktı. Luce arkasını dönerek, yüzüğü koyacağı bölmenin anahtarını kilide sokmaya çabaladı. Bir yandan da, adamın gelip kilidi açmasından korkuyordu.

Ama Conn Ramsey, Luce yüzüğü yerine koyana kadar bekledi ve sonra, az önce garip bir olay hiç olmamış gibi devam etti. <<Kız kardeşim için bir şey istiyorum. Doğum günü gelecek hafta.>>

<<Düşündüğünüz bir şey var mı?>> Sık sık tekrarladığı bu alışılmış sözler, sakinleşmesini ve kendine olan güvenini yeniden kazanmasını sağlamıştı.

Conn'un sert hatlı ağzı, Luce'un davranışıyla alay eden bir gülümsemeye kıvrıldı. <<Kocası mücevher alır ona. Ama kardeşim porselen ve cam eşya koleksiyon yapar. Onun nelerden hoşlandığını bilirsin.>>

<<Bilir miyim?>> Luce şaşırdı. Müşterilerden hiç birinin, karşısındaki adamla bir benzerliği olmayacağına iddiaya girebilirdi.

Conn hiç de gülümsemeye benzemeyen bir gülümsemeye, <<Evet,>> dedi. <<Kız kardeşimin adı Sonia Mcleod.>>

<<Yaa!>>

Conn Ramsey gülmeye başladı. <<Çok şaşırmışa benziyorsun.>>

Gerçekten, Luce'un şaşırması için bir dolu neden vardı. Sonia Mcleod ufak tefek, sevimli, zarif bir kadındı; Conn'un sert hatlarını hatırlatacak tek yeri, evet, tek yeri gözleriydi. Altınimsı bir kahverengi halkayla çevrili yeşil gözler. Şaşırtıcı, ürkütücü gözlerdi bunlar; ama Conn'a yırtıcı bir kuş havası verirken, kız kardeşine zalimlikten çok uzak, etkileyici bakışlar halini alıyordu.

Sonia Mcleod çekici bir kadındı; ağabeyi ise tam bir tehlike. Luce bu adamdan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi olacaktı. Allahtan, Sonia Mcleod'un ilgisini çekebilecek bir şey vardı dükkanda.

<<Güzel bir vazomuz var,>> diyerek Conn'u kilitli bölmen bulunduğu tarafa götürdü. <<Antika değeri yok, ama çok güzel bir parça.>> Yalnız güzel değil, pahalıydı da vazo; ama Luce, adamın kız kardeşi için ne kadar para harcamaya niyetlendiğini bilmiyordu.

Parlak mavi cam vazoyu dikkatle yerinden çıkardı.

<<Çok güzel,>> dedi Conn kuru bir sesle. <<Alıyorum.>>

Fiyatı duyunca gözünü bile kırpmadı. Sabırsızlığını güçlkle bastıran bir insan olduğu izlenimini vermesine rağmen, Luce vazoyu özenle paketlerken sakin sakin bekledi.

Luce vazoyu güzelce sardıktan sonra sordu. <<Hediye paketi yapmamı ister misiniz?>>

<<Tabii.>> Conn'un sesindeki alaycı hava Luce'un yanaklarının hafifçe kızarmasına neden oldu: ama buna aldırmayarak, becerikli ellerle, parlak bir kağıda yeniden sardı paketi.

<<Tamam.>> Paketi Conn'a uzattı. <<Umarım hoşlanır.>>

<<Beğeneceğine eminim.>>

Anlamsız kelimelerdi bunlar; peki neden Luce'un boğazının kurumasına, suçluymuş gibi gözlerini Conn'dan kaçırmasına neden oluyordu?

Dükkanın sahibi Graeme Hunter arkadaki odadan çıkıp, <<Yemek zamanı geldi, değil mi, Luce?>> dediği zaman genç kız büyük bir rahatlık hissetti.

Luce üstünü değiştirip vestiyerden çıktığında, Conn'un kendisini beklediğini gördü. Paketi koltuğunun altına sıkıştırmış, kaşlarını çatarak bir İşpanyol kılıcını inceliyordu. Vitrinin içine doğru uzanmış, alışılmamış bir özenle mücevherleri düzelten Graeme'in gözünü korkutmuşa benziyordu. Conn, caddeye çıkıncaya kadar Luce'un yanında, konuşmadan yürüdü. Sonra birden sordu. <<Güvenilir biri, değil mi?>>

Onun ilgisiz tavrına kızan Luce omuzlarını silkti. <<Siz güvenilir biri olmalısınız. Graeme aptal değildir.>>

<<Güvenilir biri gibi mi göründüğümü düşünöyorsunuz?>>

Luce soğuk bir tavırla, <<Hayır,>> dedi. <<Tehlikeli biri gibi göründüğünüzü düşünüyorum.>>

Conn alay edercesine kaşlarını kaldırdı. <<Soğuk, tasız sözlerin ardına gizlenebileceğine inanmıyorsun, değil mi? Neden tehlikeli görüneyim ki?>>

<<Sizin hakkınızdaki düşöncelerimle ilgilenmediğinize eminim.>> Köşeye gelmişlerdi. Luce ona döndü. <<şu tarafa gitmek zorundayım. Hoşça kalın, Mr. Ramsey. Tatilinizi iyi geçirmenizi dilerim.>>

<<Bu kadar çabuk olmaz!>> Luce'un bileğini yakalayan Conn, onun gitmesine engel oldu. <<Öğle yemeğini benimle ye.>>

Canı acımamıştı ama teması zehirliymiş gibi, Conn'un parmaklarının altında derisinin karıncalandığını hissetti Luce. <<Bırakın beni,>> dedi sakın bir sesle. Yüzünden şaşkınlık ve kızgınlık okunuyordu.

<<Yemeği benimle yemeğe karar verdiğinde bırakırım.>> Luce hiddetinden korkmuş ya da küçük gören bakışlarından etkilenmiş gibi bir hali yoktu.

<<Olmaz.>>

<<Neden?>>

Gelip geğenler onlara bakmaya başlamışlardı. Tarytışan sevgililere benziyor olmalıydılar. Bu düşünce Luce'un yüzündeki bütün kanın çekilmesine neden oldu.

<<İstemiyorum;>> dedi zayıf bir sesle.

<<Hangimizin iradesi daha güçlü merak ediyorum.>> Luce'un gözleri kocaman kocaman açılınca gülömsedi. <<Ben gelmeni istiyorum çünkü,>> diye sürdürdü sözlerini. <<Çok istiyorum.>>

Nedense, Luce ateş püsküren gözlerle Conn'a bakmaya devam edemedi. Yüzünde alaycı ifadenin altında bir kakhaha gizli gibiydi. Sanki onu bir şakaya paylaşmaya çağırıyormuş gibiydi. Luce, gözlerini bileğinin üzerindeki güçlü parmaklara çevirdi.

Conn onun tereddüdünü görmüş olmalı ki, tuttuğu eli kaldırıp bileğini öptü. Dudaklarını bastırđı yerdan kaldırmadan, <<Lütfen, Luce,>> dedi. <<İyi davranacağıma söz veriyorum.>>

Luce katı davranıp onu reddetmesi gerektiğini düşöndü, ama içinden bir ses, Conn'un mutlaka direncini kıracak bir yol bulacağını söylüyordu. Conn'un dudaklarının değdiği yer dağlanmış gibi kıvranarak kendini çekmeye çalıştı.

<<Neden Jolie'yi davet etmiyorsunuz? Maceralara girmekten hoşlanmam ben.>>

<<O hoşlanır, öyle mi?>> Luce'u yolun karşıısına geçirirken, Conn gülömsüyordu. Yoldan geçen birkaç kız açık bir ilgiyle baktılar Conn'a, ama o hiçbirinin farkında değil gibiydi. <<Jolie hakkında pek iyi

düşüncelerin yok.>>

<<Çok az tanıyorum onu.>>

<<Ama tanıdığın kadarıyla da hoşlanmıyorsun. Neden acaba? Kendine rakip gördüğün için mi?>>

<<Of, tanrı aşkına!>> Luce durdu. <<Jolie Stewart ya da başka bir hakkında benim ne düşündüğüm sizi ilgilendirmez. Tiyatro oyunu yazıyorsunuz diye insanların kafalarından ne geçtiğini öğrenmeye çalışmaya hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz? Benimkini öğrenemezsiniz, Mr. Ramsey.>>

<<Kaldırımı tikiyorsun.>> Conn kolunu kurtarmaya çalışan Luce'a alaylı ama belirgin bir sempatiyle gülümsedi.

Luce bu adamı aldatmanın imkansız olduğunu düşündü. Daha da tatsız bir düşünce birden sarstı onu. Conn Ramsey'i bu kadar parlak bir oyun yazarı ve bu kadar büyük bir alaycı yapan da bu güçlü sezgisel kavrayışydı.

Küçük ama çok pahalı bir lokantada onun karşısında oturmasının nedenini de anlamıştı belki.

Menüye hiç ilgilenmeden bakan Luce, ifadesiz bir sesle, <<Aç değilim;>> dedi.

<<Yeteri kadar yemek yemiyormuşsun gibi görünüyorsun:>> Conn onun itirazlarına aldırmadan ikisi için de yemek ısmarladı. Sonra, <<Kaç yaşındasın, Luce?>> diye sordu.

Kalın, siyah kirpiklerini indirdi Luce. <<Yirmi.>>

<<Hafızanı kaybettiğinde on sekiz yaşıdaydın yani.>>

Luce omuzlarını silkti. <<Öyle olduğu açık.>>

<<Bundan söz etmek seni rahtsız mı ediyor?>>

<<Hayır, etmiyor aslında.>> Garsonun bardaklarına şarap doldurup getirmesini bekleyen Luce, boşuk bir sesle devam etti. <<Şimdi bir rüya gibi geliyor bana. Açıkçası, merdivenlerden yuvarlandım. Okuyordum. Merdivenleri çıkarken yapılmaması gereken aptalca bir şey işte. Düşüp kafamı çarptım. Uyandığımda... tam bir boşluktan bulduğum.>>

<<Adını hatırlamamış mıydın?>>

Luce şaraptan bir yudum aldı. <<Hayır. Ama bana söylediklerinde tanıdık...bildik geldi adım.>>

<<Başka ne hatırlamıştın?>>

<<Kendim hakkında hiçbir şey.>> Conn'la konuşmak kolaydı. Hemen hemen hiç içmediği halde duyduğu rahatlığın şarap yüzünden olduğunu da sanmıyordu; belli belirsiz gevsemişti. <<Ama okulda öğrenmiş olmam gereken bütün bilgileri hatırlıyorum. Daha önce okuduğum kitapların konularını, dinlediğim şarkıların müziğini biliyorum, filmleri hatırlıyorum.>>

<<Ama yaşamınla ilgili olayları hatırlamıyorsun.>>

Luce başıyla onayladı. <<Evet, öyle.>>

<<Şimdi, hafızanı kazanma ümidin var mı?>>

Luce vücudunu buz gibi yapan bir ürpertiyle sarsıldı. <<Hayır. Böyle bir şey olacaksa, şimdiye kadar olurdu. Doktor hiçbir zaman söylemedi, ama fazla ümidi olmadığını görüyorum ben.>>

Conn, Luce'un yüzüne diktiği gözlerini kıstı. <<Hiç aldırıyormuş gibisin.>>

Luce gene omuzlarını silkti. <<Aldırıyorum ya. Böyle mutluyum.>>

<<Daha önce mutlu olmadığın anlamına geliyor bu?>>

Bu keskin, can yakıcı sözcükler bir an havada asılı kaldı. Parmakları kadehin sapında kasılan Luce acıyla içini çekti. <<Bilmiyorum.>> Acı çeken gözlerini Conn'un insanın içine işleyen gözlerine dikti.

Bir süre sonra Conn, neredeyse nazik bir sesle, <<Kimsenin seni aramaması garip, polis bu konuda gerekeni yapmıştır tabii,>> dedi.

<<Bilmiyorum.>> Luce yutkundü. Conn'un gözlerini boynundan ayırmadığını görünce, hafifçe yanakları kızardı. Bu gözlerde hem şehvi bir hayranlık, hem de bir meydan okuma vardı. Garson gelince derin bir rahatlık duydu.

Yemek enfesti. Luce gerçekten acıktığını fark edince şaşırdı. Yemek boyunca havadan sudan konuştukları için rahatça karnını doyurabildi.

Conn,>> Bir kase yoğurt ve bir elma yemekten daha iyi, değil mi?>> diye sordu.

Luce gülümsedi. <<Elma değil, portakal. Ama haklısınız, teşekkür ederim. Bütün gün kendisini yalnız bırakmanıza kızmaz mı kız kardeşiniz?>>

<<Sonia yaptığım hiçbir şeye şaşmayacak kadar iyi tanır beni. >> Gözlerini elindeki kahve fincanından kaldırıp Luce'unkilere dikti, kendinden emin gülümsedi. <<Bakmak zorunda olduğu bir evi, bir kocası ve peşinden koşturmak zorunda bulunduğu iki çocuğu olan, fazlasıyla meşgul bir kadındır Sonia. Ayrıca,>> Gene alaylı bir havaya bürünmüştü, <<Kendisine doğum günü armağanı aldığımı biliyor.>>

<<Sizin bir kız kardeşiniz olduğunu düşünmek çok tuhaf.>> Biraz düşünmeden konuşmuştu Luce.

Bir anlık sessizlikten sonra Conn, <<Kız kardeş sahibi erkekler nasıl olurlar peki?>> dedi.

<<Bilmiyorum.>> dedi Luce hem kendi söylediği söze, hem de Conn'un sıkıştırıcı cevabına şaşırmıştı. <<Aptalca bir şey söyledim. Ama şimdi gitmem gerek, işe başlama saatim geliyor.>>

Conn dikkatle süzmeye başladı onu, ama gitmesini engellemek için bir şey yapmadı. Dükkana döndüklerinde, Luce'un kendisinden ayrılmak için acele etmesine de şaşırmış görünmedi.

Luce bir an önce hoşça kal demeye çabalarken hiç de nazik davranmıyordu. Alaycı bir gülümsemeyle dudakları kıvrılan Conn, <<Seni ararım,>> dedi yumuşak bir sesle.

İkinci Bölüm

Doktor Mattie Jameson, Luce ile, bilincini yitirmiş bir halde hastaneye getirildiği günden bari ilgileniyordu. Orta yaşlı, ince bir kadındı Mattie; tüm meslektaşları gibi, herhangi bir konuda, özellikle Luce söz konusu olduğunda, kesin konuşmaktan kaçınıyordu.

Şimdi çalışma masasına oturmuş, sevecen gözlerle Luce'a bakıyordu. <<Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun,Luce. Hafızanın geri gelme ihtimali olup olmadığı konusunda bir fikrim yok. Bizim işimiz beyinle, doğru. Ama o kadar az şey biliyoruz ki beyin hakkında. Neden birden ilgilenmeye başladın bu konuda?>>

<<Birisini bir şey söyledi,>> Conn Ramsey'den söz etmekten kaçınıyordu Luce. <<Bu adam, incelemesi gereken ilginç bir konu olduğumu düşünüyor. Faith önce sizinle konuşmam için ısrar etti.>>

<<Hafıza kaybı bir çeşit isteridir; bir çeşit korunma mekanizması diyebiliriz. Normal olarak birkaç haftada geçer. Bazen de, senin durumunda olduğu gibi devam eder. Ama her zaman hafızanın geri gelmesi ihtimali vardır. Genellikle bir uyarı gerekir bu işin olması için, doğru yönde bir dürtükleme yani. Bu yüzden geçmişini, nereden geldiğini bulmaya çalıştık. Hatırlarsan, bu konuda pek istekli değildin.>>

Luce başını sallayınca, sarı saçları güneş ışığında parladı. <<Hatırlıyorum. Garipti bu, ama çok yorgundum. Tüm istediğim uyumaktı.>>

<<O zamandan beri, geçmişini araştırma konusunda bir şey yaptın mı?>>

<<Hayır,>> dedi Luce. Şaşırmış görünüyordu. <<Ben..şey, polis hakkımda hiçbir şey öğrenemediğini söyledikten sonra işim peşini bıraktım.>>

<<Böyle bir tepki göstermen hiç garip gelmedi mis ana?>>

Luce dudaklarını yaladı. <<Sanırım garip bir şey bu,>> dedi boğuk bir sesle. <<Ama kaybolduğumu bildirip beni arayan çıkmadı, değil mi? Merak edenim olmadığına göre, yeryüzünde yapayalnız olmalıyım.>>

Mattie onu onayladı. <<Kimse ilgilenmedi, doğru. Şivenden İngiliz oluğun anlaşılıyor. Ama geçirdiğin kazadan önceki birkaç ay içinde senin adınla hiç kimse bu ülkeye girmemiş. O yüzden, daha uzun bir süredir Yeni Zelanda'da bulunduğu karar verdik. Nereye başvurursak tam bir boşlukla karşılaştık. Sanki izini kaybettirmeye çalışıyor gibiydin.>>

<<Bir suçlu gibi!>>

Psikiyatrist gülümsedi. <<Korkma. Polis elinden gelen her şeyi yaptı. Yasadışı bir işe karıştığını gösteren hiçbir delil yok. Ama yanılmıyorsam, sen bulunduğun yerin kimsenin bulmasını istemiyorsun. İşte bu yüzden, hafızanın kişisel yaşamınla ilgili bölümünü kaybettin, bu yüzden hala bir şey hatırlamıyorsun. Sorunun cevabı senin geçmişinde yaşıyor.>>

<<Beynim, bulacağım şeylerden ürktüğü için bu geçmişe gitmeme izin vermiyor, öyle mi?>>

<<Tamamen öyle.>> Mattie her zamanki ihtiyatlı tavrıyla ekledi.<<En azından ben öyle düşünüyorum.>>

Birkaç gün sonra çalıştığı dükkandan çıkıp Conn'u kendisini bekler bulunca şaşırmadı Luce. Bir arabaya yaslanmış duran Conn dar bir blucin pantolonla güçlü, geniş omuzlarını iyice belli eden ince bir süveter giymişti. Luce'u görünce doğrulup ona doğru yürüdü. Belli belirsiz gülümsüyordu.

Kendisini dikkatle inceleyen acımasız bakışları üzerinde hisseden Luce tereddütle, <<Merhaba,>> dedi.

Conn yumuşak bir sesle karşılık verdi. <<Akşam yemeğini benimle ye.>>

Luce dudağını ısırdı. <<İnsana düşünmek için zaman bırakmıyorsunuz değil mi?>>

<<Evet mi, hayır mı? Kararını ver.>>

Conn'un canı sıkılıyormuş gibi tavrı Luce'u sinirlendirdi. Yemeğe davet ettiği için ona minnettar kalması gerekiyormuş gibi davranan bu adam ne yaptığını sanıyordu? Çenesindeki kaslar gerildi. <<Hayır, teşekkür ederim.>>

<<Yaa!>> diye alaylı bir sesle konuştu Conn, yeşil gözlerini kısmıştı. <<Demek, 'Sakin bana dokunmayın,' diyen bu kılıfın altında küçük pengeler var. Arabaya bin de seni evine bırakayım.>>

Luce bir an duraksadı. Conn'un davranışları ne kadar belirsiz ve iki anlamlı olursa olsun, böyle bir öneriyi geri çevirmek aptallık olurdu.

Ama erkeğin kararlı tavrını dikkate almamakla aptallık ettiğini arabaya biner binmez anladı. Conn'un onu eve götürmek gibi niyeti yoktu.

Buz gibi bir sesle, <<Bu bir adam kaçırma mı?>> dedi.

Conn gülümseyerek, <<Evet,>> diye cevapladı. <<Bugün Sonia'nın doğum günü. Senin de yemeğe gelmeni istiyor.>>

Luce emniyet kemerinin izin verdiği kadar çabuk ona dönüp, kızgınlıkla sordu. <<Daha önce neden söylemediniz? Sizin kadar insanı kızgınlıktan delirten birine daha rastlamadım. İş elbiselerimle gidemem.>>

<<Üstünü değiştirmek için seni evine götürecektim.>>

<<Şimdi götürün.>>

<<Hayır.>> Conn tekrar gülümsedi.

<<Off! İnsanı çıldırtırsınız siz'!>>

<<İkinci ders.>> dedi Conn alay ederek, << İstedığimi elde etmem söz konusu olduğunda vicdanımın sesini pek dinlemem.>>

Anayoldan ayrılıp doğuya sahile doğru giden yollardan birine saptılar. Manzara çok güzeldi. Yeşil çayılar boydan boya uzanıyor, ağaçlar taze yapraklarıyla ilkbaharı selamlıyordu.

Conn yumuşak bir sesle açıkladı. <<Eniştem çiftçidir. Koyun ve sığır yetiştirir.>>

<<Kız kardeşinizle nasıl tanıştılar?>>

<<Buraya tatile gelmişti. Hiç sormadım, ama onun anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, ilk anda birbirlerinden hoşlanmamışlar. Alışılmadık ölçüde fırtınalı bir flört devresinden sonra evlendiler. Bu işe Sonia dahil herkes şaşırmıştı.>>

<<Kız kardeşiniz hiç de öyle birine benzemiyor.>>

<<Görünüşe kanmamak gerek. Sonia bir taşbebeği andırabilir, ama isterse bir fırtınayı rahatça başlatır. Sert bir el gerekir onu idare etmek için; Ryan'ın elinden daha sert de bulunmaz.>>

Luce hafifçe kaşlarını çatı. <<Biraz kötü birine benziyor.>>

<<Şöyle diyelim: Başım dertte olsaydı, Rydan başkasına gitmezdim.>>

Ryan McLeod, kayınbiraderi adar sert bir erkekti. Gerçekten, bazı yönlerden şaşılacak kadar birbirlerine benziyorlardı.

Luce, Ryan'ın elini sıkarken, 'Yıkıcı, güçlü iki yaratık,' diye düşündü. Hoş bir erkekti, ama gözleri buz gibiydi. Bu gözler, yalnız karısına baktığında bir sıcaklık kazanıyordu.

Luce'un düşüncelerini anlayan Sonia gülümsedi. <<İçeri gelin, hava ılık, ama ben şömineyi yaktırdım.>>

Girdikleri oda antika ve modern eşyaların uyum içinde kullanıldığı, çok güzel döşenmiş, salon büyüklüğünde bir yerdi. Ev sahiplerine öylesine uyuyordu ki, Luce, McLeod'ların birkaç nesildir bu evde yaşadıklarını öğrenince hiç şaşırmadı. Sonia'nın arazi sahibi bir aydınla evlendiğini düşündü.

Havada belli belirsiz bir gerginlik olmasına rağmen, güzel bir akşam geçiriyorlardı. Sonia son derece sevimli ve çekiciydi: ama kocası, nezaket kurallarına sonuna kadar uymasına rağmen, düşüncelerinin çoğunu kendisine saklıyor gibiydi. Luce sinirliydi. Kız kardeşiyle ya da eniştesiyle konuşurken bile Conn'un kirpiklerinin ardında devamlı kendisini süzmesinden rahatsız oluyordu.

Luce, sinirlerinin gerilmesine rağmen gecenin keyfini çıkarmaya zorladı kendini. McLeod'lar öylesine naziktiler ki, Luce hafızasını kaybettiği konusunda uyarılıp uyarılmadıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Sonia içini çekti. <<Bu ülkenin ilkbaharına bir türlü alışamadım. Ben, kışın sıkıcı gnllerinden sonra ilkbaharın mavi gökler, tomurcuklar ve daha bir sürü şeyle birlikte gelmesini severim. Burada kış bitmeden zerinler açıyor, kuzular, danalar temmuzda dünyaya geliyor, ilkbaharda açan tek şey meşe ağaçlarının yaprakları. Sen de İngiltere'nin ilkbaharını tercih etmez misin, Luce?>>

<<Hatırlamıyorum.>> Luce usulca gülümseyerek söylemişti bunu. Hafıza kaybının insanları utandırdığını sık sık görmüştü çünkü. <<Ama burada ilkbahar çok güzel. Günler birden daha uzun olmaya başlıyor, yol kenarındaki çay ağaçları tomurcuklarla dolanıyor, tıpkı kar yağmış gibi. Hava da yumuşacık oluyor. Seviyorum bu ilkbaharı.>>

<<<Luce anıların yokluğundan hiç üzüntü duymuyor.>> Conn dümdüz bir sesle konuşmuştu. Yüzünden bir şey anlamak imkansızdı.

Sonia ürperdi. <<Bu konuda böylesine sakın davranabileceğimi sanmıyorum ben. Sen ne dersin, Ryan?>>

<<Tamamıyla anıların niteliğine bağlı bir şey bu.>>

Bu sözler, Dickens'ın yazdığı bir öykünün tartışılmaya başlamasına neden oldu. Ardından sohbet dünya edebiyatına kaydı. Luce, siz ettikleri eserleri bildiğini göstererek onları şaşırttığının farkındaydı. Bir süre sonra onun edebi konulardaki bilgisini kabullendiler.

Ama gece sona erdiğinde Luce bir rahatlık duydu. Kendisi için çok yorucu olmuştu bu sohbet. Hep şöyle ya da böyle, hastaneyle ilişkisi olan ve kendi durumunu olduğu gibi kabul eden insanların arasında yaşadığını ilk kez fark etti. Bu hayatı kendisi için daha kolay kılıyordu.

Ayrılırken Sonia, <<Gene bizi görmeye gelmelisin,>> diye ısrar etti.

<<Teşekkür ederim.>> Ama geleceğine dair söz vermedi Luce. Sonia'dan çok hoşlanmıştı ama genç kadının hayatındaki bu iki erkek, kocası ve ağabeyi Luce'u kokutuyordu.

Arabada düşüncelerini okumuş gibi, Conn yumuşak bir sesle konuştu. <<Ryan senden hoşlanıyor. Geriye bir ben kalıyorum.>>

<<Ne... neden söz ettiğinizi anlamıyorum.>>

<<Sahi mi?>> Conn, sessizlik gerilim halini alana kadar bekledikten sonra sözlerini sürdürdü. <<Sona'dan hoşlanıyorsun, açık bu. Ryan da sensin için bir tehlike oluşturmuyor. Bu da, güvenemediğin kişinin ben olduğum anlamına gelir. Bu yüzden Sonia'nıjn davetini geçiştirdin, değil mi?>>

<<Çok mu belliydi?>>

Umurunda mı?>>

Luce içini çekerek arkasına yaslandı. <<kaba davranmak istemem. Sonia çok nazik biri ayrıca.>>

<<Tatlı kızdır. Tanıdığım az sayıda tatlı insanlardan biridir. Üzülme, pek aldırılmaz yaptığına. Merakını uyandırdın, tıpkı benimkini uyandırdığın gibi.>>

Luce yüzünün kasıldığını hissetti. Ama konuştuğunda, sesin eğleniyormuş gibi bir ton vermeyi başarmıştı. <<Mesleki açıdan, umarım.>>

<<Ne oldu? Korkutuyor muyum seni?>>

<<Hafızamı kaybetmiş olabilirim, ama içgüdülerim hala çalışıyor.>> Luce'un sesi kuruydu. <<Tüm içgüdülerim de tehlikeli biri olduğunuz konusunda uyarıyor beni.>>

Conn gldü. <<Daha önce de söylemiştin. Ne demek bu açıkla.>>

<<Ne demek istediğimi pekala biliyorsunuz. Bir bir söylememe gerek yok. Kırbaç derisi kadar sertsiniz. İnsanı incitirsiniz.>>

<<Bu karmaşık, korkutucu benzetmeyi kabul edemem. Benim tipimde insanları böylece kolay tanıyor olabilmek için, hafızanı kaybetmeden önceki yaşamında bir hayli deneyim edinmiş olmalısın.>>

Conn'un alaylı sesi Luce'u incitti. Kendine duyduğu güveni yitirmiş gibiydi. Kederle, erkeğin tehlikeli olacak kadar kendisiyle ilgilendiğini hangi akla uyup düşündüğünü kendi kendisine sordu. Kendini hasta ve aptal hissediyordu.

Birden, ürkütücü bir duyguya kapıldı. Sanki daha önce de olmuştu bu; uzun bir zaman önce bu adam aynı alaycı, küçültücü tonla konuşmuştu kendisiyle.

Farkında olmadan inleyince, Conn sert bir sesle, <<Ne oldu? Hasta mısınız?>> diye sordu. Otomobili durdurup Luce'a doğru döndü. Tavandaki ışığı yakınca, onun bembeyaz kesilmiş, acı içindeki parlayan iri gri gözlerini gördü.

<<Luce?>> Sesi yumuşaktı. Boncuk boncuk terlemiş alnına dokundu. <<Nedir bu?>>

Duyduğu zayıflık geçmeye başlayan Luce boğuk bir sesle, <<Seni tanıyor muydum ben?>> diye sordu.

Conn'un esmer, yakışıklı yüzü kıpırtısız kaldı; ama Luce onun birden içinde kapandığını hissetti, <<Hayır,>> dedi Conn sonunda. <<Hayır, beni tanıyorsun. Hiç tanıyorsun. Neden sordun?>>

Luce her zaman yaptığı gibi derin derin soluk alarak duyduğu korkunun ve acının geçmesini bekledi. Acı

ve korku, geçmişini hatırlamasını sağlayacak ipuçlarını da birlikte götürerek yok oldular.

Birkaç dakika sonra, <<Olanlardan ötürü özür dilerim,>> dedi Luce. <<Bu olduğu zaman hep korkur beni.>>

Conn arabayı çalıştırırken sordu. <<Neden? Hafızanın geri gelmesi düşüncesi seni memnun etmeli.>>

Luce mendiliyle yüzünü ve avuçlarını kuruladı. <<Hatırlamaya cesaret edersem, kendimi bir daha kurtulamayacağım bir cehennemde bulacaktım gibi geliyor bana.>> Bir an sustu. <<Bu, uçurumun üzerinde bir çıkıntıda yaşamaya benziyor tıpkı. İyi insanlarla dolu, rahat, güneşli, güvenli, güzel bir çıkıntı bu. Ama adımlarımı şaşırdığım anda aşağıya, uçuruma yuvarlanacağım.>>

<<Bilinçaltında saklı yatan şey neyse, o kadar kötü olduğuna emin misin? Tamamen sıradan bir hayat sürmüş olabilirsin. Bir ailen, arkadaşların, sevgililerin vardı belki de. Hafıza kaybının nedeni de sadece düşüp kafanı çarpmandır belki.>>

Gökyüzünde parlayan ayın ışıklarıyla yıkanan kırlar esrarengiz, yürek hoplatan bir masal ülkesi gibi uzanıyordu önlerinde. Manzaranın güzelliği Luce'un nefesini kesmişti. Boğuk bir sesle konuştu. <<Haklı olabilirsiniz, ama bu aileden, arkadaşlardan, ya da sevgililerden hiçbiri nerede olduğumu öğrenmek zahmetine katlanmadı.>>

<<Bu da seni üzüyor herhalde?>>

<<Evet.>>

Conn önemsiz bir şey söylüyormuş gibi, <<Bir yerde birisi var olmalı,>> dedi. <<Gelip seni bulmasını umduğun biri.>>

<<Mümkündür. Ama izimi o kadar iyi örtmüşüm ki, polis bile başarılı olamadı. Herhalde bu hayali kişi için iki ayrı değer yargım olmalı.><

<<Tıpkı benim hakkımda iki ayrı değer yargın olduğu gibi.>> Karanlıkta çabucak, meydan okurcasına gülümsedi. <<Bana güvenmiyorsun, ama gene de benimle konuşuyorsun. Neden?>>

<<Sanırım...>> Luce düşüncelerini sıraya sokmaya çalışarak sustu. <<Sana bana şefkatle, acıyarak yaklaşmadığınız için. Bana acayip bir yaratık ya da budala muamelesi yapmadığınız için. Düşünmeye zorladınız beni. Ve ilginizde kişisel hiçbir şey yok.>>

Bu söze kahkahayla güzel Conn otomobili yolun kenarına, bir çınar ağacının altına park etti. Luce'un düşünmesine neden bırakmadan emniyet kemerini çözerek döndü, onun kemerini de çözdü.

<<Ne kadar safsın, canım.>> diye hafifçe alaylı yumuşak bir sesle konuştu. Luce'u kollarının narasına aldı. <<Yoksa biraz cesaretlendirilmen gerektiğini mi düşündün?>>

Direksiyon Luce'un omzunu acıttı, ama kalbindeki acının yanında hiç kalırdı bu. İçgüdüleri birbirleriyle savaşıyordu. Kendini koruma güdüsü Conn'u kendisinden uzaklaştırılmasını söylerken, daha derin, daha hayali bir güdü de sert kolların çemberinde kalmasını fısıldıyordu ona. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamış, boynunda nabız gibi atan damar ipeksi cildinin altından fark edilir hale gelmişti. Conn parmaklarını bu damarın üzerine koydu.

Conn'un hareketsiz durması, Luce'u uyandırdı; direnmesini bekliyordu erkek. Luce onun kaslarının gerildiğini hissetti. Derin, ilkel bir açlığın, Conn'a her mücadeleden galip çıkma zevki vereceğini anladı. Ay ışığında Conn'un profili, yenmesi kaçınılmaz bir düşmanın savaşa hazırlanmasını seyreden bir fatihin

yırtıcı, vahşî yüzüne benziyordu.

Luce çok yavaş bir sesle sordu. <<Öyle yaptığımı mı düşünüyorsun? Seni tahrik ettiğimi mi? Bana sahip olduğumdan daha çok kurnazlık yakıştırıyorsun. Senden hoşlanmıyorum bile.>>

Luce'un boynuna diktiği bakışlarını dudaklarına çeviren Conn, <<Ama bunun hoşlanmayla da, sevmeyle de ilgisi yok. Eğer böyle olduğunu bilmiyorsan, öğrenme zamanın geldi.>>

Boynundaki damarın nabız gibi atışı Conn'u büyülemişti sanki; dudaklarını dokundurdu üzerine. İnanılmaz derecede erotik, sıcak nefesi kızın derisini dağladı. Luce onun erkek kokusunu duyuyor, ağzı kulam memesine doğru çıkarken cildinin sertliğini hissediyordu. Luce'un içinde, ta derinlerde belli belirsiz bir ateş yanmaya başladı. Conn'un ağzı tüm duygularını ayağa kaldırırken, hareketsiz kalmasını sağlayan garip bir uyuşukluk kaplamıştı her yanını.

Birden, <<Buna dayanamam,>> diye inleyerek başını çevirdi.

<<<Zamanla daha kolay gelir.>> Conn'un dili kulağının kıvrımlarında dolaştı, sonra kulak memelerini hafifçe dişledi; Luce hızla soluk aldı.

<<Conn, lütfen...>> diye fısıldadı.

O zamana kadar varlığından haberdar olmadığı duygular, Conn'a sokulmasına, ona daha çok yaklaşabilmek için kıvrılıp bükülmesine neden oldu. İstiyordu; evet istiyordu. Arzu, ürkütücü pençesine almıştı Luce'u.

Conn başını kaldırınca, Luce onu kendine çekmek için uzandı.

<<Burada olmaz, Luce.>> Sesi her zamanki kesin tonlamada değildi. <<Otomobilde sevişmeyi pek sevmem.>>

Eve yaklaştıkları sırada, Luce, o gece için Teresa ve Faith'e haber vermediğini hatırladı. Bu adamla birlikte olduğu zaman her şeyi unutuyordu.

<<Kalk hadi,>> Perdeleri gürültüyle açtı Teresa. <<Çok güzel bir sabah. Sen de kalkma zamanını on dakika geçirdin.>>

Luce homurdanarak yataktan kalktı. <<Saat kaç?>>

<<Yediyi on geçiyor. Kahve hazır. Banyo da boş. Dün gece neredeydin?>>

Luce kendini zorlayarak gülümsemeyi başardı. Ama gece kiminle olduğunu söylerken arkasını Teresa'ya dönmüştü.

<<Sahi mi?>> Teresa çok şaşırmıştı. <<Seninle ilgilendiğini söylemiştim sana.>>

Luce olan biteni iyice sansürden geçirerek anlattı onlara. Faith akşam nöbetinde olduğu için Luce'un yokluğunu fark etmemişti. Ama Teresa biraz merak ettiğini söyledi Luce'a. <<Aslında endişelenmem gerekmediğini biliyorum. Gemi aزیya alıp delice şeyler yapacak en son insan sensin.>>

Conn'un kollarında geçirdiği anları hatırlayınca Luce hafifçe kızardı. Olanları bile, Teresa kim bilir nasıl dehşete kapılırdı.

Faith, <<Dün Conn'u gördüm,>> dedi. <<Hastanede. Sanki oranın sahibiymiş gibi dolaşıyordu ortalıkta.

Bir süre sonra yedinci bloktan çıkarken gördüm onu.>>

<<Mattie Jameson'un bloku bu.>> Luce midisinin kasıldığını hissetti. <<Acaba ondan bir şeyler öğrenmeye mi çalıştı? Ne küstahlık bu!>>

Faşt, <<Dünyadaki tüm kendine güveni kişiliğinde toplamış, Kabul.>> dedi. <<Ama dünyanın en büyük cüretkarı bile, eğer istemezse, Dr. Jameson'u konuşturamaz. Herhalde bunun için gitti oraya, ama Mattie Jameson, gerektiğinde anlaşılması çok zor biri oluverir.>>

Teresa kahve bardağını masaya bıraktı. <<Fazla kızma Conn'a. Seni kız kardeşinin evine götürdüğüne göre, ciddi olmalı.>>

Luce muzlarını silkti. <<Kız kardeşini dükkandan tanıyorum.>>

<<Önemli çevrelere giriyorsun.>> Faith şaka yapıyordu. <<LcLeod'lar buranın en eskilerindendir. Karısı ortaya çıkmazdan önce Ryan çevrenin en çekici bekarıydı. Ne düşünüyorsun onlar hakkında?>>

Luce tekrar omuzlarını silkti. <<Çok hoşlar. Sonia çok şeker. Kocasına gelince, hemen tanınabilecek kişilikte biri değil. Ama sanırım, Sonia karmaşık tiplerle uğraşmaya alışmış; Conn da kolay kolay anlaşılabilir biri değil çünkü.>>

Gitme zamanı gelmişti. Luce yolda yürürken, Conn'u aklından çıkarmaya karar verdi. Ve önünden geçtiği bahçelerin güzelliğine kendisini vererek bunu başardı. Günün geri kalan kısmında da o kadar meşguldü ki, hemen hiç düşünmedi onu. Ve bu, Jolie Stewart dükkana girinceye kadar devam etti. Kız kumral saçlarına ve iri kahverengi gözlerine çok yakışan, siyah-beyaz çizgili bir elbise giymişti. Hatlarının birazcık dolgun olduğunu düşündü. Jolie, on yıl sonra herhalde sürekli rejim yapmak zorunda kalacaktı. Ama şu anda, her genç erkeğin hayalini süsleyecek kadar güzeldi.

Jolie, Mücevherlere bakmak istiyorum. Şu zümrüt küpeleri çıkarır mısınız?>> dedi.

Yeşil taşlar Jolie'ye gitmişti. Luce çok güzel görüldüğünü söyledi.

<<Hakikaten öyle.>> Gülümsedi Jolie. <<Yakında yirmi bir yaşına giriyorum. Artık böyle şeylere pek önem verilmiyor, ama ana babaları bilirsiniz, eski kafalı olurlar. Benimkiler de doğum günüm şerefine büyük bir parti vermek istiyorlar.>>

Luce, hemen büyük bir partinin, hem de bu küpelerin masraflarını karşılayabileceklerine göre, Stewart'ların fazlasıyla zengin olmaları gerektiğini düşündü.

Jolie tekrar gülümsedi. <<Conn, sizi dün gece Mceod'ların yemeğine götürdüğünü söyledi. Gittiğine çok sevindim; son dakikada Conn'a kendisiyle gidemeyeceğimi söyleyince ayıp ettiğimi biliyorum. Ama annem rahatsızdı, onu bırakamazdım. Böyle durumlarda babam hiç işe yaramaz.>>

<<Annenizin hastalanmasına üzüldüm. Şimdi biraz daha iyidir umarım.>>

Jolie herhalde daha bir sert tepki bekliyordu; sesinde hafif bir hayal kırıklığı belirmişti çünkü. <<Evet. Mevsim değişikliğinden midesi rahatsızlanmış. Eğlendiğinizi umarım.>>

Kızın gözlerindeki merak Luce'un midelerini bulandırdı. Küpeleri yerine koyarken sert sert, <<Çok eğlendim,>> dedi.

<<McLeod'lar harika insanlar, değil mi? Sonia çok şeker, ryan da...>> Jola gözlerini iri iri açarak yukarı

doğru baktı. <<Gülümsediği zaman hala ürperiyorum.>> Luce'un bir şeyler söylemesini bekleyerek sustu. Luce sesini çıkarmayınca devam etti. <<Sonia'ya, hayatındaki iki erkeğin, Yeni Zelanda'nın en heyecan verici erkekleri olduğunu söyleyerek takılıyor. Eskiden Ryan'ın kadınlarla olan ününün müthiş olduğuna inanıyorum. Dedikodu yazarlarına bakılırsa, Conn da ondan aşağı kalmıyor. Tabii, arkadaş olunca farklı olur. Yani, yalnız belli tip kızlar...şey, ne demek istediğimi anlamışsıdır.>>

Luce ne demek istediğini anlamıştı; neyi ima etmeye çalıştığını da. Jolie eğer bir kez daha o büyüklük taslayan sesiyle <<tabii,>> derse, büyük bir zevkle poposuna bir tekme indirebileceğini düşündü Luce. Ama kahverengi gözlerin yüzüne dikildiğini fark ederek hafifçe gülümseyip, başıyla onayladı ve mücevherlerin durduğu bölümü kilitlemeye gitti.

<<Eh, gitmem gerek.>> Jolie iyice hayal kırıklığına uğramıştı. Çok daha güçlü bir tepki bekliyor olmalıydı. <<Görüşürüz.>>

'İnşallah görüşmeyiz!'

Üçüncü Bölüm

O gün işten çıktığında, Conn'un arabasını göreceğini umuyordu Luce. Caddenin iki yanına bakmamak için kendisini zorladı. Böyle davranmasının tek nedeni, eğer Conn oradaysa, bu davranışından kendine göre sonuçlar çıkarabileceği ihtimaliydi. Conn'un yokluğunun yarattığı büyük hayal kırıklığı yüzünden kendini küçük düşmüş hissetti. Bu hayal kırıklığının aralarındaki fiziksel çekiciliğin sandığından da büyük olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

Jolie'yi de öpmüş müydü acaba? Kafasında oluşan görüntüler, parmaklarının çantasının sapı üzerinde kasılmasına neden oldu. 'Tabii öpmüştür,' diye düşündü.

Eve geldiğinde başının ağrısı dayanılmaz bir hal almıştı. İki hap yutup yattı.

Uyandığında hava kararmıştı. Oturma odasından gelen müzik sesine, Teresa'nın sesi karışıyordu. Faith evde olmalıydı. Luce acıktığını fark etti. Geceliğinin üzerine pamuklu bir sabahlık alarak çıplak ayakla oturma odasına doğru yürüdü. Conn'un koltukta oturduğunu görünce öyle aniden duruverdi ki, neredeyse yere düşüyordu.

Teresa neşeyle, <<Uyandın demek,>> dedi. Pikabın sesini kıstı. <<Bir şeyler yemek ister misin?>>

<<Hayır>> Luce üzerine dikilmiş alaycı, karanlık gözlerden kurtulmak istiyordu. <<Gidip giyineyim.>>

<<Benim yüzümdense, giyinme,>> dedi Conn yumuşak bir sesle. <<Sevimli bir çocuğa benziyordun.>>

Luce odasına kaçarak çabucak üstünü değiştirdi. Giydiği pantolon ve pamuklu bluz oldukça eskiydi, ama Conn için süslenmemeye kararlıydı Luce. Gene de rast gele seçtiği bluzun siyah olmasına sevindi. Saçının ve teninin rengine çok yakışıyordu siyah.

Oturma odasına girdiğinde, Cobnn Teresa'yla konuyordu.

<<Bir şeyler yemelisin,>> dedi Teresa. <<Sana omlet yapayım.>>

Luce gülümsedi. <<Ben yaparım.>>

<<Hayır, sen konuğumuzla ilgilen. Bu hafta yemek yapma sırası bende. Conn, kahve ister misin?>>

<<İçerim,>> diyen Conn, yanından geçen Luce’u kolundan çekip kanepeye, yanına oturttu. <<Bir zamanlar, omlet seven birini tanıdım.>> Luce’un bileğini hala sıkıca tutuyordu.

Luce bileğini kurtarmaya çalıştı, ama Conn canını yakarak daha da sıkı tuttu onu. Luce dudaklarını kısıarak, <<Bırak beni,>> dedi.

<<Canım istediği zaman bırakırım.>>yeşil gözlerinde alaycı bir tehdit vardı. <<‘Lütfen’ de.>>

<<Conn...>>

<<‘Lütfen’ de.>>

Luce’un kızgınlığı korkuya döndü. Korku tüm iradesini yok etmişti. Gözleriyle yalvararak, sesini çıkarmadan duruyordu. Conn bu sessiz yakarışa karşılık vermedi, ama Luce bu anlaşılmaz maskenin ardında zeki, çözümleyici bir beynin kendi tepkilerini dikkatle izlediğini biliyordu.

Sonunda, kolunu hızla çekerek bileğini kurtarmayı başardı. Ayağa fırlayıp Conn’dan mümkün olduğu kadar uzaklaştı. Teresa elinde tepsile odaya girdiğinde, Luce plakları karıştırıyordu.

Teresa ona baktı. <<Ye bakalım! Hala kırılacakmış gibi görünüyorsun.>>

Luce içinden geçenleri belli etmemeyi ve gülümsemeyi başardı. <<Mükemmel bir anne olacaksın sen,>> diye takıldı Teresa’ya.

Teresa’nın gözleri, parmağındaki elmas nişan yüzüğüne gitti. Gülerek, <<Zamanı gelince,>> dedi.

Conn kaşlarını kaldırdı. <<Kendini işine adanmış bir meslek kadını değilsin demek?>>

<<<Hemşirelik yapmaktan hoşlanıyorum, ama eş ve anne olmak da hoşuma gidecek. Greg doktor olduğun için kolay olmayacak yaşamımız.>>

<<Ama elde edeceklerin bu sıkıntıya değecek.>>

Teresa’nın, Conn’un sesindeki alayı fark etmediği belliydi. Mutlu bir şekilde cevap verdi. <<Tabii. Eğer Greg’i sevmeseydim, onunla evlenmezdim.>>

<<Sen ne dersin, Luce?>> Gür kirpikleri Conn’un gözlerindeki ifadenin anlaşılmasını engelliyordu, ama Luce sesindeki iğneli tonu fark etmişti. <<Sen de hayatını bir başkasınıninkiyle birleştirecek misin?>>

Luce lokmasını yutarak,>> Yaşamımın benim olmasını isterim sadece,>> dedi.

Bir an sessiz kalan Conn,>> Herkesin böyle olduğundan emin değil misin?>> diye sordu. <<Sana eziyet edecek bir geçmişin, geceleri uykunu kaçırarak anıların yok. Bir anlık hafıza kaybı için tonlarca para verebilecek insanlar tanıyorum.>> Bir an sustu. <<Sem de durumuna çok fazla üzülüyor gibisin.>>

Teresa’nın şaşkın bakışlarının farkına varan Luce cevap verdi. <<Bütün istediğim, rahat bırakılmak.>>

<<Böylece, rahat rahat kendine acıyabileceksin, değil mi?>>

Donup kalan Luce ona baktı, sonra acı, iğneleyici bir tebessümle kıvrıldı dudakları. <<Sen... kibirli, küstah bir hayvansın.>>

Az kalsın, <<Hep öyleydin,>> diye devam edecekti. Elini ağzına götürüp dehşet dolu bir şaşkınlıkla Conn'a bakakaldı.

Conn hafifçe güldü. <<Neden kadınlar, kendilerine gerçek söylediğinde konuyu hemen kişisel alana sürüklerler, bilmem. Geçmişin olmamasından biraz hoşlandığını kabul et, Luce. Bu durum sana, müthiş merak uyandıran bir giz havası veriyor.>>

<<Neler söylüyorsun sen?>> Teresa'nın tüyleri diken diken olmuştu. Yiyecekmiş gibi bakıyordu Conn'a.

Abajurun ışığı, Conn'un sert, zeki hatlarında altın gibi parıldadı. Orada, o eski kanepede arkasına yaslanmış, hiç çaba sarf etmeksizin tüm odaya hükmediyordu. Gözlerindeki ifadeyi anlamak güçtü; dudakları garip, alaycı bir biçimde kıvrıldı, anlaşılmas bir şekilde gülümseyerek, sakın sakın, <<Kim olduğunu bulmak için hiçbir şey yapmadığın bir gerçek,>> dedi.

Teresa kavgacı bir tavırla söze karıştı. <<Polis başaramadı. Luce'un daha iyisini yapacağı fikrini ne verdi sana?>>

Conn şüpheli bir tavırla kaşlarını kaldırdı. <<Polisin fazla uğraştığından şüpheliyim. Niye uğraşınlar ki? Luce'un uluslar arası bir suçlu olmadığına karar verdikten sonra dosyayı kapayıp bir yana attılar sanırım. Luce'un çok geçmeden hafızasına kavuşacağını tahmin ediyorlardı herhalde.>>

<<Sanki burada yokmuşum gibi konuşmayın hakkımda.>> diye öfkeyle çıkıştı Luce. <<Bilgin olsun diye söylüyordu, Conn Ramsey, kendime acımak gibi bir alışkanlığım yok. Gelip burnunu sokana kadar hayatımdan çok memnundum.>>

<<Seni bu hale getiren şeyin ne olduğunu bulmak için uğraşmama gösterdiğin direnç, görüşümün doğru olduğunu kanıtıyor.>> Conn'un gözleri Luce'un kızarmış yüzünden, hızla inip kalkan göğsüne indi ve orada uzun süre kaldı.

Sürekli, hafızasını kaybetmiş olmasının üzerinde duran Conn'a duyduğu delice kızgınlıkla ayağa fırlayan Luce, <<Cehennemin dibine kadar yolun var!>> diye bağırdı. <<Bir daha yüzünü örmek bile istemiyorum.>>

Hızla kapıya doğru gitti, ama Conn ondan önce davranmıştı. Bileklerinden yakalayarak durdurdu onu. Conn'un ellerinin teması Luce'un içinde bir şeyin canlanmasına neden oldu. Erkeğin parmakları kasılınca hızlı hızlı solumaya başladı. Sonra başını kaldırıp baktı. Conn buz gibi ürkütücü bakışlarını Teresa'ya dikmişti. Sonunda Teresa, durumdan hiç hoşlanmadığını belli eden bir tavırla, <<Gidiyorum;>> dedi. <<Yardıma ihtiyacın olduğunda bağır, Luce.>>

Teresa çıkana kadar ikisi de kıpırdamadan durdular. Sonra Conn açık açık. <<Ne cehenneme gitti senin terbiyen?>> dedi. Luce'u kendine doğru döndürdü. Yırtıcı bir ifade vardı yüzünde. <<Beni büyülüyorsun,>> dedi kayıtsızca. <<Bu güzel yüzün altında ne olduğunu öğrenmeye karar verdim. Seni incitecek bile olsa, yapacağım bunu.>>

<<Bundan ne kadar hoşlanacağını tahmin edebiliyorum.>> Kendi sesindeki acılık Luce'u dehşete düşürdü. Conn hafifçe kaşlarını kaldırdı, ama konuştuğunda çok soğukkanlıydı.

<<İncinmen şart değil. İncitmektense senine sevişmeyi tercih ederim.>>

Luce ürperince, Conn çenesinden tutup başını kaldırdı. Kızı, insafsız bakışlarıyla kıpırdıyamaz hake getirmişti. Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Conn başını ona yaklaştırdı. Öyle ki, Luce nefesinin sıcaklığını kendi ağzının üzerinde duydu. Öfkeden doğan direncini kıran ilkel bir açlık giderek içinde kabarıyor, derisini alev alev yakıyordu.

<<Uslu durursan, canın acımaz.>>

Conn'un öpücüğünün vahşi, merhametsiz olacağını sanmıştı Luce, ama beklediğinin tam tersiyle karşılaştı. Genç damın dudakları yavaşça ağzının kenarına dokundu; sıcak ve istekliydi bu dudaklar, neredeyse rica doluydular. İçinden yükselen bir heyecan dalgasıyla tüm vücudu yanan Luce, şaşkın, titreyerek duruyordu.

Conn'un eli Luce'un göğsüne doğru indi. Çok doyurucu bir tepki gösteriyorsun,>> diye mırıldandı genç adam. <<Sanki benim için yaratılmış gibisin.>>

<<Şovenist!>> Luce'un sesi yumuşaktı. Hafifçe kaslarını çattı.

<<Ne oldu?>>

<<Hiçbir şey olmadı.>>

Conn sutyenini gözdüğünde Luce ürperdi. Teması, dayanamayacağı kadar yoğun duyguların uyanmasına neden olmuştu. Ama Conn usta okşamalarının Luce'u ne hale getirdiğini fark etmiyormuş gibiydi. Konuşmaları tamamen farklı bir düzeyde sürerken, ellerin ve vücudun arasında bambaşka sessiz bir iletişim vardı.

<<Bir şey canını sıktı,>> dedi Conn yumuşak bir sesle, <<Neydi o?>>

<<Daha önce de olmuş gibiydi. Bu sözleri daha önce de bana söylemiştin ve ben de aynı cevabı vermişim sanki.>> Conn'un ellerinin içinde uyandırdığı erotik duygular yoğunlaşınca, Luce dudağını ısırdı, ama pantolonunun fermuarını açmasına karşı koymadı. Ama karnının altını okşamaya başlayınca, çırpınarak geri çekildi.

Fermuarını kapatıp bluzunu aşağı indirirken Conn onu durdurmak içi bir hareket yapmadı, ama bakışları alaycıydı. Konuştuğunda, o eski iğneleyici ton da sinse yerleşmişti.

<<Haklısın, oldukça ortalıkta sayılırız. Arkadaşının kapıdan dinlemediğini kabul ediyorum, ama odasında kulak kesildiğine iddiaya girerim. Öteki bekçi köpeğin de biraz sonra gelir, değil mi?>>

<<Evet.>> Luce ayakta durmuş, gitmekle kalmak arasında tereddüt ediyordu; ne yapacağına karar vermeye çalışırken Conn elini yakalayıp onu kendi yanına, kanepenin üzerine çekti. Luce, <<Onlara bekçi köpeği deme,>> diye kızgınlıkla sürdürdü sözünü Kendisinin Conn'un elini tuttuğunu ve erkeğin omzunun temasının kanının damarlarında daha hızlı akmasına neden olduğunu fark edince öfkesi arttı. <<Bana hep iyi davranıyorlar.>

<<Çocukça bir söz, ama onlar da sana çocukmuşsun gibi davranıyorlar, değil mi?>>

Luce öfkeyle kanepenin öteki ucuna çekildi. <<Hiç olmazsa benim iyiliğimi istiyorlar.>>

<<Ben istemiyor muyum?>>

Luce'un bakışı Conn'un dudaklarından elerline kaydı. İçinde yükselen heyecanı bastırmaya çalışıyordu.

<<Anlıyorum.>> Tembel tembel güldü Conn. Eninde sonunda büyüyeceksin, Luce. Neden çabuk olmasın bu iş?>>

<<Büyümekle, sanırım, beni baştan çıkarmana izin vermemi kastediyorsun.>>

Conn geriye, yastıklara yaslandı ve gözlerini kapadı. <<Luce, seni baştan çıkarmak isteseydim, daha tenha bir yer seçerdim Bir deney yapıyordum ben.>> Sesi, acı verecek kadar hoşgörölü ve sabırlıydı.

<<Bir... deney mi?>> Duyduğu utanç ve öfkeden sesi kısılmıştı. Kendisini paramparça olmuş hissediyordu.

<<Evet, öyle canım. Neyse...Hafta sonunda benimle bir uçak gezintisi yapar mısın?>>

Konunun değışmesi Luce'ü şaşırttı. Belki Conn'un istediği de buydu. <<Ben... uçak gezintisi mi?>>

Conn'un canı sıkılmış gibiydi. <<Uçacağız. Çevreyi görmek için. Sonia da, Ryan da gelemiyorlar. Onun için, çevreyi tanıtacak birine ihtiyacım var.>>

<<Jolie Stewart'tan ne haber?>>

Conn kaşlarını kaldırdı. <<Ne olmuş Jolie Stewart'a?>>

<<Bölgeyi benden daha iyi bilir. Yoksa kız kardeşine gittiğimiz gece olduğu gibi, bu sefer de gelemeyeceğini mi söyledi?>>

Conn hafifçe gülümsedi. Gözünü kırpmadan Luce'a bakıyordu. <<Sana öyle mi söyledi?>>

<<Evet.>> Luce, Jolie'nin incitici sözlerini tekrarlama dürtüsünü bastırdı. Conn'un yüzündeki ifade sertleşip amansız bir maskeye dönünce, iyiden iyiye vazgeçti söylemekten. Korkmuştu.

Bir dakika sonra Conn konuştu.>> Evet?>>

<<ben...>> Luce tereddüt etti, sonra, neredeyse umutsuzca, <<Evet, gelirim,>> dedi.

<<Daha önce hiç uçtun mu?>>

<<Buraya uçakla geldiğimi tahmin ediyorum. Yeni Zelandalı değilim. Neden sordun?>>

<<Küçük bir uçakla daha farklı olur.>>

Conn'un sesinde, bir şeyi düşünüp tartıyormuş gibi bir ifade vardı; Luce'ü izliyordu.

Sırtında hissettiği soğuk ürpertiye aldırmmaya çalışıyordu Luce. <<Kuzeyi havadan görmek isterim.>> Bir yandan da, onunla gitmeye karar verdiği için aptal olduğunu düşünüyordu.

Esnemesini bastırmaya çalıştı. Conn gülümseyerek ayağa kalkıp Luce'un ellerini tuttu ve çekerek ayağa kaldırdı. <<Yoruldu mu?>> diye sordu. Aslında Luce'un yorgun olduğuna inanmadığı, ama gitme zamanının geldiğini düşündüğü belliydi. Geldiğinde bir iskemlenin üzerine fırlattığı ceketini aldı; hala Luce'un bir elini bırakmamıştı, kapıya doğru çekti onu.

Luce onun kendisini öpeceğini sandı, Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ama Conn kirpiklerinin arasından kendisine bakan Luce'a gülümsemekle yetindi. <<İyi geceler, Luce.>>

Dördüncü Bölüm

Cumartesi günü hava açık ve güneşliydi. Luce arkadaşlarının, Conn'la olan ilişkisi yüzünden endişelendiklerini biliyordu. Kendiside tamamen hoşnut değildi bu ilişkiden, ama neden kendisini bırakmasını Conn'a söyleyemediğini açıklayamıyordu Faith ve Teresa'ya. Açıklayamıyordu, çünkü Conn'un nasıl bir güç kullandığını kendisi de bilmiyordu. Direnmiyor, fakat başa çıkamıyordu bu güçle.

Kendi kendine, bunun fiziksel çekicilik olduğunu söylüyordu; gerçekten, ne zaman Conn'u görse heyecandan kanı tutuşuyordu. Ama seksüel çekicilikten daha yoğun bir şeyler vardı onda. Onun daha yoğun, daha korkutucu bir arzusun içine sürüklüyordu. Eğer birazcık karşılıklı olsaydı bu tutku Luce'un kendisini doyurması kolay olacaktı. O da Luce'u istediği için, Luce arzusunu açıkça belli ederse, Conn reddetmezdi onu. Ama cinsel isteklerin ve gereksinmelerin yanında başka türlü gereksinmeler, istekler de vardı.

Conn geldiğinde, henüz kahvaltılarını bitirmemişlerdi.

<<Hazır mısın, Luce?>>

<<Kahveni bitireyim. Sen de ister misin?>>

<<Hayır.>> Conn başka bir şey söylemedi, ama Luce'un fincanını masaya bırakıp ceketini almak için içeri gitmesine yetmişti cevabı. Dile getirilmemiş emrine bir çocuk gibi itaat ediyordu genç kız.

Arabaya bindiklerinde, Conn yan gözle baktı ona. <<Kıyafetin denizcilerinkine benziyor, ama çok hoşun. Anladığım kadarıyla, arkadaşların bu gezintiyi pek onaylamıyorlar.>>

<<Çok zekisin. Başka ne bekliyordun ki?>>

Conn güldü. <<Senin hakkında bir takım planlarım olduğunu mu düşünüyorlar?>>

<<var mı öyle bir şey?>>

<<Birkaç tane. Ama uçaktayken coşkun ihtirasımı denetleyebilirim sanıyorum.>> Luce gülmemek için kendini zorlayınca, ağzının kenarında bir gamze belirdi. <<Bu gamzeyi beğendim. Çok büyüleyici bir öğrenciydin herhalde.>>

<<Sanmam,>> dedi Luce hafifçe içini çekerek. <<Yerli yersiz kıkırdayan, saçları iki örgülü, kol ve bacadan ibaret bir şeydim.>>

Conn güldü. Bambaşka biri olmuştu sanki. Bu Conn'a ulaşmak çok daha kolaydı. Havaalanına gidene kadar Luce'u yaptığı şakalarla güldürdü.

Havaalanına giden yola saptıklarında, <<Çok sessizleştin,>> dedi Conn.

<<Acaba uçmaktan korkacak mıyım? Merak etmeye başladım.>>

Conn cevap vermedi, ama arabayı park edip de Luce aşağı inince, başına sardığı parlak mavi eşarblı bir eliyle tutmaya çalışan kıza, <<Korkuyor musun ?>> diye sordu.

<<Korkup korkmadığının anlamının bir tek yolu var.>>

Yeşil-kahverengi gözlerde bir an hayranlığa benzer bir şey belirdi; ama Luce ne olduğunu anlayamadan

sık kirpiklerini indirdi Conn. <<Peki, gidelim.>>

Küçük uçağı Conn'un kullanacağını öğrenince şaşırdı Luce, bunu belli etti.

<<Ehliyetim var,>> dedi Conn dalga geçer gibi.

Duyduğu gerilimden midesi düğümlemişti. Uçuş öncesi işlemleri yapmaya gittiklerinde, Luce derin nefes alarak içindeki korkuyu atmaya çalıştı.

Havalandıkları zaman güneş gözlüğünü takarak çevreyi seyretmeye başlayan Luce, aşağıda uzanan manzaranın güzelliğine hayran oldu. Üzerinde geçtikleri yerler hakkında Conn'a bilgi veriyordu. Sağlarında Büyük Okyanus uzanıyordu. Sahil boyunca sıralanan plajları, limanları bir bir saymaya başladı. Buralara duyduğu sevgi sesinden belli oluyordu.

<<Yazın buraları insanlarla dolar,>> dedi. <<Sörf yapmaya ve açık denizde balık tutmaya gelirler. İlde, sağdaki Poor Knights adalarına deniz altına dalmaya giderler.>>

Sesinde bir özlem tonlaması olmalı ki, Conn sordu. <<Sen hiç tüple daldın mı?>>

<<Hayır. Pahalı bir eğlence o .Ya sen?>>

<<Ben daldım. Bir gün seni de götürürüm.>>

Luce gülümsedi. <<Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?>>

<<İşim bitene kadar,>> diye belirsiz bir cevap verdi Conn, sonra bir kaşını kaldırdı. <<Bu ülkeyi sevmeyi öğrenmişsin.>>

<<Bildiğim tek ülke burası.> Luce sesindeki belli belirsizlik kimsesizlik ifadesiyle, kendisine acıyormuş gibiydi. Kendini toparladı ve canlı, hareketli bir tavırla konuşmaya başladı. Güzel bir memleket burası; vahşi, özgür ve romantik. Burada gezinirken insanın hiç canı sıkılmaz, çünkü bir köşeyi dönünce karşısına ne çıkacağını bilemez.>>

Conn gülümsedi. <<Anlıyorum. Yarın Adalar Koyu'na gideceğim. Benimle gelmek ister misin?>>

Onu bir daha görmek istemediğini söylemenin tam zamanıydı. Jolie'nin hayali, kendisinin el altında tutulan ikinci kişi olduğuna emin olmasını sağlıyordu. <<Yarın işim var.>> Sesinin katı, hatta sert çıkmasına çalışıyordu.

<<Sahi mi?>> Conn hiç de üzülmüş görünmüyordu. <<Başka zaman gideriz.>>

Luce kendi kendine, 'Gördün mü, ne kolaymış söylemek,' dedi. Görmeyen gözlerle dışarıdaki mavi ve yeşil renkleri izliyordu. Birkaç kez daha reddederse, Conn bir daha gelmezdi, bundan emindi. Oyunun adı 'kendine yeterlilik 'ti; Luce, Conn'un ne kendisinin ne de başka bir kadının arkadaşlığı için uğraşmayacağına iddiaya girmeye hazırdı. Yazdığı oyunlar gerçek Conn Ramsey'i ortaya koyuyordu. Öylesine alaycıydı ki bu oyunlar, insanlığın en mükemmel hareketlerinin bile tümüyle kişisel çıkarlara dayandığı yolundaki inancını vurguluyordu. O an için Luce'u ilginç buluyordu, ama ilgisini çeken Luce Laurenson değil, beynindeki sapmalar ve vücudunun hatlarıydı. Luce, 'Bunu hiç aklından çıkarma,' diye düşündü.

Küçük uçak yere inip durana kadar ikisi de bir daha konuşmadılar. Uçağın tekerlekleri yeşil çimenlerin üzerinde hareketsiz kaldığı anda Luce içini çekip kendinden geçti.

Bilinci geri gelirken ilk duyduğu şey Conn'un sıydı. Alçak sesle homurdanarak Luce'un emniyet kemerini çözmeye çalışıyordu. Bir an dünya fırıl fırıl dönüyormuş gibi geldi Luce'a. Midesi bulanıyordu. Ama bir iki kez yutkunduktan sonra her şey düzeldi ve gözlerini açtı. <<Bir şeyim yok. Çok özür dilerim.>> diye mırıldandı.

<<Düşünmeme gerekirdi.>> Conn gereğinden fazla yakın duruyordu ona. Luce'un yüzünü inceleyen yeil gözleri alev alevdi. <<Ne oldu sana?>>

<<Bilmiyorum.>>

<<Şimdi iyi misin?>>

<<Evet, çok iyi hissediyorum kendimi.>>

Luce bacaklarının titrediğini hissetti. Yere indiklerinde, Conn kollarını sırtına dolayarak onu kendisine yasladı; her türlü cinsel duygudan uzak, ona destek oluyordu. Sonunda Luce için çekerek ondan uzaklaştı. Conn'un yakınlığından duyduğu zevki fazlasıyla açığa vurmaktan korkuyordu.

<<Arabaya kadar gidebilir misin?>>

Sesindeki terslik, Luce'un hızla geri çekilip, <<Tabii,>> diye cevap vermesine neden olmuştu.

<<Anahtarları al. Ben gelene kadar arabada oturup beklesen iyi olur.>>

Luce onun attığı anahtarları yakalayıp çimenlerin üzerinde park yerine doğru yürüdü. Bir an serin rüzgarın altında durup, mavi göğü ve çevreyi seyre daldı. Aşağılarda bir yerde, Conn'un ilk kez gördüğü Waipu Plajı vardı. O ilk elektrikli anda Conn'un kendi yaşamında çok önemli bir yeri olacağını anlamıştı. Gözleriyle denizi tararken, kendini, 'Acaba ne kadar önemli?' diye düşünürken buldu.

<<Sana arabaya girip oturmaı söylemiştim.>> Conn sessizce arkasından yaklaşıp korkutmuştu onu.

<<Beni şaşırttın,>> diye sürdürdü sözünü.

<<Neden?>>

Conn pek hoş olmayan bir şekilde gülümseyerek Luce'un elindeki anahtarları aldı, ama elini bırakmadı. Luce beyaz ceketinin kolu üzerinde duran bu esmer ele baktı.

<<İnce, mükemmel bir sanat eserine benziyorsun çünkü. Bu kırsal, neredeyse ilkel bölgeye hiç uymayan yabancı bir zarafet var sende. Fazla gelişmiş bir çevrenin ürünüsün sen; kente aitsin. Bu küçük kasabaya gelmen nedeni ne?>>

<<Kim bilir! Uyandıgımda kendimi burada buldum ve burada kaldım. Tamamen konfordan uzak bir yer değil burası, biliyorsun.>>

Conn çenesinden tutarak Luce'un başını kaldırdı. Genç kız onun güçlü hatlarını, duygulu ağzındaki pervasız ifadeyi ve bunu denetim altına almasını sağlayan kendini kontrol etme özelliğinin neden olduğu çizgileri gördü.

<<Neden söz edeyim?>>

<<Uyandıgında neredeydin? Neler hissettin? Hafızanı kaybetmene neden olan kazadan önce Whangarei'ye gelmiştin, değil mi? Ne kadar süredir buradaydın?>>

<<Birkaç hafta.>> Luce kendini onun elinden kurtardı. <<Şu anda çalıştığım işi bulacak kadar uzun bir süredir yani. Ama kalacak bir ev bulmama yetmeyecek kadar da kısaydı bu süre. Kaza olduğunda hala otelde kalıyordum.>>

<<Ne olduğunu tam tamına anlat bana.>>

Luce içini çekti. Düşmesine yol açan şeyleri tekrarlamak hafızasını geri getirecek olsaydı, çoktan gerçekleşirdi bu. Ama itaat ederek anlatmaya başladı. <<İşten, elimde bir dergiyle döndüğüm açık. Merdivenleri çıkarken onu okuyordum. Takılıp düştüm ve kafamı vurup bayıldım. Hemen kendime gelmediğimi görünce hastaneye kaldırdılar. Ayrıldığımda kim olduğumu hatırlamıyordum. Hepsi bu işte.>>

<<Bu işle ilgisi olabilecek bir yazı olup olmadığını araştırmak için o dergi incelendi mi?>>

Luce omzunu silkti. <<Evet. Sanırım onu evde bir yere koydum. Sıradan bir dergi işte; magazin haberleri, moda, antikalar hakkında yazılar, meşhurlar hakkında yazılar... bildik şeyler işte. Geçmişi örtecek kadar bilinçaltımı sarsacak bir şey olamaz içinde.>>

Sesindeki küstahça ton Conn'u kızdırmış olacak ki, çabucak, sert sert baktı ona, ama bir şey söylemedi. Luce devam etti. <<Doğruyu söylemek gerekirse, bütün bunlardan bıktım artık. Sıradan biri gibi yaşamak, garip bir yaratıkmişim gibi teşhir edilmemek istiyorum. Ne kadar çok insanın hafıza kaybını bir çeşit delilik saydığını bilsen şaşarsın.>>

Gri gözleri öfkeyle parlıyordu; tüm görünüşüne canlılık kazandıran bir çeşit sertlik vermişti bu öfke yüzüne. Bir an, sanki vurmak istiyormuş gibi baktı Conn'a, ama bu istek çok çabuk geçti; titreyerek arkasını döndü. Hafızasını kaybetmenin kendisinin ne kadar üzdüğünü belli ettiğinin farkındaydı.

<<Öyle düşünmeyeceğime söz veriyorum,>> dedi Conn tatlılıkla. <<İnsanların ne düşündü o kadar önemli mi?>>

<<Düşüncelerini eyleme geçirdikleri zaman önemli.>> Aklına gelen bir şey, gülümsemesine yol açtı. <<Hastaneden çıktıktan sonra Teresa'yla bir yemeğe gitmiştik. Ev sahibi kulağıma her yemeğin adını ve hangi çatal bıçağın hangi yemekle kullanılacağını fısıldadı!>>

Conn güldü. <<Yeni Zelandalılar sıkıcı olmaya eğilimli insanlar.>> dedi. <<Allahtan, Sonia beni arayan herkese yeni oyunumu yazmakla çok meşgul olduğumu söylüyor.>>

<<Yazıyor musun?>>

Alaylı bir bakışla onu süzdü Conn. <<Evet, doğru. Sonia yalan söylemez.>>

<<Nedense, yazarken kabuğuna çekildiğini düşünmüştüm senin. Hani şu çalışırken rahatsız edilmemesi gereken çılgın dahiler gibi.>>

<<Koruyucularım da ben uyurken parmaklarının ucuna basarak odaya girip, o gün yazdıklarımı ertesi sabah manyakça bir ökeyle yırtıp atmamayıp diye alıp saklıyorlar.>>

Luce kahkahayla güldü. İçinden gelen neşe, yüzündeki tatsız ifadeyi silmişti. Kendini müthiş canlı hissediyor, Conn'a kendisinin bağlayan tek şeyin fiziksel çekicilik olmadığını anlıyordu.

<<Çok güzelsin,>> dedi Conn ve elini kızın göğsüne, hızla atan kalbinin üzerine koydu. Parmaklarını açarak, bluzunun üzerinden onu okşamaya başladı. Ustaca, tam bir uzman gibi okşamasını sürdürürken, bir yandan da, karşı koymasını bekleyerek, alaylı gözlerle onu süzüyordu. <<Durmamı istemeyecek

misin?>>

Onu ne kadar istediğini söylememek için dudaklarını ısırđı Luce.

<<Boşuna zaman kaybı olur bu, değil mi?>>

Conn'un bakışları sertleşti. <<Yani, sana sahip olmaya kalkışsam, karşı koymayacak mısın?>>

Luce kıpkırmızı kesildi. <<O başka!>> Büyülenmiş gibi bakmaya devam ediyordu. <<Kendimi koruma içgüdümün böyle bir duruma düşmemi engelleyeceğini biliyorum.>>

Conn elini tekrara Luce'un boynuna götürerek kızı arabaya dayadı. <<Eğer kendini koruma içgüdün olsaydı, beni ilk gördüğün gün kenti terk ederdin.>> Sonra birden onu bıraktı, yanından uzaklaşırken. <<Arabaya bin, gitme zamanı geldi,>> dedi.

Otomobile bindikten sonra, Luce'u rahatsız eden duyarlılık giderek yoğunlaştı. Yol boyunca Conn'un hiç konuşmaması onu memnun etmişti.

Eve geldiklerinde Conn onun kahve içme önerisini reddetti, ama Luce içeri girmek için dönünce sert bir tavırla, <<Rahatladığın zaman bunu göstermemeyi öğrenmelisin, Luce,>> dedi, kollarının arasına çekerek öptü onu. <<Şimdilik hoşça kal.>>

Teresa arka bahçede güneşleniyordu. Luce üzerinde bikinin görülemeyecek kadar küçük olduğunu söyleyince, <<Saçma,>> diye cevap verdi. <<Görebilecek kimse yok ki. Herkes plaja gitti. Sen iyi vakit geçirdin mi?>>

<<Evet.>>

<<Şaşırmış görünüyorsun.>> Bikinisinin üstünü giyerek oturdu. <<Bu adamdan hoşlanmıyorsun, değil mi?>>

<<Oh, hoşlanıyorum,>> dedi Luce kasvetli bir sesle, <<Sadece, ona güvenmiyorum.>>

<<Ama Luce, en iyi erkeğe bile güvenilmez ki. İnsanı yatağa atmaya çalışırlar. Normal bu.>>

Luce güldü. <<Koca gözlü, masum görünüşünün ardında insanlara hiç güvenmeyen alaycı bir kişinin var. Senin sevgilin de denedi mi bunu?>>

<<Tabii denedi.>> Teresa utanmış görünüyordu.<<Dedim ya hepsi dener. Bizim yakışıklı vahşi seni zorladı mı yoksa?>>

<<Hayır, zorlamadı. Henüz yani. Dengemi bozmaya çalışıyor sanırım.>>

<<Görünüşe bakılırsa, başarılı da oluyor.>> Bir an durakladı. Sonra usulca devam etti. <<Odadan çıkmamı emrettiği o gece...>>

<<Evet?>>

<<Bir şey oldu mu?>>

<<Benimle sevişti mi demek istiyorsun?>> Luce omuz silkti. <<Beni öptü. Sonra da bunun bir deney olduğunu ve benim daha önceden tecrübe edindiğimin açık olduğunu söyledi.>>

<<Sahiden öyle mi? Ne hayvanlık! Hoşlandın mı peki?>>

<<Hoşlandım. En azından... müthiş çekici buldum onu.>> Luce kendi kendiyile alay ediyordu. <<Kalbimin güm güm atmasına, belkemiğimin karıncalanmasına neden oldu. Ama hala ona güvenmiyorum.>>

<<Sen de onu böyle mi etkiliyorsun acaba?>>

Luce'un yanakları hafifçe kızardı. <<Evet, sanırım.>> Conn'un sesinin boğuklaşmasını, çok tecrübeli bir erkek olmasına rağmen gizlemeyi başaramadığı açlığını hatırlamıştı.

<<O zaman başın dertte.>> Teresa ayağa kalktı. <<Bu adamın istediği her şeyi elde ettiğine dair bir his var içimde çünkü. Çok büyük bir iredede gücü bulunduğu da açık. Belki bu iradeyi kullanıp senin çekiciliğine karşı direnir, kim bilir.>>

<<Hafızasını kaybedenleri baştan çıkarmaya çalışmayacağını umalım bari.>> Luce'un şaka yaptığı, sesinin tonundan belli oluyordu. Ama Teresa'nın ciddi ciddi başını sallayarak onayladığını görünce şaşırdı.

<<Onun başkalarını koruyucu güdülerini harekete geçirmen gerekiyor sanırım.>> dedi Teresa.

<<Böyle bir güdüsü varsa tabii.>>

<<Belli etmezler ama, güçlü erkekler çoğunlukla koruyucudurlar. Koruyucu ya da sahiplenici. Büyüleyici Conn'umuzda her ikisinin de bulunduğunu sanırım. Ha, aklıma gelmişken, postacı geldi. Sana bir zarf var. Sanırım bir davetiye.>>

Zarfin içinden gerçekten bir davetiye çıkmıştı. Luce bunu hayretle okuduktan sonra arkadaşına uzattı.

<<Aman Tanrım!>> Teresa kartta yazanları bir kez daha okudu. <<Jolie Stewart yirmi birinci yaşını kutlamak için vereceği partiye seni çağırıyor. İyi de, neden yapsın ki bunu? Seni doğru dürüst tanımıyor bile.>>

<<Bu işin Conn'la bir ilgisi var sanıyorum,>> dedi Luce kuru bir sesle.

<<Gidecek misin?>>

<<Sanmam. Sen de söyledin, onu hemen hiç tanımıyorum. Ayrıca, bana büyüklük taslamasına da izin veremem. Ben olmadan da doğum günü partisinin güzel geçeceğine şüphem yok.>>

<<Seni anlıyorum, ama yazık. Eğer gitseydin, zenginlerin nasıl yaşadığını görebilirdin. Çağırmasını Conn'un istediğini mi sanıyorsun?>>

<<Pek sanamam. Böyle bir şey yapmasına bir neden yok ki. Onun geleceğini bile sanmıyorum.>>

<<Ama gitmek zorunda. McLeod'larla Stewart'lar buraya aynı gemiyle gelmişler. Kız kardeşi mutlaka gider.>>

Luce başıyla onayladı. Ama Sonia'nın, hatta Ryan'ın, Conn'a istemediği bir şeyi yaptırabileceklerini sanmıyordu. Peki, kendisi, neden Conn'un bu partiye gitmek istemeyeceğini düşünüyordu sanki?>>

Faith eve gelir gelmez, Teresa davetiye haberini verdi. Faith bu konuda pek konuşmadı. Ne Teresa gibi gitmesi için ısrar etti, ne de Luce'un gitmeme kararını destekledi.

Daveti reddetmeye niyetli olmasına rağmen, pazartesi günü işe gittiğinde, Luce hala bu konuda bir şey

yapmamıştı.

Sonia McLeod öğlene doğru dükkana geldi. Bir eline yapışmış, korkutacak kadar vahşi ve yaramaz kız çocuğu yüzünden bir hayli yorgun görünüyordu. <<Hayır, şekerim, sinemaya gitmeyeceksin.>> Sesinde çok ciddi bir şey olmalı ki, kız bu sefer korkulacak kadar uslu, yumuşak başlı biri oluvermişti.

Luce hayretler içinde kalmıştı. <<Nasıl başardın bunu?>>

Sonia yüzüne yayılan gülümsemeyeyle olduğundan çok daha genç görünüyordu. <<Doğal bir yetenek ve babasına söyleyeceğim tehdidiyle.>> Kızına sarıldı. <<Babasının demir gibi iradesi var onda da, ama Melisa mantıklı bir çocuktur. Conn'a o güzel vazoyu önerdiğin için sana teşekkür etmeye gelmiştim. Çok sevdim onu.>>

<<Çok memnun oldum.>> Sonia'ya katı davranmak imkansızdı. Öyle sıcak bakışlıydı ki gözleri, güven aşılıyordu. Soğuk, sert ve kendine yeterli Ryan McLeod'un neden ona aşık olduğunu anlıyordu Luce. Sıcaklığı, şefkati, nezaketi ve zengin gönüllülüğü Ryan'ı cezp etmiş olmalıydı. İkisi bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Luce her zamanki ihtiyatını bir yana bırakarak, <<Çok garip şey, ama Jolie Stewart'tan bir davetiye aldım. Beni partisine çağırıyor. Gitmemi neden istesin, anlamıyorum.>> deyiverdi.

Sonia'nın gözleri hayretle parladı. <<Sahi mi?>> Gülerek sürdürdü sözlerini. <<Rekabete meraklı biri değildir halbuki; zavallı Jolie. Gidecek misin?>>

<<Hayır. Onu da, ailesinin de tanımıyorum. Neden beni çağırdı, tam bir bilmece benim için.>>

<<Niye gitmiyorsun? Stewart'lar çok sevimli bir çifttir. Partinin de çok güzel geçeceği muhakkak.>> Sonia'nın yüzü heyecanla parlıyordu. <<Gece bizde kal, hep birlikte gideriz.>>

Luce, <<Oh, hayır,>> diye kekeledi. <<Olmaz. Çok nazıksın, ama kabul edemem. Daveti reddetmeye karar verdim.>>

O gece, gelemeyeceğini bildiren kısa bir mektup yazıp postalamak üzere holdeki masanın üzerine bıraktı Luce.

Teresa mektubu gördüğünde, <<Bana kalırsa gitmen gerekir.>> dedi.

<<Birlikte gidecek birini bulsaydım, giderdim.>> Sonia'nın önerisinden söz etmemişi.

<<Her şey yolunda öyleyse.>>Teresa'nın kıkır kıkır gülüşünde şeytanca bir şeyler vardı. <<Bakalım Conn sana refakat etmeye hazır mı?>>

<<Hayır. Bundan sonrta onu göreceğimi sanmıyorum.>>

<<Eh, şimdi kapının önünde arabasından indiğine göre, birazdan göreceksin demektir.>>

Teresa dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Çantasını alırken, <<İstersen kalırım,>> dedi.

<<Saçma!>> Luce gerçekte hiç hissetmediği bir güvenle konuşmuştu. <<Gidip Moor'larla birlikte bir güzel eğlen. Beni dövecek ya da tecavüze yeltenecek değil ya.>>

<<Nerde o şans!>> Teresa'nın Conn'un böyle şiddet gösterilerine girişmeyeceğine emin olduğu belliydi, ama Luce pek emin değildi bundan.

Conn'la Teresa kapıda karşılaştılar. Luce ikisinin neşeli neşeli konuştuklarını duydu, sonra Conn oturma odasına girdi.

Luce deli gibi çarpan kalbinin sesini bastırmak istercesine, <<Selam,>> diye seslendi.

<<Selam.>> Conn blucin ve koyu renk bir gömlek giymişti. Kanepeye kıvrılmış oturan Luce'a tetikte, anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. Kızın üzerinde kısa, pamuklu kumaştan bir şort vardı. <<Çok çekici görünüyorsun.>> Luce'un yanına oturdu. <<Bahçede mi çalışıyordun?>> Parmağını, Luce'un bacağında küçük bir çizğin üzerinde gezdirdi; bir yandan da parlak, alaycı gözleriyle kızartan yüzünü inceliyordu.

<<Bir asma dalı çizdi,>> diye Luce ayağa kalktı ama ondan uzaklaşmak istemiyordu.

Conn da biliyordu bunu. Yüzündeki ifade hiç değişmeden elini uzatıp Luce'un bileğini yakaladı. Kız durarak siyah saçlı başına, burnunun ve çenesinin güçlü hatlarına bakarken, başını eğip dudaklarını yaranın üzerine bastırdı genç adam. Luce şiddetli bir arzuyla sarsıldı, bacağı üzerindeki dudakların içine saldığı duyguları haykıracaktı neredeyse. Duyduğu ihtiyacın derinliğinden korkarak dudağını ısırdı. Conn'un dilinin ucu ince çizginin üzerinde gezinirken acıya benzer bir his duydu; sonra Conn onu bıraktı.

Gülümseyerek, <<Asmalardan uzak dur,>> dedi. Ateş gibi yanan gözlerle bakıyordu. <<Sahip olduğum şeylerin benden başka hiçbir şey tarafından sakatlanmasından ya da damgalanmasından hoşlanmam.>>

Luce sert bir sesle sordu. <<<<Ben senin malın mıyım?>>>

<<Sanırım:>> Conn kendinden pek emin görünüyordu. Sert, alaycı ve tecrübeliydi. Luce sesini çıkarmayınca, gülümseyerek kucağına çekti onu; çırpınmaktan vazgeçinceye kadar sımsıkı tuttu. Sonra sakın bir sesle konuştu. <<Belki henüz değilsin, ama kısa süre sonra olacaksın. Aptal değilsin, seni istediğimi biliyorsun?>>

<<Benim arzularımın hiç değeri yok mu?>>

<<Kaçmak için ümitsizce savaşıyorsun ha? Sonu olmayan aşklara hiç kapılmadım ben. Kazanma umudum yoksa, oyuna girmem. Birbirimizi gördüğümüz ilk andan beri ikimizde bu işin sonunun nereye varacağını biliyoruz.>>

Luce başını iki yana sallıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Conn ensesini tutarak parmaklarını ipek gibi saçlara gömdü. Dokunuşu çok yumuşaktı. Luce ürpererek yüzünü onun boynuna doğru çevirdi.

Conn, <<Sana dokunduğum zaman hayat buluyorsun, Luce; bana yalan söylemeye çalışma,>> dedi.

Luce panik içinde ayağa fırladı. <<Tabii her şeyi bilirsin, geniş tecrübe sahibisin bu konuda. Kaç kadını sevdin bugüne kadar?>>

Bu soru soğuk, hesaplı bir tebessümle gülümsemesine neden oldu Conn'un. <<'Sevdim' derken kaç tanesiyle yattığımı kastediyorsan, her seferinde yatağın tahtasına çentik atık hesap tutmadığımı bilmeni isterim. Yok, şairlerin sözünü ettiği o büyük tutkudan söz ediyorsan, cevabım 'hiç' olacak. Bunu ummaktan da, istemekten de on yıl önce vazgeçtim. Romantik aşk kavramı bugün bütün öteki düşüncelerden daha çok mutsuzluğa neden oluyor; kendimi ona kurban olarak sunmaya da hiç niyetim yok.>>

<<Neden bir oyun yazmıyorsun bu konuda?>> diye sordu Luce, sonra onun cevap vermesini beklemeden devam etti. <<Oh, Conn, istemediğime inan lütfen; hiç kimseye bağlanmak istemiyorum.>>

Conn alaylı alaylı süzüyordu onu; ama bu sözleri duyunca bakışları keskinleşti; beyninin içindekileri okuma istercesine yüzüne dikildi.

<<Neden?>> Cevap vermeyince sorusunu tekrarladı. <<Neden, Luce? Neden birine bağlanmaktan bu kadar korkuyorsun? Arkadaşların bir sürü erkekle çıktığını söylediler bana. Ama ciddi bir ilişkiye girmek istedikleri anda onlardan uzaklaşıyormuşsun; duygusal bir ilişkiden korkuyor gibiymişsin; Neden erkekleri kendinden uzak tutmak istiyorsun, Luce?>>

Conn'un açıkça saldırıya geçmesi Luce'u kızdırdı. <<Sanırım bütün oyun yazarları kendilerini psikiyatrist sanıyorlar,>> diye parladı. Yüzünü görmemesi için arkasını dönmüştü. <<Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun madem, neden kendin cevaplamıyorsun bu soruyu?>>

<<Bazı teorilerim var tabii.>> Con ayağa kalkıp yanına geldi. <<Ama şimdilik kendime saklıyorum onlar. Jolie'nin davetini kabul ettin mi?>>

Luce dönüp ona baktı ve gözlerinde sorgu dolu buz gibi bakışları görünce ürktü. <<Ben... senin zerine vazife değil.>>

<<Şimdi kendime iş edindim bunu. Bir mektup yazıp reddettiğine bahse girerim.>>

<<Ne olmuş öyle yaptıysa?>>

<<Senin bir korkak olduğun hakkındaki fikrimi kuvvetlendirir bu.>> Conn güldü ve zarfın durduğu küçük asmaya doğru yürüdü. Mektubu okuduktan sonra buruşturup yere attı.

<<Neden yaptın bunu?>> Luce bu yakışıklı yüzü büyük bir zevkle parçalayabilirdi. <<Conn, partiye gitmek istemiyorum. Neden beni çağırdığını bile bilmiyorum. Ve...>>

<<Seni çağırdı, çünkü sen gelmezsen benim de gitmeyeceğimi hissettirdim ona.>> Conn güldü. <<Ve sen de gidiyorsun tatlım. Ya kendi arzulan gidersin, ya da gelip ben alırım seni.>>

<<Aptallık etme, beni zorlayamazsın.>>

<<Sahi mi?>> Conn onun çenesini kaldırdı. <<Güzel. O partiye gitmenin en akıllıca iş olduğuna seni ikna etmek çok hoşuma gidecek.>>

Beşinci Bölüm

Luce kurtulmaya çalıştı, ama az önce o kadar yumuşak ve nazik olan o eller zalim birer pranga alını almıştı. Conn onu sıkı sıkı kendine bastırdı. <<Bu işi sakince ya da itişip kalkışarak yapabiliriz,>> diye Luce'un kulağına fısıldadı. <<İstedğin bu mu, Luce? Buyun eğdirilmekten mi hoşlanıyorsun?>>

Luce dişlerini sıkarak öfkeyle konuştu. <<Evet dersem deneyecek misin? >> Conn'un kahkahası korkuttu onu.

<<Evet. Yeni deneylere her zaman hazırım ben.>>

<<Yeni mi?>> Luce'un bu iğneli alaycı sorusu hedefini buldu. Conn dişlerini göstererek ağır ağır, soğuk, hesaplı bir şekilde gülümsedi. Luce çok geç olmadan bu sahneye son vermek istiyordu, ama içinde bir şey onun kollarının arasında kalıp mücadele etmesini söylüyordu. Şimdi teslim olursa, Conn onun bütün yaşamını büyük bir sakinlikle ele geçirebilirdi.

Conn dudaklarını kıpırdatmadan, <<İster inan, ister inanma,>> dedi. <<İstediyimi elde etmek için hiç zor kullanmak zorunda kalmadım. Gende de sen ikna edilmek istiyorsan...>>

Ağzı vahşi bir sertlikle Luce'unünün üzerine kapandı. Kız tüm duygularında ani, şiddetli bir değişikliğin olduğunu, kuvvetle ona doğru çekildiğini hissetti. Kurtulmak için çabaladı, ama Conn onu, dengesini kaybedip halının üstüne çökünceye kadar geriye doğru bastırdı. Erkek üzerine uzandığında Luce hızla soludu.

Conn'un yüzüne şöyle bir bakması, bu küçültücü hareketi bilerek yaptığını anlamasına yetmişti Luce'un. Tasarlanmış, bir amaca yönelik bir davranıştı bu. İlk kez, Conn'un vücudundun ağırlığının neden olduğu heyecanı bastıran bir korku duydu.

<<Conn! Lütfen!...>> Yalvaran sesi genç adamın ağzının içinde kayboldu. Tüm ustalığını ve kızın canını yakma arzusunu ortaya koyan, Luce'u dudaklarını aralamaya zorlayan bir öpücüktü bu. Ağlamaya başlayan Luce şiddetle karşı koydu; Conn'un omuzlarını ve bir göğsünün üzerine canını acıtarak kapanan eli tırmaladı. Boğazından gelen bir kahkaha atan Conn onun ince bluzunu bir hamlede yırtıverdi.

Luce'un boğazı duyduğu dehşetten tıkanmıştı sanki. Şortunun kalın kumaşını aynı kolaylıkla yırtamayacağını, en son aşağılanmadan kurtulabileceğini düşündü bir an. Ama göğsünün üzerinde dolaşan dudakların, onu tutan elin verdiği utanç yeterdi zaten.

<<Dur!>> diye inledi. Titreyen elleriyle erkeğin yüzünü itmeye çalıştı. <<Conn... lütfen!>>

Başını kaldıran Conn, <<Conn lütfen,>> diye taklit etti onu. Gözleri hor gören bir ifadeyle dolaştı yüzünde. <<Bu kadar sertlik yeter mi, Luce? Yoksa daha fazlasını mı istersin?>>

Luce'un cevap vermesini beklemeden kollarını onun sırtına dolayarak bütün vücuduyla üzerine uzandı. Yüzü Conn'un sert omuzlarına gömülen Luce boğulacağını sandı. O ana kadar her şeyi bilinçli bir hesaplıkla yapan Conn'ın hızla içini çektiğini ve kontrolünü kaybetmeye başladığını hisseden Luce çılgınca mücadele ediyordu şimdi. Korkusu daha artmıştı.

<<Hayır,>> diye inleyip içini çekti Conn. <<Aman Tanrım, beni çıldırtıyorsun!>>

Cevap vermesine fırsat vermeden Luce'u öpmeye başladı. Bu seferki öpücük nazik ve duyarlıydı. Luce karşılık verdiğini fark etti. Conn'un yumuşaklığı tüm direncini kırmıştı.

<<Şimdi şuracıkta sana sahip olabilirim.>> Conn dudaklarını kızın omzunda dolaştırırken, arzudan boğuklaşmış bir sesle konuşuyordu. <<Ama yapamayacağım. Rahat bir yer arayacak kadar yaşlıyım.>>

Kendi kendisiyle alay eden Luce acı bir şekilde gülümsedi. <<Kaç yaşındasın?>>

<<Otuz.>> Dirseklerinin üzerinde doğrulup, Luce'un yüzündeki sakin teslimiyet ifadesine baktı; bakışları boğazına, göğsünün kıvrımlarına indi. <<Çok güzelsin>> Nazik, neredeyse hayranlık dolu bir ifadeyle konuşuyordu. <<Ve ben seni incittim.>>

<<Evet, ama önemi yok.>>

<<Var.>> Ayağa kalkıp Luce'u ellerinden tuttu ve çekerek onu da kaldırdı. <<Jolie'nin partisine gel, Luce. Lütfen.>>

Luce'un, yırtık bluzunun göğsünün üstünde duran eli hareketsiz kaldı. Conn'un yüzüne baktı ve onun merakla, biraz da kızgınlıkla bakan gözlerini gördü. <<Neden?>>

Conn gülerek elini bluzun altıdan kızın göğsüne doğru götürdü. <<Gelmeni istiyorum çünkü. Bana nedenini sorma, gösteriveririm sonra bu nedeni. Birlikte eğlenceli bir gece geçireceğiz.>>

<<Bir yatakta, eğlenceli bir faaliyetle bitecek bir gece mi?>>

<<Belki.>> Parmakları yumuşak cildin üzerinde geziniyordu. Luce'un ürperdiğini fark etti. << Ama yalnız, sen istersen. Fazla ikna edilmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?>>

<<Hayır,>> diye fısıldadı Luce. Conn'un kendisine sahip olmaya karar verdiğini sandığı o anı hatırlayıp titredi.

Conn ellerini onun sırtına kaydırıp kendisine doğru çekti, dudakları alına değiyordu. Uzun bir süre öyle kaldılar. Luce onun sert, güçlü vücuduna dayanmaktan rahatlık duyuyordu. Sonra içini çekip başını hafifçe kaldırdı. Nefesi erkeğin boynunu okşuyordu.

<<Ne yaptığını farkında mısın?>> Conn çenesinden tutup yüzünü kendine doğru kaldırdı. <<Baştan çıkarma söz konusu olduğunda hiç de amatör sayılmazsın, doğuştan olmalı bu. Daha emeklemeden cilve yapmayı beceriyordun herhalde.>>

<<Ben hiç...>> Luce sustu. Kadınca baştan çıkarma oyunları oynadığı ilk ve tek erkeğin o olduğunu söylemenin fazla açık vermek olacağının farkındaydı.

Conn haklıydı tabii. Luce onun t4pki göstermeye zorlamak için uğraşıyor gibiydi; Conn'u şiddet göstermesi için kıskırtmış, sonra da bundan korkmuştu. Şimdi de, biraz daha sevişmek arzusunu farkına varmadan belli ederek aynı şeyi yapıyordu. Conn onunla yatmak isterse, buna fazla karşı koyamayacağını, fiziksel olarak ondan çok etkilendiğini biliyordu. Bu düşünceye karşı direnmesine rağmen, Conn'la birlikteyken duyduğu bütünlük hissi gerçektir. Onu ilk gördüğün anda, giderilmesi olanaksız bir şekilde etkilenmişti. Başlangıçta, cinsel açıdan çekici bir erkek olduğunu düşünmüştü; ama daha değişik, cinsel çekicilikten fazla bir şeyler vardı bu adamda. Büyüleyici bir cazibesi vardı. Luce bu cazibeye içlerlemiş, şu ana kadar hep reddetmişti onu.

Şimdi Conn'un kollarında, ona aşık olmak üzere olduğunu kabul etmeye zorladı kendini. İlk anda aralarında beliren fiziksel gerilme eklenen güven, sevgi, bağımlılık ve ihtiyaç duyma hisleri korkutuyordu onu. Aşkın büyüyüp gelişmesi için zaman gerektiğini düşündü. Aşkın zamana ihtiyacı vardı. İki insanın birbirini tanıması, birlikte olgunlaşması için gereken zamana!

<<Birbirimizi tanımadığımıza emin misin?>> diye soruverdi. Conn'un yüzünü dikkatle inceliyordu.

Conn'un yeşil gözlerinin derinliklerinde bir şey yanıp söndü. <<Neden soruyorsun?>>

<<Seni tanıyor gibiyim,>> dedi Luce umutsuzca. Conn kendini o kadar iyi kontrol ediyordu ki, yüzünden bir şey öğrenmek imkansızdı.

<<Belki başka bir hayatta karşılaşmıştık seninle.>> Sesi şakacıydı, ama Luce'un alına dökülen bir tutam saçı geri iten eli olağanüstü yumuşak ve nazikti.

Luce boğuk bir sesle güldü. <<Şimdi yaşadığım hayatta yeteri kadar sorunum var zaten. Gene de seni bir korsan olarak düşünebiliyorum. İnsanları kesme, yapma ve ırza geçme işlerinin arasında ölümsüz oynalar yazan bir korsan.>>

Conn kaşlarını çatı ve belli bir sabırsızlıkla, <<Sana saldırmamı önleyebilirdin, ama beni tahrik etmeyi tercih ettin,> dedi. <<Böylece sonuçlarına katlanabilecektin. Hadi, şimdi daveti kabul ettiğini bildiren bir şeyler yaz.>>

Luce mektubu yazmadan önce üstünü değiştirip uzun kollu, dik yakalı bir elbise giydi. Masanın başına geçip kalem eline alırken, usulca sordu. <<Seninle gelmemi istediğinden emin misin, Conn?>>

<<Bunu istediğimi açıkça belli ettim sanıyorum.>>

<<Evet, ama...>> Luce hafifew kızarak sustu. Önündeki boş kağıda bakıyordu. <<Şey, hiç şüphem yok ki, Jolie... Allah kahretsin, ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer bir macera istiyorsan, Jolie buna hazır nerdeyse; üstelik oyunun kurallarını da biliyor. Ben bilmiyorum. Bir macera da istemiyorum, ayrıca.>>

<<Biliyorum.>> Conn gülümsedi. Kendinden çok enim görünüyordu. <<Kevgili kızım, bunu daha önce de sık sık tekrarlamıştın. Söylemeseydin bile anlardım ben. Soğuk, uzak havana rağmenaçık bir kitap gibisin. Erkekleri pek tanıımıyorsun. Bu dünyadaki Jolie Stewart'ların hiçbirini umrumda değil. Birkaç yıl önce olsaydı, sunduğu şeyi kabul etmekten çekinmezdim. Ama o zamandan bu yana bazı ince farkları gözetmeyi öğrendim.>> Sırıttı. <<Üstelik bekarlık kadar korkulacak bir şey değil artık. Hadi, iyi bir kız ol da, şu kabul mektubunu yaz ki seni yemeğe götüreyim.>>

<<Rüşvet mi bu?>>

<<Hayır, kaçınılmaz olanı zarafetle kabul etmenin ödülü.>>

Luce mektubu yazdı, evden çıkmadan Faith'e de bir not bıraktı. Arabanın torpido gözünden çıkardığı pulu zarfa yapıştırıp posta kutusuna attıran Conn, belki de istediğini elde ettiği için bütün gün çok tatlı ve neşeli davrandı Luce'a.

Genç kız eve döndüğünde neredeyse tamamen aşık olmuştu Conn'a.

Ertesi gün dükkandaki işler o kadar çoktu ki, bütün gün meşgul etti onu. Akşama doğru Sonia telefon edip, partinin verileceği hafta sonunu kendileriyle birlikte geçirme önerisini tekrarlayınca, Luce kabul etti.

<<Sonunda gitmeye karar verdin ha?>> dedi Teresa evde. <<Conn mu ikna etti seni?>> Eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

<<Öyle de diyebilirsin.>>

<<Aman, çok utanıyormuş gibi davranma. Eğer gerçekten istiyorsa bir şeyi çok az kız direnebilir bu adama.>>

<<Teresa, benim yerimde olsaydın ne yapardın?>>

<<Amma da kolay bir soru sordun!>> Hafifçe kaşları çattı. <<Eğer onunla bir maceraya girmek istemiyorsan, nereye gideceğini kimseye söylemeden hemen kasabayı terk etmeni öneririm sana. Eğer seni çekiyor, oturup gelişmeleri bekle. Erkekleri yanlış tanıımıyorsam, yakında bir sürü şey olacak demektir. Sana bakarken daha şimdiden sahipleneni ifade belirliyor gözlerinde; bu da, çok uzak olmayan bir gelecekte seni yatağında görüyor demektir.>>

<<Bir macera istemiyorum,>> diye usulca söylendi Luce. Bunu yeteri kadar sık tekrarlarsa gerçekleşmeyeceğini umuyor gibiydi.

<<Ne istiyorsun peki?>>>

<<Bilmiyorum.>> Luce gidip bir iskemleye oturdu. <<Sahiden bilmiyorum. Çok garip bir his duyuyorum, eğer... eğer onunla yatarsam çarmıha gerilecekmişim gibi bir his bu.>>

<<Ne istediğini açıkça belli etti mi?>>

Luce'un dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. <<Oldukça açık belli etti istediğini. Sanırım merakını uyandırıyorum.>>

<<O uzak, 'bana dokunmayın' diyen görünümün yüzünden. Evlenmek gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum, Luce; eğer senin istediğin buysa. Sanırım, böyle bir şeyi aklından çıkarmanı tavsiye etmem gerekiyor, sana.>>

Luce başını kaldırıp, bu öneri çok korkunç bir şeymiş gibi Teresa'ya baktı. <<Biliyorum,>> dedi uzun bir süre sonra. <<Biliyor musun, hiç düşünmemiştim evlenmeyi. Conn'la ilgili olarak evlilik düşüncesi hiç belirmedi kafamda, ya da bir başkasıyla. Kendimi evlenmiş düşünmüyorum bile.>>

<<Neden acaba? Ben hep doğal bir şey olarak görüşümdü evliliği. İnsanın hoşlandığı kişi için böyle şeyler düşünmesi doğaldır. Hiç mi düşünmedin sen, Luce?>>

<<Hayır. Asla. Bana evlenebileceğim gibi gelmedi hiç. Görüyorsun ya, Conn'u uygun bir koca gibi görmüyorum.>> Alaylı bir tebessüm belirdi yüzünde. <<Aslında, böyle bir şey düşünen kadın aklını kaçırmıştır derim. Yani... Conn evlenmiş! Düşünebiliyor musun?>>

<<Alışıl gelmiş türde bir koca olmayacağı kesin, ama çok heyecan verici olacağına iddiaya girerim.>> Teresa gülümsüyordu. <<Bütün o gurur, ihtiras ve hafifçe kendini belli eden şiddet... Çok heyecanlı!>>

<<Sen bir koca değil, aşık tarif ediyorsun.>>

<<Kendine güvene ne dersin? Ya o harikulade güçlü, kendine yeter havası? Bir koca için çok güzel özellikler. Eğer çınlıplak ıssız bir adaya düşersen sana bir çatı, giyecek elbise ve binecek bir kayak sağlayacak türde bir erkek. Bir yunus sürüsünü de balıkları ağınıza sürsün diye eğitebileceğine eminim.>>

Luce arkadaşının hayal gücüne güldü. <<Bu arada ay ışığından da yararlanmayı becerir.>>

<<Kesinlikle. Korkunç seksi ve bunun farkında, eminim hoşlanıyordur bu halinden. Çok da zeki, ama bu belki hoşuna gitmiyordur. Yetenekli insanlar için hayat zordur, ama sahiler için daha da beter. Biri bana Conn'u tarif et deseydi, 'Sert, dürüst bir bütün; yıpratıcı olabilir, ama sonuna kadar güvenebilirsiniz ona,' derdim.>>

Luce bu sözlerin doğruluğunu sessizce kabul etti. Yalan söylemek Conn'a göre değildi. Kendini başkalarının gözleri önüne sermeyi reddedebilirdi, ama yalan söylemezdi. Anlaşılması zor, karmaşık bir insandı; ama başkalarını şaşırtmamak, gözlerini kamaştırmak için kasten öyle davranmıyordu. Kendisi hakkındaki niyetlerini açıkça itiraf edişini hatırlayınca, acı bir tebessümle, 'Dürüst biri aynı zamanda,' diye düşündü. Peki neden, beynine böyle sürekli işkence etmeksizin, olduğu gibi kabul edemiyordu onu? Uzun bir zamandır ilk kez, kafasının içinde saklı anıları bulmak istercesine ellerini şakaklarına bastırdı. Artık emindi; beyninin içinde bir yerlerde, Conn'un insafına kalmaktan duyduğu dehşetin nedeni yatıyordu.

<<Teresa anlayışla, <<Prensip sorunu mu?>> diye sordu.

<<Sanırım. Belki annem her gece yatarken beni öpüp, evlenmeden hiçbir erkekle yatmamam için uyarmıştı. Ama hayır, sorun kesinlikle bu değil.>> Luce düşüncelerini anlatacak uygun sözcükler arayarak kaşlarını çattı. <<Çok aptalca geliyor, ama sanki ipnotizmadan uyandıktan sonra bir karar veriyormuşum gibiyim. Sana onu çekici bulduğumu söylemek zorunda değildim.>>

<<Başından beri açıkça belliydi bu. Aranızdaki hava öylesine gergindi ki, çatlayıp dağılacak gibiydi. Jolie de bu yüzden sinirlendi.>>

<<Pekala, öyle olsun. Ama mutluluğumun ona bağlı olmasını düşünmek, ki sevgilisi olursam, olacağı bu, dehşete düşürüyor beni. Hastalıklı bir korku bu; sanki bir şey içimi yiyormuş gibi. Eğer sevgilisi olursam, onunkinden başka arzusu, düşüncesi olmayan bir yaratık, bir hiç olacaktım gibi bir his var içimde. Üstelik, ona aşık oluyormuşum gibi korkunç bir duygu içindeyim.>>

Bir süre ikisi de konuşmadı, sonra Teresa fısıldadı. <<Zavallı Luce. Kafanın içinde bir şey dışarı çıkıp seni uyarmak için umutsuzca uğraşıyor sanki. Onun... senin geçmişinin bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?>>

<<O öyle olmadığını söylüyor. Yalan söylediğini düşünmek çok zor, sen de söyledin bunu.>>

<<Hayır, ben öyle bir şey söylemedim. Doğru, bütün bir yanı olduğunu söyledim. Daha büyük bir gerçeğe hizmet edeceğini düşünürse, kılını bile kıpırdatmadan yalan söyler sanırım. Luce, eğer onu daha önceden tanımiyorsan, neden bu kadar güçlü hisler duyasın onun için?>>

Luce gülümsemeyi başardı. <<Belki de eline erkek eli değmemiş bir bakirenin çekingenliği bu. Mantıklı olalım, isterik biri gibi davranıyorum. Belki de ilk kez aşık oluyorum, bu yüzden etkilendim.>>

<<Mattie'ye gitsen iyi olur.>>

<<Zamanını benim gibi deli saçması konuşmalarımı dinlemekten daha iyi şeyler ayırabilir.>>

Teresa onu ikna etmeye çalışmadı. Sonraki birkaç gün içinde Luce söylediklerinden utanmaya başladı. Özellikle Conn hiç ortalarda görünmeyince utancı arttı. Gnler giderek uzuyor, yaz yavaş yavaş varlığını hissettirmeye başlıyordu. Luce bir tenis kulübüne kaydoldu. İşten sonra saatlerce tenis oynuyor, hissettiği fiziksel yorgunluk geceleri rahat uyumasını sağlıyordu. İlk kral kelekleri siyahlı turunculu kanatlarıyla bahçeleri süslemeye başlamıştı Bunalrda biri Luce'un işaret parmağına kondu, serinlemeye çalışır gibi kanatlarını ağır ağır sallıyordu.

<<Enfes.>> Conn onun arkasında durmuş konuşuyordu. <<Tavşanların ayaklarının arasında oynadığına, kuşların kulağına şarkı söylediğine de şüphem yok.>> Luce'un kalbi yerinden oynayacakmış gibi oldu. Conn'un sesindeki alay bile kocaman bir gülümsemeye onu selamlamasına engel olamamıştı.

<<Himm, döndüğümde böyle karşılanacaksam, biraz daha sın senden uzak durmalıyım,> diyen Conn onu öptü. Luce'u özlemiş gibi uzun uzun, yumuşa bir şekilde öpüyordu.

<<kelebeğe gülümsüyordum.>> Konuşmak zordu. Conn başını biraz geri çekti. Yakınlığı, Luce'un içinde garip bir şeyler uyandırıyor. Bakışlarındaki alaycı ifade yüzünden kızarak geri çekildi. Kelebekli eli hala havadaydı.

<<Doğa çocuğu,>> diye dalga geçen Conn elini yakalayınca, kelebek uçup çiçeklerin arasında kayboldu.

<<Neden yaptın bunu?>>

<<Hareketlerimi kısıtlıyordu çünkü.>> Conn sırtarak tekrar öptü onu. Luce elinde olmadan karşılık verdi; Conn başını kaldırdığı zaman nefesi kesilmiş, rengi solmuştu genç kızın.

Luce sanki bir şey söylemiş gibi, <<Evet,>> dedi Conn. <<Benimle plaja gel bugün.>>

Gitme arzusuyla ihtiyatlı olma duygusu çarpışıyordu Luce'un içinde. Sonun da kabule etti. <<Peki. On dakika sonra hazırım.>>

Gittikleri plajı daha önce hiç görmemişti Luce. Kırların arasından geçen yol, çalılıklarla kaplı bir tepeyi aşılıyor ve pembe kumlu, küçük, güzel bir koyda son buluyordu. Koyu kırmızı renkli kayalar, küçük koyu Büyük Okyanus'un azgın dalgalarından koruyordu. Gerideki çalılıklı tepeden inen küçük bir dere, gümüş parıltılarıyla kumu yararak denize karışıyordu. Koyun bir tarafında alçak, koyu renge boyalı bir ev vardı. Geniş camları güneşin altında parlıyordu. Conn arabayı evin arkasındaki garaja soktuktan sonra motoru durdurdu.

<Sığınağıma hoş geldin.>>

<<Plaja gideceğimizi söylemiştin.>>

Conn güldü. <<Yavrum, meğer hoşuna gidiyorsa bütün günün sahilde geçirebilirsin.>>

<<Burada mı oturuyorsun?>>

<<Evet,>> diye gülümseyen Conn arabadan inip onun kapısını açtı. <<Çalışırken yalnız olmak isterim. Çiftlikteki ev çoğu zaman bir sirk gibi kalabalık oluyor. Onun için burayı seçtim ben de.>>

<<Geçen gün yeğeninle tanıştım.>>

<<Melissa'yla mı? Korkunç derecede yaramaz, değil mi? Babasının irade güzüyle annesinin yumuşak kalbini almış.>> Luce'un çantasını arabanın arkasından alıp elini ona uzattı. <<Oğlan tamamen Ryan'a benziyor. Yumuşak kalpliliğin zerresi yok.>>

<<Yumuşaklığın önemli olduğunu mu düşünüyorsun?>>

Conn'un sert hatları bir gülümsemeyle gevşedi. <<İnsanın kendinden bulunmayan değerlerden hoşlandığını söylerler. Sen yumuşak mısın, Luce? Ben değilim sanırım.>>

<<Hayır,>> dedi Luce soluğunu tutarak. <<Yumuşak biri değilsin.>>

Eve, çok geniş pencerelerin ışığına boğduğu bir odaya girmişlerdi.

<<Öyleyse seni çeken şey ne? Zalimlik mi? Bir zamanlar zalim bir olmakla suçlanmıştım.>>

Luce her yanını buz gibi bir terin kapladığını hissetti. Kocaman açılmış, korku dolu gözlerini Conn'un yakışıklı yüzünde dolaştırdı. Bu ağzın ve gözlerin açığa vurduğu ihtiras, büyük bir çabayla kazanıldığı belli bir kişisel disiplinle denedim altında tutuluyor gibiydi.

Usulca cevap verdi. <<Hayır. Zalimlik beni cezpt etmez, korkutur. Biliyorsun bunu.>>

<<Biraz sonra istediğin şeyin şefkat olduğunu söyleyeceksin, ama yalan bu, Luce. En azından bir kısmı yalan. Senin bir efendiye, serbestçe vermeyi reddettiğin tepkileri senden zorla söküp alacak birine ihtiyacın var?>> Elini Luce'un boynuna doğru kaydırarak ensesinden tuttu. Parmakları çok nazik bir şekilde, sanki onun kaçmasından korkuyormuşçasına hafif, kulağının arkasını okşamaya başladı. Bu parmakların yarattığı duygularla sarsılan Luce, Conn'un temasının kendisinin nasıl etkilendiğini belli etmemek için dudağını ısırırdı.

<<Gördün mü?>> dedi yavaşça Conn. <<Şimdi bana direniyorsun.>>

Luce'un sesi boğuktu. <<Çok sıradan biri olmalıyım. Beni doğru dürüst tanıımıyorsun, ama ne olduğuma, nasıl bir olduğuma karar verip etiketi yapıştırdın bile.>>

Conn gülümsedi. Yeşil gözleri Luce'un gözlerine nasıl bir tepki gösterdiğini belli etmiyordu. <<Yanılıyorsun, bana kalırsa sen eşsizsin.>>

<<O zaman dedikodu yazarlarının durmadan sözünü ettikleri o tecrübelerin sayesinde bu kadar çabuk ve doğru sınıflayabildin beni.>> Luce, bu kadar acı konuşmak niyetinde değildi; Conn yumuşak bir sesle gülüp onu kendisine çekince dudağını ısırdı. Ağzı, kızın dudaklarından birkaç santim uzaktaydı.

<<Ahlaken mi karşı çıkıyorsun, yoksa, özellikle benim tecrübe kazanmam mı böyle küçük gören bir tonla konuşmana neden oluyor?>>

Conn ağzının köşesini öpünce, Luce aklını karmakarışık eden bir duygu seline kapıldığını hissetti. Kendisini doğru dürüst öpmesini arzuladığını fark etti birden; kucak kucağa, dudak dudağa öpmek istiyordu. Gerçekten istediği şeyin Conn'un kollarının arasında yatmak, ona teslim olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek olduğunu anlayınca, bütün vücudu alev alev yanmaya başladı.

<<Benimle yatağa gitmek istediğin zamanlar gözlerin fırtına bulutları gibi koyulaşıyor,>> dedi Conn. Birden dudakları kuruyan Luce'un daha da kızarak gözlerini indirmesini alaycı bir bakışla izliyordu.

<<Ya sana neler oluyor?>> dedi Luce aptal gibi. İyice hassaslaşan sinirlerinin yarattığı erotik hayaller öylesine sarmıştı ki onu, mantıklı konuşamıyordu.

Conn bir kahkaha attı. Luce'u kalçalarından tutarak kendisine yasladı; Luce onun da nasıl heyecanlandığını hissediyordu şimdi. <<Gördüğün gibi,>> diye yumuşak bir sesle konuştu: ama Luce geri çekilince onu alıkoymak için hiçbir şey yapmadı. <<O kadar tedirgin olma, Luce; bugün seni baştan çıkarmak gibi bir niyetim yok. En azından, benim istediğim kadar istediğini belli edene kadar. Sonradan pişman olmazsın o zaman.>>

<<Sanırım, bir aptal gibi görünüyorum sana.>> Luce çantasını boşaltmak için arkasını döndü.

<<ne münasebet. Neden böyle düşünüyorsun?>> Luce cevap vermeyince Conn gülererek saçını avuçlayıp çekti. <<Genç ve tecrübesiz olduğunu, hafıza kaybına neden olan travmanın bugünkü yaşamını da etkilediğini, seni ihtiyatlı ve fazlasıyla dikkatli davranmaya iten şeyin bu olduğunu biliyorum. Çok belirgin bir biçimde ifade ettiğin düşüncenin tersine, sadece kadınları yatağa atmakla ilgilenmem ben. Güzel bir günü seninle birlikte, birazcık sevişerek geçirmek beni gerçekten mutlu eder. Anlaştık mı?>>

<<Anlaştık.>> Bütününüyle güvenemiyordu ona henüz; ama Conn'un dürüstlüğü karşısında korkuları biraz hafiflemişti.

<<Oldu. Önce biraz yüzelim de, öğle yemeğine iştahımız açılsın.>>

Luce gömleğini çıkaran Conn'a arzuyla baktı. Birden bir feryat yükseldi dudaklarından.

<<Ne oldu?>> diye yerinden sıçradı Conn. Luce'un büyüyen gözlerini ve titreyen dudaklarını görünce yüzü sertleşti. <<Ne oluyor Tanrı aşkına?>>

<<Omuzun!>> Luce elini uzatıp esmer cildi bozan yara izine dokundu. <<Conn, nerede... nasıl oldu bu korkunç yara?>>

Conn kımıldamadan duruyordu, gözleri neredeyse kapalı gibiydi. Luce'un parmakları çirkin, büzülmüş deriyi okşarken uzun gergin bir sessizlik oldu. Luce dehşet içindeydi; gösterdiği tepki öylesine aşırıydı ki,

aptalca görünüyordu. Ama hislerinin yoğunluğundan genç kızın başı ağrımaya başlamıştı.

Düşünmeden uzanıp yara izini öptü, gözyaşlarını tatmaya çalışıyordu. Conn kolunu onun omzuna attı. Luce, onun içindeki gerilimi sertleşen kaslarından, tetikte sessizliğinden hissediyordu. Giderek büyüyen sessizlikten korkarak, tekrara sordu. <<Nasıl oldu bu?>>

<<Bir trafik kazasında.>

Luce'un başı zonkluyordu. <<Özür dilerim, birden aklımım kaçırmış olmalıyım.>>

Baş ağrısı yarım saat sonra geçice, Luce günün zevkini çıkarmaya başladı. Yüzüp güneşlendiler, öğle yemeklerini sahildeki büyük ağaçlardan birinin gölgesinde yediler.Conn'un buzdolabından çıkardığı bir şişe beyaz şarabın yarısını içen Luce, yemeğin ve sıcak havanın da etkisiyle uykuya daldı. Başını kollarına dayamıştı.

Yoğun bir güven ve samimiyet duygusu içinde uyandı. Sonra yavaş yavaş Conn'un kollarının arasında olduğunun bilincine vardı. Çenesini Luce'un başına dayamıştı Conn. Luce onu sevdiğini anladı; değiştirilmesi imkansız, başı sonu olmayan bir sevgiyle, bütünüyle seviyordu onu.

Kendisiyle sevişmesine izin veremezdi; ama bu, Conn onu terk ettiğinde yalnız kalbini değil, bugüne kadar hayatı kendisi için yaşanır kılan her şeyi de birlikte götüreceği içindi. Üzüntü duyması gerekirdi belki, ama damarlarındaki kan neşeden kaynıyor gibiydi; kendi kendine gülümsedi. Conn kımıldadı ve dizinin üstündeki elini Luce'un göğsüne götürdü, sonra tekrara uykunun derinliklerine daldı. Luce tekrar gülümseyerek hafifçe içini çekti. Arzunun karmaşasından uzak şu dakikaları onunla geçirebiliyordu hiç olmazsa.

Conn kıpırdayarak bir şeyler mırıldandı ve açıkça duyulur bir şekilde <<Sevgilim..>> dedi. Sonra tehlikeyi sezen bir hayvan gibi hemen uyanıverdi, bir an donmuş gibi kıpırtısız kaldı. Ve elini Luce'un kalbinin üzerine koyarak neşeli bir sese sordu. <<Ne kadar zandır uyanıksın sen?>>

<<Çok olmadı.>> Luce ona doğru döndü.

Conn onun araştırmacı bakışlarından kurtulmak istermiş gibi kıza doğru eğildi ve kulağının memesini hafifçe ısırdı.

<<Senin de. <<Şey... Jolie, kız kardeşinin evindeki yemeğe onu da davet ettiğini, ama annesi hasta olduğu için gidemediğini söylerken, doğru mu söylüyordu?>>

Conn kımıldamadan durdu, sonra onu kendine doğru çekti. Eğleniyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu. <<Hayır, benim meraklı tatlım, doğru söylemiyordu. Batan başlayalım; seni davet eden Sonia'ydı. Kabalık yaptığım anlar olmuştur, ama onun memnun olacağına emin olmadan yabancıları Sonia'nın evine çağırmam. Sonia çok tatlıdır, ama kocasını da çok sever ve arzularını yerine getirmeye çalışır. Ryan da Jolie'den hiç hoşlanmaz.>> Ardından ekledi. <<Jolie, Ryan'dan korkar.>>

<<Ben de korkuyorum.>>

<<Sahi mi? Sert biridir, ama Sonia senden hoşlandığına göre, Ryan seni yemez. Her neyse, ben seni korurum.>>

<<Ben senden de korkuyorum. İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz.>>

Conn kahkahayla güldü. <<Sen korkunu hep böyle mi gösterirsin? Kollarımın arasında çok rahatsız, Luce,

bana ait gibisin.>>

<<Ne kadar süre için?>>

<<Fark eder mi?>>

Luce'u sıkıca kendine bastırdı. Üzerinde eski bir şort vardı. Luce onun geniş omuzlarını, hafif, davetkar kokusunu, göğsündeki ve kendisini hapseden bacağındaki gücü fazlasıyla hissediyordu.

Kalbinin bir an durduğunu sandı. <<Yapmayacağına söz vermiştin, Conn, lütfen!>>

<<Ne kadar süre senin sevgilin olarak kalacağım fark eder mi?>>

Sesindeki sert ısrar, Luce'un başını kaldırıp yüzüne bakmasına neden oldu. <<Evet.>>

<<Neden?>>

<<Nedenini biliyordun. Rasgele aşk maceralarının bana göre olmadığını söylemiştim sana.>>

Conn'un kirpiklerinin ardında bir şeyler parıldadı. <<Rasgele sözüyle neyi kast ettin?>>

<<Söylediğimi.>> Geri çekilmeye çalıştı, ama Conn kollarını gevşetmedi. <<Conn, hayvan gibi davranma! Senin metresin olmak istemediğime neden inanmıyorsun?>>

<<Çünkü böyle yattığımız zaman boğazındaki o damar korkmuş bir kuşun kalbi gibi atmaya başlıyor. Dudakların beni reddediyor, ama vücudunun dili daha değişik bir şey söylüyor; sen ne dersen de, beni aksine inandırmaya ne kadar uğraşırsan uğraş, seçme hakkı bırakmadan sana sahip olursam, bunun hoşuna gideceğini söylüyor vücudun.>>

Utancıtan boynuna kadar kızaran Luce, Conn'un, sözlerinin ne kadar doğru olduğunu görmesi için başını çevirdi. <<Çok kötüsün,>> diye öfkeyle söylendi.

Conn güldü. <<Biliyorum. Ama seni baştan çıkarmaya çalışmayacağım, Luce. Bana geldiğin zaman, istediğin için geleceksin, şu kafacığını benden korkmana gerek olmadığına ikna ettiğin için geleceksin. Sonra...>> Sesi sertleşti, genç kızı sırtüstü yatırarak omuzlarından yere bastırdı, elleri canını yakıyordu. <<Sonra, sana kendini tümüyle unutmanın, tümüyle vermenin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.>>

Sert, ihtiraslı sesi Luce'un içinde de bir açlık uyandırmıştı. Yakışıklı yüzünü görmemek için gözlerini kapadı, ama bu daha da kötü olmuştu. Conn onu öpmeye başladı; önce yumuşaktı öpücükleri, aöa Luce gevşeyip dudaklarını aralayınca, giderek daha derinleşti bunlar ve sonunda Luce ona duyduğu arzudan titremeye başladı. Conn dudaklarını onunkilerin üzerinden çekmeden fısıldadı. <<Söylediklerime inansan iyi olur.>>

Luce kendine hakim olmaya çalışıyordu. Bir süre sonra gözlerini açacak cesareti buldu kendinde. Conn'un öpücükleriyle şişen dudaklarını oynattı. <<İlk seferin kadın için pek zevkli olmayacağı hakkında bir sürü şey duydum. Zevkin doruklarına çıkabilmesi için şefkatli, düşünceli olması gerekirmiş erkeğin,>> diye cüretle konuştu.

Conn gülerek onun burnunu öptü, elini bluzunun altına kaydırarak göğsünün ucunu tuttu. Başını eğip burayı öpmeye başlayınca, Luce duyduğu arzusun büyüdüğünü fark etti.

<<Şefkatli ve düşünceli olmadığımı mı söylemek istiyorsun?>> diye dalga geçti Conn; sonra birden bırakıverdi onu. Luce sıcak bir yerden soğuğa atılmış gibi titredti. <<Pekala, kibirli hanımefendi, bekle ve

gör.>>

Ondan sonra Conn insanı çıldırtacak kadar dostça davrandı Luce'a. Onu zeki, ama cinsiyeti olmayan bir arkadaş gibi görüyordu sanki. Luce önce şaşırdı, sonra kızdı; bu kadar kolay idare edebilir biri olduğu için daha çok kendine kızıyordu. Conn onu evine bırakırken kapıya kadar geldi; Luce'u yanağından öperken fısıldadı. <<Sen hazır olana kadar bekleyeceğim.>>

Luce kızgınlıkla omuz silkti, ama ikisi de Conn'un çoktan onu elde ettiğini biliyorlardı. Luce için hava kadar, su kadar gerekli biri olmuştu Conn.

Altıncı Bölüm

Jolie havadan yana şanslıydı. Partinin verileceği hafta boyunca sıcak, güneşli günler birbirini kovalamıştı.

Faith, <<Stewart'ların evinin bir dekorasyon dergisinden çıktığına eminim,>> dedi. Bir yandan da Luce'un o gece giyeceği siyah şifon elbiseyi katlıyordu. <<Son günlerde yüzün süzüldü. Conn zor günler mi geçiriyor sana?>>

<<Zordan da öte.>> Luce'un sesi kasvetliydi. İnsanın, kendisini yatağa atmaya çalışan biriyle başa çıkması daha kolay olurdu herhalde. Conn yataktan yana bakmıyordu bile; son birkaç haftadır, anormal derecede dikkatli davranıyordu. Sezdirmeden avına yaklaşan bir baykuş gibiydi; Luce'un rahatlayıp ihtiyatı elden bırakması için arzularını belli etmemeye özen gösteriyordu. Daha yakın bir ilişki istediğinin Luce'dan gelmesi gerektiğini açıkça belli etmişti. Duyduğu can yakıcı aşk bastırma gayreti, kızın sinirlerini mahvediyordu. Arkadaşının keskin bakılarından kurtulmak için huzursuzca kıpırdandı. <<Yani... çok tarafsız davranıyor.>>

Faith bir an tereddüt etti, sonra usulca sordu. <<Evli olup olmadığını hiç merak etmedin mi, Luce?>>

<<Hayur, etmedim. Bilmemiz gerekmez mi? Yani, dedikodu yazarları falan... Onlar yazarlardı.>>

<<Belki, ama bu kolayca göz ardı edilebilecek türde bir şey. Yanılıyorum belki, ama onun içinde bulunduğu çevrede evli olup olmaması fazla bir şey ifade etmiyor diye biliyorum ben. Yani çok rahat eş değiştiriyorlar, bir iki yılda bir.>>

<<Nedense, Conn'u bu kadar geniş fikirli olabileceğini düşünemiyorum,>> dedi Luce kuru bir sesle. <<Sahiplenen tiplerden o. Kimle evli olursa olsun, karısının ona sadık kalmasını bekler.>>

<<Haklı olduğundan biraz şüpheliyim,>> Faith düşünceli bakışlarla süzdü Luce'u. <<Onu iyi tanıyorsun, değil mi?>>

<<Bana gösterdiği taraflarıyla evet, tanıyorum. Ama anlaşılması kolay bir insan değil.>>

<<Doğru, ama gene de birliktesiniz. Yani birbirinizle uyuyuyorsunuz.>> Faith güldü. <<Ne demek istediğimi çok iyi biliyorum, ama anlatamıyorum. Tam uyuyorsunuz birbirinize, tıpkı birkaç yıldır veli mutlu bir çift gibi. Birbirinizi tamamlıyorsunuz. Ve sen onun tahakküm edici, sahiplenen bir tip olduğunu söylüyorsun. Çok güçlü bir bağla bağlısın sanki ona; aslında saçma bir şey bu, topu topu birkaç aydır tanıyorsun onu çünkü. Ve bu bağ ilk karşılaşmanızda da vardı.>>

<<Fiziksel çekicilikti o.>>

<<O da var tabii, ama daha başka bir şey bu söylediğim.>>

Luce götüreceği bir iki ufak şeyi de valize yerleştirirken sordu. <<Conn'dan hoşlanıyorsun, değil mi?>>

<<Evet, çok büyüleyici bir yaratık. Bana hayvanat bahçesindeki gerinen kaplanları hatırlatıyor; güzel, tembel ve iyi huylu. Ama bu uykulu dış görünüşün ardında soğukkanlı bir beyin ve kolay gizlenemeyen bir vahşilik olduğunu biliyor insan. Eğer bu kadar sağduyulu, mantıklı biri olmasaydın, senin için endişelenirdim.>>

Luce, Faith'in de, Teresa'nın da bu ilişkiden hoşlanmadıklarını biliyordu. Conn'un onlar hakkında söylediği incitici sözleri hatırlayınca, öfkeyle dudaklarını kısıtı. Şu geçen iki yıl boyunca kendisine gösterdikleri şefkate ne kadar teşekkür etse azdı aslında.

Biraz sonra Conn, onu McLeod'lara götürmek üzere almaya geldi. Her zamanki gibi nazik ve sevimli davranmıştı Faith ve Teresa'ya; ama arabaya bindikleri zaman Luce'a yan yan bakarak, <<Bu sefer ne kusur işledim?>> diye sordu.

<<Hiçbir kusur işlemedin,>> Conn'un seziş gücüne sinirlenmişti.

<<Gevşe o zaman.>> Luce'un elini bir süre kendi elleri arasında tuttu. <<Sonia gelmeni dört gözle bekliyor.>>

<<Ryan ne yapıyor peki?>>

Conn güldü. <<Ryan, Sonia'nın istediği her şeye sahip olmasını arzular, onun için, o da gelmeni bekliyor.>>

Conn'un bu yumuşak kahkahası arabanın içini doldurmuştu. Kız usulca elini çekerek tüm dikkatini dışarıdaki manzaraya vermeye çalıştı. Bir ara Conn'un, bahçesindeki çimleri biçen bikinili bir güzele fazlasıyla dikkatli baktığını görünce, sinirlendiğini hissetti Luce, ama onun kendisine yönelik şakacı, yan bakışlarıyla karşılaşınca elinde olmadan kahkahayla gülmeye başladı.

<<Böylesi daha iyi,>> dedi Conn. <<Bir an, kötü bir şey yapacaksın sandım.>>

<<Bikinili kızları seyredeceğim diye gözlerin yuvalarından bile uğrasa, aldırmam,>> diye yarı kızgın, yarı gülerek söylendi Luce.

<<Sahi mi?>> Luce'un elini tutup canını yakacak kadar sıktı. <<Korkarım, ben hiç de senin kadar hoşgörülü değilim. Bu gece benimle olacağını unutma.>>

<<Kıskançlık mı?>>

<<İnansan iyi edersin.>>Yumuşak bir sesle konuşuyordu Conn, ama sözlerinde yarı bir uyarı var gibiydi. Luce bu taş gibi sert, yakışıklı profile baktı ve doyurulmamış arzularının verdiği acıyla karışık bir korkunun içini kapladığını hissetti.

Conn sakın sakın, <<Unutma,>> dedi. <<Sen benimsin.>>

<<Bu geceki eşinim sadece.>>

<<Seni mutlu edecekse, öyle diyelim.>>

Luce bu konunun üzerine daha fazla gitmekten çekindi. Conn'un yündeki bir şey, Luce'a onun çok şiddetli bir duyguyu bastırdığını, ama pek zorlanmadan bunu açığa vurabileceğini söylüyordu. Bir gün önce dükkanda olup bitenlerden söz etmeye başladı. İnsanları taklit ederek anlattıklarına Conn kahkahayla

gölüyordu.

<<Kadınca ve hoş konuşmaya mı çalışıyorsun?>>

Luce başıyla evetleyince Conn gülerek kızın elini dudaklarına götürdü. <<Zeki Luce!>> Parmağı kızın deli gibi atan bazına dokundu, sonra elini bırakırken garip bir şey söyledi. <<Zamanın geriye gitmesini isterdim.>>

<<İlginç bir tiyatro oyunu olur bu.>>

<<Daha önce böyle bir şey yazıldığına eminim. Bilim kurgu türü bir şey. Hayatını yeniden yaşamak üzere geri gönderilen bir adam hakkında bir kitap okumuştum. İlk yaşamında bir pişmanlık duyduğu her olayı tekrara yaşayacağı söyleniyor adam. Geçmiş olduğu gibi hatırlamasına rağmen, adam kendini öyle şartlar içinde buluyor ki, aynı hataları olduğu gibi tekrarlamak zorunda kalıyor.>>

Luce titredi. <<Böyle bir şeyin olabileceğini düşünmekten bile nefret ediyorum.>>

<<Ama doğru. Özgür irade denen şey bir hayal sadece. Gerçekten burada benimle birlikte olmak, hemen hiç tanımadığın insanlarla bir hafta sonu geçirmek, hiç hoşlanmadığın bir kızın doğum günü partisine gitmek istemiyorsun aslında, değil mi?>> Sesindeki sert alaycılık Luce'ü irkiltti.

<<hayır, istemiyorum. Ne işim var burada gerçekten bilmiyorum.>>

<<Buradasın, çünkü bazı yöntemlerle seni gelmeye ikna ettim. Buradasın, çünkü aramızda bir şey, kurtulamayacağın bir bağ var.>>

<<Luce, <<Ya sen?>> diye sordu. <<Sen ne yapmayı isterdin şu anda?>>

<<Sevgili kızım, sormana gerek var mı bunu?>> Yan gözle ona baktı. <<Küçük bir evde, kocaman bir yatakta seninle birlikte olmak isterdim. İnsanlardan binlerce kilometre uzakta, önümüzde baş başa geçireceğimiz birkaç ay...>>

Conn konuşmayı sürdürüyordu, ama Luce elerliyle kulaklarını kapadı ve erkek bir kahkaha atıp yüksek sesle, <<Erdemli hanım! Eğer yüzünün kızarmasını istemiyorsa, buna yol açacak sorular sormaktan vazgeç.>> diyene kadar çekmedi.

Neyse ki Conn fazla konuşmadı, dikkatini yoldaki virajlara vermişti. Sonunda çiftliğe geldiler. Ryan onlara, yüzme havuzuna bakan büyük terasta ikinci çaylarını içerken katıldı. Çok sevimli davranıyordu. Sonia her zamanki gibi tatlıydı, Conn bile Luce'un onu hiç görmediği kadar rahatlamıştı. Luce da giderek gevşediğini hissediyordu; öyle ki, yemek için üstlerini değiştirme zamanı geldiğinde, partiye gitmeyi bile arzulamaya başlamıştı.

Aynada kendisi seyrederken güzel görüldüğüne karar verdi. Siyah şifon elbise, güneş yanığı teninin üzerinde çok hoş duruyordu. Mücevher olarak yalnızca sallantılı küpeler takmıştı. Gizemli, büyülü bir tebessüm, dolgun, şehvetli dudaklarında dolaştı. Bu dudaklar, gözlerindeki ifadeyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Conn'un bulunduğu odaya girdiğinde, adam başını kaldırıp baktı. Ve Luce bir an arzu kıvılcımı gördü onun yüzünde, sonra da acı. Güzelliği Conn'u çok derinden etkilemiş, ama ona yalnız keder ve üzüntü vermişti sanki. Conn'un kulauına fısıldadığı sözcükler de bu sezgisini doğruladı. <<La Belle Dame Sans Merci.>>

<<İnsafsız Güzel Kadın,>> diye tekrarladı Luce. <<Bu muyum ben? Aşka yer vermeyen şehvetin kişileşmiş hali miyim?>>

Bir kez daha tamamen kendine hakim olan Conn gülümsedi. <<Bu şiiir yalnız bunu mu anlatıyor? Gel de, girmeden bir içki içelim.>>

Stewart'ların evine giderlerken, Luce eski rahatsızlık duygusunun geri geldiğini hissetti. Acı bir alayla, 'Belki de beni hiç terk etmeyen önsezinin güçlenmesi bu,' diye düşündü. Hava ılık ve güzeldi. Luce mükemmel görüldüğünü biliyordu. Conn'a yan gözle baktı ve onun sahiplenilen bakışlarıyla karşılaştı. Bu gece partideki bir sürü kadının kendisini kıskanacağını biliyordu. Gene de kötü bir şeyler olacaktı hissi peşini bırakmıyordu.

<<Conn...>> Sesi çok hafif çıkmıştı.

<<Ne oldu?>>

<<Gitmek istemiyorum.>>

Conn'un kaşları çatıldı. <<Bu konuyu kapatmıştık. Gidiyorsun. Tabii...>> Aniden gözleri parladı. <<Eğer partiye gitmememize değmesini saylayacaksan, benim eve giden yola saparım.>>

Luce dudağını ısırdı. <<Hayır, teşekkür ederim,>> dedi buz gibi bir sesle.

<<Bu tek şansın.>>

<<Ah, ne hayvansın sen. Bazen benden nefret ettiğini düşünüyorum.>>

<<Senden nefret etmiyorum. Seni istediğim için kendimi hor görüyör, sana kızıyorum, ama senden nefret etmiyorum. Sen beni ele geçirmeye kalksaydın daha değişik olurdu durum, ama böyle bir şey yapmadın, değil mi?>>

<<Hayır.>> Vahşice dürüstlüğüne ne şaşırmış, ne de bundan incinmişti Luce. Conn'un duyguları kendisinininkilere çok benziyordu; aralarındaki fiziksel bağın güçlülüğüne kızıyor, bunu koparamadığı için kendini küçük görüyordu o da. <<Neden böyle oluyor bu?>>

<<Kim bilir! Arzu, duyguların en vahşisidir. Zincirlerini kırmanın tek yolu, ona teslim olmak, hastalanıncaya kadar tıka basa doymaktır arzuya. Ama sen bunu yapmayacaksın.>>

<<Ölmeyi tercih ederim. >> Conn'un vahşi acı sesinin gözlerinin önünde canlandığı görüntülerden ürkmüştü.

<<Bu, hayatın hoş olmayan gerçekleriyle karşılaşan bir bakirenin gösterdiği klasik tepki mi, yoksa benim sevgilim olmak senin için bir çeşit ölüm olur mu diye düşünüyorsun?>>

<<Öyle olacağını bir kez daha söylemiştim sana.>> Luce'un sesi anlamsızdı. <<Bile bile ateşe atılmak gibi olur bu.>>

<<Gene de yapacaksın.>> Conn üstüne basa basa konuşuyordu. <<Ben duygusal bir ilişki istemiyorum. Bütün istediğim, seni kollarımın arasında hissedebilmek, fiziksel aşkın ne kadar zevkli bir şey olduğunu anladığında çıkardığın sesleri duyabilmek.>>

Conn'un sözlerinin neden olduğu erotik hayallerin görüntüsü ve içinde yükselen arzu yüzünden Luce'un midesi kasıldı. Kendini toplamak için yumruklarını sıkıp tırnaklarını avucuna batırdı. <<Sevişmenin harikulade bir şey olduğundan şüphem yok.>> Sesi sertti. <<Ondan sonra olacaklar ürktüyor beni.>>

Stewart'ların büyük bahçesinde gidiyorlardı şimdi. Geniş park yerine geldiklerinde, Conn sakın bir sesle, <<Bu büyüleyici sohbete ilerde devam ederiz,>> dedi.

<<Neden İngiltere'ye dönüp beni rahat bırakıyorsun?>>

<<Bir hastalığa benziyorsun çünkü. Senden kurtulmam için, önce normal gelişme seyrini takip etmem lazım. Ve henüz kanımda hafif bir ateşten fazla bir şey değildin.>> Arabayı durdurdu. <<Her safhanı geçireceğim, canım; ikimiz de nekahet devresine girip sonunda tamamen iyileşene kadar. Senin korkularına, kuruntularına aldırış etmeden.>>

<<Beni uyardığın için teşekkür ederim. Bir daha seninle yalnız kalmamaya dikkat edeceğim.>>

Conn gülerek elini şifon elbisenin geniş kolundan içeri sokup Luce'un omzuna götürdü. Parmaklarının nazik dokunuşu Luce'un içinde bir duygu selinin kabarmasına neden oldu. Hızla solumaya başladığını ve boğuk bir sesle, <<Yapma, Conn...>> diye fısıldadığını fark etti.

<<Çok güzelsin.>> Nefesi Luce'un alnına değiyordu. <<Bana Truvalı Helen'i hatırlatıyorsun.>>

<<Pek şairanesin bu gece. Önce LaBella Dame, şimdi de Truvalı Helen.>>

Conn gülümseyerek onun çenesini tutup, ağzının kenarını öptü. <<Ama ikisi de aynı kadın, değil mi?>>

<<Peki, buna ne dersin?>> Conn'un dudakları hafifçe alnına dokunur, eli omuzlarında gezinirken düşünmek zordu. Ama bilinçaltının derinliklerinden şu dizeleri çıkarmaya başladı Luce.

Ruhun utanç verici şekilde heba edilmesi.
Şehvet yüzünden; ve hala güçlü şehvet
Yalan söyler...

Luce'un sesi titredi, ama devam etti.

<<Artık zevk almıyor, hor görüyordu;
Peşine düşülüp avlanmıştı artık,
Nefret ediyordu ondan...>>

Aralarındaki uzun ve gerilim dolu sessizlik uzadı.

<<Shakespeare üstün bir ozan. Soneleri, artık başa çıkamadığı duygularından kurtulabileceği tek yoldu. Her şeyi dramatize etme dürtüsüne karşı koyamıyordu.>> Rahatlatıcı sözlerdi bunlar. Luce duyduğu kederi unutup Conn'a sokuldu.

<<Hah, işte böyle, aferin!>> diye hafifçe dalga geçen Conn eğilip kapıyı açtı. Luce sinirden çığlık çığlığa bağırabilirdi. Conn onun zayıf yönünü biliyor ve bunu kendi çıkarlarına kullanıyordu. E zaman öpüşülüp nerede duracağına, ne zaman şaka yapıp ne zaman ciddi davranılacağına karar veren hep Conn'du.

Jolie vücudunun hatlarını belli eden yeşil elbisesinin içinde çok güzeldi. Lucu'u sahte olduğu belli bir coşkuyla selamladı; ama aç gözlerle uzun süre Conn'un yüzüne bakmadan da edememişti. Sonra onları misafirlerle dolu salona götürdü.

Hafızasını kaybettiğinden beri katıldığı ilk büyük partiydi bu; ama Luce her şeyi çok tanıdık buluyordu. Daha önce de buna benzer yerlerde bulunmuş olabileceğini düşündü.

Herkes çok dostça davranıyordu. Partideki en ünlü kişi Conn'du tabii, ama hiç kimse ününü bilmiyor bile

olsaydı, gene de tüm gözler ona dönerdi. Biraz da cinsel olan çekiciliğinden kaynaklanan, zahmetsizce edinilmiş otoriter bir havası vardı. Luce, bunun kendine güven duygusu olduğuna karar verdi. En sade deyişimle, hayatta kalmasını başaran biriydi Conn; hayatı tehlikede olan birinin güvenebileceği türde bir insandı. Ryan'da ve salondaki başka iki erkekte de aynı hava vardı. Ama hiçbirisi Conn'daki çekiciliğe ve yakışıklılığa sahip değildi. Nerede olursa olsun, Conn'un göze çarpmasını sağlayan niteliklerdi bunlar. Onu gören herkes saygı duyuyordu; ama bu, ünlü bir tiyatro yazarı olduğu için değil, Conn olduğu içindi. Erkekler ilginç bulurlarken, karıları da çekiciliğiyle büyüleniyorlardı. Conn onların ilgilerine karşılık veriyor, ama partideki eşinin kim olduğu konusunda şüpheye yer vermeyecek şekilde davranmayı da ihmal etmiyordu. Luce bir yandan kendisine karşı davranışlarındaki tümüyle sahiplenme havasından hoşlanırken, bir yandan da kızılıyordu buna.

Bir süredir kendisini süzen adam dans etmelerini önerdiğinde, Luce kabul etmek için ağzını açtı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan kolunu beline dolayan Conn, <<Olmaz,>> dedi. Bakışları, hiç utanç duymaksızın, 'Bu kız bana ait, canını seviyorsan defolup gidersin,' der gibiydi.

Luce sinirlenmişti, ama belindeki parmakların baskısı, konuşmaması için uyardı onu. Kızgınlıkla parlayan gözlerini Conn'a çevirdi ve onun bakışlarındaki gülen ifadeyi görünce çılgına döndü. Conn elindeki bardağı alıp, masanın üzerine bıraktı ve yanlarındakilerden özür dileyerek Luce'u dans pistine doğru götürdü. Bir tek kelime bile söylemeden onu kollarının arasına alıp dans etmeye başladı.

<<Hala kızgın mısın?>>

Luce dudağını ısırdı. <<Biraz. Böyle vahşi davranmak zorunda mıydın?>>

<<Evet,>> Conn onu biraz daha kendine çekti. <<yasak bölgede avlandığını kendisi de biliyordu.>>

<<Benim isteklerimin hiç önemi yok mu?>>

<<Onunla dans etmek mi istiyordun?>>

<<Canın cehenneme!>> Conn'un sesindeki alaya dayanamayan Luce patlamıştı sonunda. <<Seni kibirli alçak!>>

<<Şşş, biri seni duyabilir.>>

Luce'a gülüyordu. Yeşil gözlerinde, onun kendisine karşı direnemeyişiyile eğlenen bir ifade vardı. Luce ani bir korku ve ıstırapla sarsılarak Conn'a baktı. Yüzü solmuştu.

Dans etmeyi bırakan Conn sertçe sordu. <<Ne oldu? Gene ne var?>>

<<Bilmiyorum.>> diye kekeledi Luce. Etrafına bakındı. Peşinden biri kovalıyormuş gibiydi. <<Conn, eve gitmek istiyorum.>>

<<Olmaz!>> Luce inleyince, onu terasa çıkardı.

<<Oh Conn..>> Yalvarıyor gibiydi, sesi titriyor, midesi bulanıyordu. Hatırlar gibi olduğu şiddetli bir ıstırap, nees almasını güçleştiriyordu.

<<Rahatla,>> Conn'un sesindeki anlam, verdiği emri yumuşatıyor gibiydi. <<Hatırlamaya çalışma sevgilim; bırak gitsin. Zamanı geldiğinde hatırlayacaksın.>>

Luce zangır zangır titremeye başladı. Mide bulantısı geçince, Conn'un ellerini tuttuğunu fark ederek ona sokuldu. Gücünden destek almak istiyor gibiydi. Titremesi durup yüzüne renk gelene kadar Luce'u

kollarının arasında tuttu genç adam.

<<Bir bardak sek brendi istesem, alkolik olduğumu mu düşünürler acaba?>> diye Luce'un kulağına fısıldadı. <<Gene de bir deneyeceğim. Şansım varsa, bunu bir dahinin garipliğine yorarlar.>>

Luce gülümsedi, Conn'un da istediği buydu. Luce oradaki banklardan birine oturup, gözden kaybolana kadar Conn'a baktı. Sonra gözlerini önündeki manzaraya çevirdi. Konuklar hafif aydınlatılmış bahçede gruplar halinde dolaşüyor, konuşup gülüşüyorlardı.

Luce gergin dimdik duruyor, Conn'un alaylarından neden bu kadar etkilendiğini kendi kendine soruyordu. Bunun nedenini bilseydi, hafızası da geri gelecekti şüphesiz.

Bir süredir gözleriyle izlediği kadının Jolie olduğunu neden sonra fark etti, ev sahibesi kendisine doğru geliyordu.'Oh, hayır', diye düşündü. Kaçmak için çok geçti. Conn'un bir an önce gelip kendisini kurtarmasını dilemekten başka bir şey yapamazdı. Bir kez daha Conn'a bağlı olduğunu fark edince fena oldu.

<<Sıcakladın mı?>> Jolie'nin sesinde sahte bir tatlılık vardı.

<<Biraz.>>

<<Bizim yazlarımıza alıştığını düşünmüştüm.>> Luce'un yanına oturarak kulağındaki zümrüt küpeye dokundu. <<Conn'un evli olduğunu biliyor muydun?>>

Faith'le yaptığı konuşmadan sonra Jolie'nin bu sözleri inanılmaz bir tesadüf geldi Luce'a. Böyle bir şeyin doğruluna inanmamıştı, şimdi de inanmıyordu.

Jolie'nin sertleşmesine neden olan hafif nazik bir sesle <<Hayır,>> dedi.

<<Evli. Birkaç yıl içinde Londra'da evlenmiş. Sana söylemediğini düşündüm. Öğrenir öğrenmez...>> İma çok açıktı. 'Evli olduğunu öğrenir öğrenmez onu bıraktım.'

Luce, Conn'un evli olduğuna inanmıyordu, ama yine de sordu. <<Kim söyledi sana?>>

<Tiyatro çevrelerinde biliniyor. Tiyatro oyuncusu bir arkadaşı söylemiş teyzeme.>> Sesi anlayışla dolu Luce'a eğildi. <<Sende çok etkisi yaptıysa özür dilerim, ama daha ileri gitmeden sana söylemem gerektiğini düşündüm.>>

Conn elinde bir bardakla onarla doğru geliyordu. Luce ona baktı. Kalbi sıkışıyordu. Yanlarına geldiğinde sesini biraz yükselterek konuştu. <<Conn, Jolie biraz önce senin hakkında şaşırtıcı bir şey söyledi.>>

(Arkadaşlar burada küçük bir kopukluk var, üzgünüm.)

Kekelemeye başladığında yüzünde işkence çekiyormuş gibi bir ifade vardı. <<Conn... ben...>>

<<Sahi mi?>>Bardağı Luce'a uzatıp sakın sakın, <<İç, Luce,>> dedi. Sonra karanlık bakışlarını Jolie'ye çevirdi. <<Masal anlatıyorsun, ha Jolie?>>

Jolie'nin dudakları sessizce kıpırdadı, kara gözlerinde bir an beliren cüretkar parıltı sönüp gitti; Conn'a öyle körcesine bir boyun eğişle baktı ki, Luce mide bulantısının bütün şiddetiyle geri geldiğini hissetti.

<<Ona senin evli olduğunu söyledim. Özür dilerim, Conn. Ben... istemezdim....>> Conn'un eline dokunup tekrar, <<Özür dilerim,>> diye fısıldadı. Sonra koşarak eve girdi.

Luce, elindeki bardağı büyük bir dikkatle yere bıraktı ve kendinden geçti. Tam yere yıkılmak üzereyken Conn güçlü kollarıyla onu yakalayıp, deli gibi çarpan kalbinin üzerine, göğsüne bastırdı.

Yedinci Bölüm

Luce sonunda yatağa girdiğinde, saat sabahın üçü olmuştu. Çok bitkin olmasına rağmen uzun süre uyuyamadı; gözleri tavanda, düşünceye daldı.

Şaşılacak şeydi, ama kimse bayıldığının farkına varmamıştı. Kendine geldiğinde, hala Conn'un kollarının arasındaydı. Conn onu oturmuş, sert içkiyi yudumlamasını söylemişti. Birkaç dakika sonra tümüyle kendine gelen Luce, Conn'un önerdiği şekilde davranmayı başarmıştı. Conn bu berbat olayı unutmayı önermişti ona ve şaşılacak kadar işe yaramıştı bu öneri. Conn bütün gece onun yanından ayrılmamakla birlikte, Luce'la çok az konuştu. Birbirlerinden, yalnız Ryan'la dans ederken ayrılmışlardı; o zaman bile Conn bir kenarda onu bekledi. Gece sona ererken partideki herkes ikisinin bir gönül macerasının başlamak üzere olduğuna inanmıştı.

Conn'a aşık mı olmuştu? Eğer aşk bu can yakan ihtiyaç, hiç durmadan verme arzusu, kendini bir duygu karmaşasında harcama ise, evet, Conn'a aşıktı. Waipu koyunda onu ilk gördüğü anda doğmuştu bu aşk ve kendisi ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, bir gün gerçeğe yüz yüze geleceğini biliyordu.

Kalkıp pencerenin önünde durdu. Şafak sökmek üzereydi. Luce bir süre yasemin tarhlarının arasında gezinen karaltıyı seyretti. Bu karanlıkta bile onu tanımıştı; Conn da uyuyamamış, dalaşıyordu.

Luce hızla geri dönüp kendini yatağa attı. Conn da, kendisi de Jolie'nin suçlamaları hakkında konuşmamışlardı ama, şimdi sorular kafasına üşüşüyordu. Jolie'nin inarak söylediklerine karşı elinde tek dayanağı, Conn'un bekar olduğuna olan derin inancıydı.

Ama Sonia bu konuda bir şey söylerdi herhalde. Sonia'nın, uymayı düşünmeyecek kadar kendisine aldırıyor olması fikri inciticiydi. Sonunda uykuya daldı. Uyandığında öğle olmuştu. Sonia mutfaktaydı. Luce kapıyı açtığında neşeyle baktı ona.

<<ne kadar dinç görünüyorsun, canım. Kahve kaynıyor. Biraz ister misin?>>

Kahve fincanını şükranla aldı Luce. <<Ne kadar çok uyumuşum. Neden beni kaldırmadınız?>>

Sonia güldü. <<Ryan saat sekizde kalkıp çocuklarla birlikte çıktı. Ben de saat ona kadar uyuyabildim.>>

<<Ya Conn?>>

Yeşil gözlerde bir şeyler parladı ve hemen kayboldu. <<Saat dokuza doğru çıktı o da. Ama şimdi döndü. Bugün öğleden sonra seni plaja götürmek istiyor sanırım.>>

<<Sahi mi?>> Luce kızmış görünüyordu. <<Ne sevimli adam, değil mi? Bunları yapmayı isteyip istemediğimi bana da sormak zorunda kalacak.>>

<<Boş yere zaman kaybı olur.>> Arka kapıdan girmişti Conn Meydan okur gibi baktı Luce'a.

<<Geliyorsun,>> dedi. Luce cevap vermeyince, yumuşacık bir sesle,>> Değil mi?>> diye sordu. Göz göze geldiler, Luce bakışlarını çevirdi. Conn'un gece bir şeye karar verdiği, kimsenin bunu değiştirmesine müsaade etmeye niyetli olmadığı açıktı.

<<Yenildiğim zaman bilirim ben,>> dedi Luce sesine şakacı bir ton vererek. <<Ama mağara adamı taktiklerinin kullanıldığı günlerin geride kaldığını düşünüyordum.>>

Öge yemeği yedikten sonra, bulaşıklar yıkandıktan ve Luce'un çantası Conn'un arabasına yerleştirildikten sonra, Luce ev sahiplerine teşekkür etti. Sonia kısa, sert bir biçimde kucaklayarak şaşırttı Luce'u.

Yola çıktıkları sırada Conn, <<Sana şans diliyordu,>> dedi.

<<Kız kardeşinden hoşlandım.>>

<<Çok şaşırtıcı gelmedi. Ağabeyine hiç benzemez.>>

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Luce usulca. <<Değişmişsin,>> dedi.

<<Dün gece bir karar verdim.>>

<<Seni gördüm.>> Luce inatla önlerinde uzanıp giden yola bakıyordu <<Ben de uyuyamamıştım.>>

Conn yan gözle ona baktı. Bir bıçak gibi keskindi bu bakış. <<Neden?>>

<<Uyuyamayacak kadar yorgundum sanırım. Garip bir geceydi.>>

Conn kötü kötü güldü. <<Garip sözü biraz hafif kalıyor.>>

<<Neden plaja gidiyoruz?>>

<<Çünkü artık kartlarımızı açmanın zamanı geldi diye düşünüyorum.>>

Luce'un kalbi deli gibi çarpmaya başladı. <<Ne demek istiyorsun?>>

<<Bu sabah Whangarei'ye gidip Faith'i gördüm. İki yıl önce merdivenlerden düştüğün sırada okuduğun dergiyi bulduk. Şimdi başından sonuna kadar okuyup içinde neler var göreceğiz.>>

Luce'un kulakları uğuldamaya başlamıştı <<Ama ben onu okumuştum.>> diyebildi sonunda. <<Conn, bir yararı yok. Hastanede yataarken denedim bunu ben.>>

<<Bir daha deneyeceğiz.>> Conn öylesine kararlıydı ki, Luce başka bir şey söylemedi.

Plaj evine geldiklerinde, Conn bir bardak limonata verdi Luce'a; kanepeye onun yanına oturup dergiyi kucağına bıraktı. Luce bir korku çılgınlığını bastırmaya çalıştı. Ürkümüştü. İçinde bir sürü reklam ve fotoğraf bulunan kalın bir dergiye bu.

<<Sayfa sayfa inceleyelim şunu.>> Conn'un sesi inatçıydı. Ona tam bir hoşnutsuzlukla bakan Luce ilk sayfayı açtı.

Bir saat sonra perişan bir halde, <<Hepsi bu kadar,>> dedi genç kız.

<<Hayır, birkaç sayfa daha var.>>

<<Yalnızca reklam sayfaları onlar.>>

Conn'un bakışı sert, insafsız ve uyarıcıydı. <<Devam et, Luce; daha dedikodu sayfaları var.>>

<<Dedikodu mu?>> Luce'un reklam sayfası sandığı, fotoğraflı bol yazılı sayfalardı bunlar. Luce'un parlak kağıdı tutan parmakları titriyordu. Karanlığın, beyninin kapalı kapılarını zorladığını hissetti; uğursuz, korkutucu gücü orda pusuya yatmış, Luce'un hatırlamasını bekliyordu.

Konuştığında sesi zayıf ve incedi. <<Yapamam... yapmayacağım. Conn, lütfen yaptırma, lütfen...>>

<<Yapmalısın. >>Conn sakindi. <<Yapman gerektiğini biliyorsun, Luce. Hadi, yeteri kadar cesaretin ve gücün var.>>

Luce derin bir nefes aldı. Conn'a duyduğu nefret bunaltıyordu onu. Peşine düşmüş, izlemiş ve kaçamayacağı bu köşeye kısırana kadar rahat bırakmamıştı kendisini.

Conn, <<Oku,>> diye ısrar etti. Luce, hıçkırığa benzer bir iç çekişle ona itaat etti. Bir sürü değersiz yazıydı hepsi, ama rahatsız edecek kadar tanıdık geliyordu Luce'a. Birinci sayfayı, ardından ikinciyi okudu. Karanlık, uğursuz adımlarla, zorladığı kapılardan dışarı süzülüyordu şimdi. Luce başını çevirip Conn'un buz gibi soğuk, amansız gözlerine bakınca alnından ter boşandı. Şu anda istediği tek şey teselliydi, ama Conn ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmuyor, bir şey söylemiyordu.

Küçük bir paragraftı :

<<Tanınmış oyun yazarı Conn Ramsey, bir hafta önce sarhoş bir sürücünün neden olduğu trafik kazasında ölümden kıl payı kurtuldu. O kadar şanslı olmayan arkadaşı, sosyetenin tanınmış simalarından Nita Laurenson hastaneye giderken öldü...>>

Yazı devam ediyordu, ama Luce her şeyin farkına varmanın şiddetli ıstırabıyla eziliyordu. Sesi, duyduğu keder yüzünden boğuk bir hıçkırık halini almıştı.

Sonunda Conn ona dokundu. Luce'u kollarının arasına sıkarak şefkatle sarıldı. Luce ağlayamayacak kadar büyük bir acı içinde inliyordu. Uzun bir süre sonra geri çekildiğinde, Conn hemen kollarını indirdi. Luce yerde duran dergiye baktı.

<<Demek omzundaki yara o kazadan kaldı,>> dedi zayıf bir sesle. <<Nasıl oldu, Conn?>>

<<Onu arabadan çıkarmaya çalışırken oldu,>> Conn'un sesi ifadesizdi. <<Otomobilin içine sıkışmıştı. Bilinci yerindeydi. Kurtarma ekipleri geldiğinde yapacak bir şey kalmamıştı.

<<Ama sen kurtarmaya çalıştın.>>

<<Evet, çalıştım.>>

Yardım etmeye çalıştığına göre, Nita'ya karşı bir yükümlülük duymuş demektir.

<<Lanet olasıca,>> diye fısıldadı genç kız. <<Neden beni rahat bırakmadın? Mutluydum... sen gelene kadar burada mutluydum ben.>>

<<Hayır, değildin. Kendini kandırmaya çalışma, Luce, doğru dürüst yaşamıyordun bile. Tanrım, seni plaja gördüğümde, aynı kız oluşuna inanamadım. Buzdan bir kabuğun içinde saklanmıştın. Sen, inatçı, ateşli, insanı çıldırtan, ama çok canlı ve hareketli olan sen. Ne hale geldiğini görünce ağlayabilirdim o anda.>>

<Sen de eski beni geri getirmeye karar verdin.>>

Kızın sesindeki eleştiri, kınayıcı ton Conn'u kızdırmıştı, ama kaşları çatmanın dışında bir tepki göstermedi. <<Evet.>>

<<Eve gitmek istiyorum.>>

<<Hemen.>>

Hepsi bu kadardı işte. Eve geldiklerinde Teresa'yı orada buldular. Conn gittikten biraz sonra Mattie Jameson gelip Luce'a bir sakinleştirici verdi. İlaç işe yaramıştı, ama şafak sökmeden çok önce uyandı Luce. Doğuda ufuk ağarmaya başlarken, Luce örtünün altında ıstıraptan kaskatı kesilmiş vücuduyla yatarak titredi. Ağlayarak, dişleri birbirine vuracak kadar şiddetle sarsılarak hatırlıyordu.

Ne kadar canlıydı anılar; bilinçaltı her an kullanılmaya hazır, özenle saklamıştı onarlı sanki. Tatlı, harikulade yakışıklı, ama zayıf kişilikli babası, bir uçak kazasında ölen karısını hatırlattığı için onu yatılı okula yollamıştı. Kaza olduğunda Luce üç yaşındaydı, annesi ölmüş, ama o kurtulmuştu. Yaşının çok küçük olasına rağmen kazayı çok berrak bir şekilde hatırlıyordu. İki yıl önce Avustralya'ya yaptığı uzun uçuşun anısı da bu anıya karışıyordu. Avustralya'ya geldikten sonra Tasman'a da uçakla gitmişti.

Bu yolculuklar sırasında Luce, geçirdiği kazanın neden olduğu korkunun etkisiyle titreyip durmuştu. Şimdi Conn'un neden kendisini uçakla gezdirdiğini anlamıştı; uçma düşüncesinin bile bir zamanlar içinde yarattığı panik duygusuna bir daha kapılmayacağını da biliyordu. Birini bir korkudan kurtarmanın bir yolu da, o kişiyi önce derin bir korkuya boğup, korkusuna neden olan durumu yaşamaya zorlamaktı demek.

Babası Nita'yla evlendiğinde kaç yaşındaydı Luce? On, on bir olmalıydı. İnce, solgun, bir deri bir kemikten ibaret bir kızcağızdı. Nita oldukça nazik bir üvey anne olmuştu; doğum günlerinde, yıl başlarında ona hediyeler almış, spor karşılaşmaları ve ödül törenlerinde öteki velilerle birlikte okula gelmişti.

Nita esmer, sıcak görünüşlü ve güzeldi. Enfes giysiler almasını ve kendini şımartmasını sağlayan inanılmaz derece büyük serveti vardı. Luce'a peri masallarından fırlamış bir prenses gibi görünürdü.

Luce okulu bitirdikten sonra işler oldukça iyi gitti. Nita, güzel üvey kızına bir harçlık bağlamakta ısrar etmişti; karşılaştıklarında Luce'a çok yakın davranıyordu, ama bir araya geldikleri anlar çok azdı. Luce tüm vaktini Londra'yı keşfetmeye harcıyordu ve hayatından çok memnundu. Babasının bir kalp krizi sonunda aniden ölmesi ve Conn Ramsey'le tanışması bu dönemde olmuştu.

Sert alaycılığı ve sınırsız çekiciliğiyle ilgisiz, gururlu Conn! Onu ilk kez tanıdığı günü hatırlayınca, gözünden yaşlar süzölmeye başladı. Nita sağlık kliniğinde birkaç gün geçirmeye gitmişti. Conn geldiğinde, Luce büyük evde yalnızdı. Conn öyle hesaplı bir hayranlıkla bakmıştı ki kendisine, Luce kıpkırmızı kesilmiş, utancını yenmeye çalışarak gülmüştü.

<<Aman Tanrım!>> Conn'un gülümsemesinden çekicilik fıskırıyordu. <<Ne kadar büyüleyicisin! Senin hantal bir öğrenci oluşunu sanıyordum.>>

<<Nşta'yla kıyaslıyorsan, öyleyim.>>

Conn kaşlarını çatı. <<Hayır, kızım,>> dedi kuru bir sesle. <<Söyle bakalım, bütün gün kendi başına ne yapıyorsun?>>

<<Oh, hiçbir şey.>> Tam bir isabetle, acı veren bir noktaya dokunmuştu Conn. Bir iş bulup çalışmak istiyordu Luce, ama üvey annesi kendisine gülmüş, hiçbir mesleki eğitim görmediğini kibarca alay ederek hatırlatmıştı ona. Nita'dan hala biraz korkan Luce evde oturmaya razı olmuştu; işe yaramama duygusundan nefret ediyor, ama amacına nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

<<Hiçbir şey mi?>> Yeşil gözler alay doluydu. <<Küçük sosyete kelebeği ha?>>

<<Sıradan bir sosyete kelebeği değil,>> diye Conn'un suçlamasına karşılık verdi. Kızgınlığı küstahça konuşmasına neden oluyordu. <<Çok özel bir kelebek.>>

Conn güldü. <<O zaman benimle öğle yemeğine gel. Eğlenceye ihtiyacım var.>> Pek gururlandırıcı bir davet değildi, ama herhalde daha o anda Conn'un ürkütücü cazibesine kapılmış olmalıydı Luce. Conn'un yüzündeki eğleniyormuşçasına meydan okuyuşu, Nita'nın onda bulunduğunu hiç bilmediği bir cüretle karşılaşmıştı Luce.

O yemek her şeyin başlangıcı olmuştu.

Önünü ardını düşünmeden aşık olmuştu Conn'a, hislerini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Başlangıçta Conn, bu haliyle kötü kötü eğlenerek kendini uzak tutmuş, ama günler geçtikçe o da değişmeye başlamıştı. O zaman bile Conn'un kendisini sevmediğini biliyordu Luce; ama onun arzuyla titrediğini gördükçe, aşkın daha sonra doğabileceğini düşünüyordu.

Tanrım, ikisine yetecek kadar sevgi duyduğunu düşünerek ne kadar çocukça davranmıştı. Conn onu uyarmaya çalışmış, ama Luce inanmamıştı ona. Şimdi geriye baktığında Conn'u nasıl köşeye kıştırdığını görebiliyordu. Onu, kendisiyle evlenmek ya da kaçınılmaz olan şeyi yaparak masumiyetini mahvetmek seçenekleri arasında bırakmıştı. O zaman bile vahşi bir şekilde dürüst davranmıştı ona karşı Conn; ama kendisi, ömür boyu sürecek mutluluk hayallerini, temellerin en çürüğünün, arzusunun üzerine kurduğunu kabul etmek istememişti.

Sonunda bir akşam onu ne kadar çok sevdiğini söylediğinde Conn gülmüş, onu giderek ateşlenen öpücüklerle öpmeye başlamıştı. Onda uyandırdığı şehvetin kendi içinde yarattığı arzuyla tutuşan Luce, Conn'un onu soymasına karşı koymamıştı.

Hiçbir mazereti yoktu, ne yaptığıнын farkındaydı çünkü, ama aldırmıyordu. Conn'la ilgili her davranışında olduğu gibi, şimdi de aynı masum teslimiyetle vücudunu sunuyordu ona. Ama okşayışlarıyla deliye döndürdüğü Luce'a hala sahip olmamıştı Conn; arzuyla inleyerek ondan bunu istediği zaman bile.

<<Olmaz,>> demişti dudaklarını göğsünden ayırmada. <<Hayır, küçük ahlaksız, sana sevişmenin zevklerini tattırmaya aldırمام, ama bundan öteye gidemeyiz.>>

Luce'u incitmek istemiş ve bunu başarmıştı; kelimeler kırbaç yarası gibi acıtmaya başlamıştı. mBütün vücudu arzudan sızlayan genç kız öfkeyle tokatlamıştı Conn'u, elini vurduğu yerde esmer sildinin giderek kızarmasını zevkle seyretmişti.

<<Cehennemin dibine git,>> diye bağırmıştı.

<<Hemen,>> diye dalga geçen Conn, arzuyla ona sokulana kadar okşamıştı Luce'u. <<Bir sokak kedisinin ahlakı ve güzelliği var sende. Şimdi sana sahip olsam aldırمامsın, değil mi?>>

<<Sahip olmanı istiyorum.>> Biraz önce vurduğu yere küçük, sıcak öpücükler konduruyordu Luce. <<Lütfen Conn. Seni çok seviyorum...>>

Conn bu söze gülmüş ve kendinden uzaklaştırarak bakmıştı ona. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu Luce'un. Conn'un bakışları sertleşmiş, elleri diri göğüslerinde, ince belinde ve kalçalarında dolaşırken gözleri parlamaya başlamıştı.

<<Beni sevmiyorsun;>> demişti. Ama sesi, öğretilen bir dersi tekrarlıyormuş gibi uzaktı. <<Seninle sevişmemi istiyorsun. Arada fark var.>>

Conn'un kullandığı kelimeler bile Luce'u ateşli bir açlığa sürüklüyordu. <<Seni seviyorum,>> diye

mırıldanarak erkeğin elini kalbinin üzerine koymuştu. <<Duyuyor musun? Senin için çarpıyor.>>

<<Şimdi benim için,>> demişti genç adam. <<Gelecek hata başkası için çarpabilir. Luce, insanın aklını başından alan çok seksi, küçük bir kızsın sen; ama böyle devam edersen, Nita kadar sert, pişkin bir olup çıkacaksın.>>

<<Bu... bu işi sen başlattı.>>

Conn bşayıyla onaylamıştı. Gözlerindeki heyecan parıltıları Luce'un hayal kırıklığına isyan eden yüzüne baktıkça giderek sönüyordu. <<Evet, sevgilim, ben başlattım ve inan bana, pişmanım. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istemişim.>>

<<Seni şaşırttım sanırım.>> Duyduğu acı, arzusunu bastırmak üzereydi Luce'un; ama Conn onu bırakarak geri çekilince inleyerek omuzlarına sarılmıştı onun. Vücudunu erkeğinkine bastırırken duyduğu şiddetli acı, yalnız ona duyduğu fiziksel ihtiyaçtan kaynaklanmıyordu.

Conn içini çekerek,<< Tatlım,>> demişti. <<Ben sarsılmam. Çok tatlısın, elimde kalkan vicdan kırıntıları da olmasaydı, sanırım cömertçe sunduğun şeyi alır, senden bıkınca da ne olacağına aldırmadan arkamı döner giderdim. Ama sana ne olacağı, kendimi tutmamam yetecek kadar ilgilendiriyor beni.

Luce hıçkırarak, <<Ama neden?>> diye sormuştu. <<Neden beni sevmeyesin? Tecrübeli olmadığımı biliyorum, ama öğrenirim. Seni seviyorum, gerçekten seviyorum.>>

<<Allah kahretsin.>> Sabrı taşarcasına Luce'u yatağa iterek süzmeye başlamıştı onu. Bakışlarındaki küçümseme ve öfke, Luce'daki son gurur kırıntılarını da yok etmeye yetiyordu. <<Bir bak kendine. On sekiz yaşındasın, değil mi? Bir resim gibi güzelsin ve sana yalnız cinsel bir ilgi duyduğu şüphesiz birine bekaretini sunuyorsun. On yıl sonra ne hale geleceksin biliyor musun? Taş gib sert, birkaç kürtaj geçirmiş, İçkiye ya da uyuşturucu maddeye müptela, ama gözlerinde hala bu aç bakışı taşıyan bir kadın olacaksın. İstediyin bu mu?>>

<<Tabii bu değil...>> Luce'un sesi yavaşlamış, duyulmaz olmuştu. Gelecekle ilgili rüyalarını süsleyen, onlara temel olan tek şeyin Conn olduğunu nasıl söyleyebilirdi ona. Öylesine aşıktı ki, onsuz bir geleceği düşünemiyordu bile. Conn'un sözleri incitmişti onu; ama yüzündeki suçlayıcı ifade, sözlerini vurgulamak istercesine parmaklarını vücuduna dokunduruşundaki aşağılayıcı anlatım çok daha acı vericiydi.

<<Nita seni evlendirmek için elinden geleni yapmalı,>> demişti bir süre sonra Conn. <<Kendisini birazcık zahmete sokarsa beceriri bunu.>>

Luce tepeden tırnağa ürpererek, <<Evlenmek istemiyorum,>> demişti yalvarırcasına. <<Yalnızca seni istiyorum, Conn.>>

<<Ama ben seni istemiyorum.>> Luce'un elinde olmadan irkilmesini, ondan çekilmesini sert gözlerle izlemişti. Yüzünde öylesine bir ifade vardı ki, Luce buz kesildiğini hissetmişti. Sessizlik uzamış, uzamıştı. Sonunda Conn,>>Tamam,>> diye kabullenmişti. <<seni istiyorum. Kolayca deli edebilirsin beni, izin versem beni yiyip bitirebilirsin, ama çok çabuk bıkarım ben. İlişkimize bir son vermeye kalktığımda ağlayıp yalvarmaya, belki de gebe kalmaya kalkacaksın. Kim bilir, belki de önüne gelenle yatıp sonunda beni suçlayacaksın. Bu kadar reklam olmak istemem çevreye. Genç bakirelerle macera yaşamam ben.>>

<<Kimlerle macera yaşarsın pek?>> Luce Conn'dan hem nefret ediyor, hem de onu istiyordu; hem deli gibi seviyor, hem de zalimliğinden dolayı nefret duyuyordu ona.

<<Beni sevdiğini sanmak gibi bir hata yapmayan, olgun, deneyimli kadınlarla.>> Luce'u kaldırıp göğsüne bastırmıştı, dudakları alnına değiyordu. <<Bir macerayı nasıl ayarlayacağını bilen kadınlarla, Luce. İnan,

ilk aşkın olarak beni seçmenden gurur duyuyorum; ama olmaz, yürümez bu.>>

Luce ayağa kalkınca, Conn yastıklara yaslanıp onu izlemeye başlamıştı. Luce giysilerini düzelterip, Conn'un yere fırlattıklarını üzerine geçirirken gülümseyerek seyretmişti onu. Luce buz gibi bir sesle, <<Nita evde bir parti veriyor,>> demişti. <<Şimdi gidip görünüşünden hoşlandığım bir erkek bulacağım, yatak odama çıkarıp benimle sevişmesini sağlayacağım. Sevişirken de, onun sen olduğunu düşüneceğim.>>

Conn bu söze kakhahayla gülmüştü. <<Cesurca sözler bunlar, ama senin ahlaki yapın bu tr şeyler yapmana müsait değil.>>

<<Neden benimle gelmiyorsun? Yapıp yapmayacağımı gözlerinle görürsün.>>

Ona inanmıyordu Conn, ama eve götürmüştü. Nita, Conn'u aşırı bir ilgiyle karşıladığı zaman bile bir şeyden kuşkulanamamıştı Luce.>>

Partide kalbinin parça parça olmasına aldırmadan Conn'la hiç ilgilenmemeyi başarmıştı. Oldukça kendini beğenmiş, yakışıklı bir aktörü seçmişti yatacağı erkek olarak. Adama, yukarı gelip galerideki portreleri görmesini önerince, aktör hemen razı olmuştu buna. Ama Luce yapmayı tasarladığı şeyden korkmaya başlamıştı; Conn'a duyduğu salpanı derecesindeki aşkın, kişiliğine böylesine ters düşen işler yaptırması dehşete düşürüyordu onu. Gene de çenesini yukarı kaldırarak planını uygulamaya karar vermişti.

Aktöre portreleri göstermiş, sonra da onun öpüşlerine tahammül etmek için kendini zorlamıştı. Aşağıdan gelen seslerin giderek yaklaştığını duyunca adam onu bırakmıştı. Conn yanında birkaç konukla içeriye geldiğinde, onları portreleri incelerken bulmuştu. Luce, Conn'un hor gören, soğuk bakışlarını üzerinde hissediyordu. Ama aldırmamıştı buna. Kendisini hiç düşünmediğine göre, ne yaptığına neden aldıracaktı ki?

Aşağı inerken mahsus grubun gerinde kalarak aktörle alçak sesle konuşmuş, Conn'a çok mahrem şeyler konuşuyorlarmış izlenimini vermeye çalışmıştı. Ama verdiği kararı uygulamayacağını anlamıştı. Birkaç dakika daha konukların yanında oyalandıktan sonra usulca dışarı süzülüp odasına çıkmış, soyunup geceliğini giydikten sonra aynanın karşısında saçlarını fırçalamaya başlamıştı. Geceliği de, üzerine aldığı sabahlığı da incecikti, içini gösteriyordu. Aynaya bakarken, Conn'a aşık olduğunu, onunsa kendisini hiç sevmediğini düşünerek acıyla kıvranmıştı.

Kapı açılıp Conn içeri girdiğinde nefesi kesilir gibi oldu; ama deli gibi çarpan kalbine aldırmadan konuşmayı başarmıştı.

<<Ne arıyorsun burada?>>

Conn gülümseyince, kanı damarlarında donmuştu Luce'un. <<Bilmiyor musun? Genç aktörünü şimdi bir taksiyle evine gönderdiler, çok sarhoştur. Boş yere beklemeyesin diye onun yerini almaya geldim.>>

<<Anlamadım>>

<<Aşağı inerken bunu planlamamış mıydın?>> Luce'un arkasında durup ellerini omzuna koymuş, aynadan ona bakıyordu. <<Bekaretinden kurtulmaya bu kadar kararlı olduğuna göre, bu işi ben de yapabilirim. Yeni bir deney olacak benim için. Zaten, benimle seviştiğini hayal edeceğini söylemiştin. Böylece, tatlım, bütün dikkatini yapmayı istediğin şeye verebilirsin.>>

Usulca onu kendisine çevirip öpmüştü Conn. Luce onun yüzünü tutarak dudaklarını aralamıştı; erkeğin arzuyla sertleşen vücudunu hissediyordu.

Conn, <<Ah Tanrım,>> diye titreyerek başını kaldırmıştı. <<Ne yapıyorum ben sana, Luce?>>

<<Seviş benimle, Conn, lütfen?>>

Conn inleyerek onu kendine çekince, Luce erkeğin kendisini ne kadar çok istediğini anlamıştı.

<<Böyle olmaz, burada olmaz.>>

<<Ben... başına dert olmam, işine karışmam.>> diye kendini kaybetmişçesine fısıldamıştı Luce. <<Çok seviyorum seni, ama bana vermek isteyeceğinden fazla bir şey beklemem senden.>>

Conn ona sınıksız sarılarak, <<Beni sevmiyorsun, küçük budala, beni istiyorsun,>> demişti yırtıcı bir sesle. <<Delicesine bir tutku bu, çocukluk aşkı, şehvet, nasıl istersen öyle adlandır. Delilik bu. Beni doğru dürüst tanıımıyorsun bile.>> Luce'u kendinden uzaklaştırarak buz gibi bakmıştı yüzüne. << Bu gece yapmayı tasarladığın şeyi asla yapmayacağına söz ver bana.>>

İçgüdüleri Conn'a istediği her şey için söz vermesini söylüyordu, ama, <<Hayır,>> diye somurtmuştu. <<Duyduğum istekle beni deliye döndürdün. Sen olmazsan, bir başkasını bulurum.>>

<<Kızıymış bir kedi gibi.>> Conn'un ağzı kızgınlıkla gerilmişti, parmakları Luce'un omuzlarını acıtiyordu.

<<Kızıymış bir kedi gibiysem, bu senin kabahatin.>>

Conn umursamaz, neredeyse küstah bir kahkaha atmıştı. <<Sanırım haklısın. Seni ilk gördüğüm anda dert yaratacağını anlamıştım. Birazcık aklım olsaydı ertesi gün Londra'yı terk ederdim. Pekala, küçük kedi, evleneceğiz. Ama benim istediğim şekilde.>>

Luce o kadar heyecanlanmıştı ki, Conn gizlilikte, özellikle Nita'nın haberi olmamasında ısrara edince karşı koymamıştı. Nişanlarını açıklayarak reklam yapmaktan kaçındığını düşünmüş olmalıydı.

Nikah memurunun odasında kıyılan nikah biraz sönüktü; ama Luce beyazlar giymiş, eline de bir buket çiçek almıştı. Öylesine mutluydu ki, tüm tören bu mutluluğun parıltılarıyla ışımtı sanki. Evlenme teklif ettiği gecedен sonra Conn onu öpmekten öteye gitmemişti. Ama Luce, evlendikten sonra onun kendisiyle sevişeceğini biliyordu. Bu bir kez gerçekleşirse kendisini asla terk etmek istemeyecek kadar Conn'u mutlu edeceğine inanmıştı.

O günlerde ne kadar genç, ne kadar dikkatsiz, ne kadar dünyayı umursamaz olduğunu düşündü.

Ama ne kadar da mutluydu. Hayatında hiç o kadar mutlu olmamıştı. Mutluluğundaki tek pürüz, Conn'un Nita'ya haber vermesine izin vermeyişi olmuştu. Nita'nın kendisine hep iyi davrandığını, bu duruma üzülebileceğini düşünmüştü Luce. Bu düşüncelerin etkisiyle, nikah memuruna gitmeden önce Nita'ya bir not bırakmıştı. Kızacağını bildiği için, yaptığı şeyden Conn'a söz etmemişti.

Akşamüstü geç bir saatte evlenmişlerdi. Nikahtan sonra Conn onu yemeğe götürmüştü. Luce aşkla, neşeyle, kahkahayla doluydu. Conn'un karısı olduğunu, artık hiçbir şeyin kendisini incitemeyeceğini düşünmüştü.

Sonra, Conn'un evine döndükten beş dakika sonra Nita gelmişti.

Ondan sonra olanları Luce, şimdi bile midesi bulanmadan düşünemiyordu. Mide bulantısını bastırmak için derin derin soludu. İnsanı yiyip bitiren bu ıstırapla Conn'dan nefret ederek, kıpırdamadan yattı Luce, Nita'nın yerine kendisinin ölmüş olmasını diliyordu. Keşke hiç yaşamamış olsaydı, keşke bu evlilik komedisine buluşturacak kadar arzulamamış olsaydı Conn'u. Luce'a karşı sorumluluk duyduğu için evlenmişti onunla, ama hayatından çekilip gitseydi, çok daha az zalim davranmış olacaktı. Belki çok

gözyaşı dökerdi Luce, ama bu kadar derin bir şekilde yaralanmamış olurdu hiç olmazsa. Conn, evlenmeden ona sahip olarak incitmek istememişti Luce'u; ama bu yumuşak tarafı en büyük zararı vermişti ona.

Nita odaya girmeden önce ne yaptığını biliyordu herhalde Conn. Luce, onun Nta'ya yönelttiği hakaret dolu bakışları hatırlayınca titredi. Bu bakışlar, ters bir şeyler olduğu hakkında uyarmıştı kendisini, ama hala üvey annesinin soğuk, solgun halinin ve Conn'un çekingenliğinin nedenini anlamıştı. Nita eldivenlerini çıkarıp masanın üzerine koymuş, sonra gülümsemişti. Zorla gülümsediğini anlamak çok kolaydı.

Sakin bir tavırla, <<Sen fırsatları ziyan etmezsin, Conn.>> demişti Nita. <<Ama zamanında geldiğimi görüyorum. Otur, Luce. Desteğe ihtiyacın olacak.>>

<<Conn?>> Luce yardım umarcasına ondan yana baktığında, Conn'un kapının kenarına dayanarak gülümsediğini görmüştü. Bu gülümsemedeki soğukkanlı zalimlik genç kızın kanını dondurmuydu.

<<Dediğini yap, Luce.>> Tüm söylediği bu olmuştu. Uzayıp giden sessizlik odayı doldurmuş gibiydi. Luce, Nita'ya bakarken kulaklarının zonkladığını fark etmişti; Conn'un kısılmış gözlerindeki parıltıların da farkındaydı

Nita birdenbire, <<Bu konuda nazik, anlayışlı davranmam, Luce,>> demişti. <<Conn'la seviştiğimiz farkında değil misin? Birkaç yıldır devam ediyordu bu.>>

Yüzünün bütün kanı çekilen Luce, ağır ağır başını çevirip, yardım istercesine Conn'a bakmıştı. Hiçbir şey söylememişti Conn, ama Luce'a dikkatle, tetikte bir ifadeyle bakmıştı; yüzünden bir şey anlamak olanaksızdı.

<<Conn?>> demişti Luce, duyulur duyulmaz bir sesle. Yalvarıyordu.

<<Nita'yı dinle, Luce.>> Merhametsizce konuşuyordu Conn. <<Bizim için ne fark eder ki? Beni seviyorsun sen, bunu yüzlerce kez söyledin.>>

<<Allah rızası için, Conn!>> demişti Nita kızgınlıkla. Luce'a bakan kara gözlerinde neredeyse acırmış gibi bir ifade belirmişti. <<Zalim, alçak bir herifsin sen. Anladığım kadarıyla, ikimizden hiç söz etmemişsin bu kıza.>>

<<Önemli gelmedi bana,>> demişti Conn ilgisizce.

Bu darbeden irkilen Nita, <<Belki senin için önemli değil, ama Luce için olduğu açık.>> demişti. <<Ve benim için de önemli. Onunla evlenmeden önce, hiç olmazsa, ilişkimizin bittiğini söyleyebilirdin bana.>>

<<Öyle yapmalıydım,>> Yeşil gözlerini Nita'nın güzel yüzünde dolaştırmış, sonra boynuna ve göğüslerine inmişti bakışları.

Conn'a duyduğu açlıkla gözleri parlayan Nta kızarmış, parmaklarını sıkıyordu. Luce kendisini hasta hissedecek kadar yoğun bir değişiklik hissetmişti duygularında. Conn yalanlamamıştı, ama gene de Nita'nın yalan söylediğini sanıyordu. Ama kadını bilinçsizce hareketini görünce gerçek dank etmişti kafasına. Nita hastalık derecesinde düşküncü Conn'a; arzusu doymak bilmez bir açlık halini almıştı. Bu açlık kendisine de, Conn'la olan ilişkisine de zarar verecek bu yüzleşmeyi yapmaya zorlamıştı onu.

Nita, Luce'a bakarak, <<İyi misin?>> diye sormuştu. <<Bayılacak gibisin.>>

Hemen Luce'un yanına gelen Conn kanepenin arkasından eğilerek parmaklarını kızın ensesindeki saçlara gömmüş, canını yakarak ovmaya başlamıştı. <<Bayılmayacaksın, değil mi, Luce?>> diye sormuştu.

Soğuk, hesaplı bir tehdit vardı sesinde.

Çekilen saçlarının verdiği acıdan gözleri dolmuştu Luce'un, ama bu acı sayesinde bayılmaktan kurtulmuştu. <<Hayır,>> demişti duygusuzca. Hala ensesini ovuşturduğunu görünce, <<Yapma, Conn, lütfen.>> diye inlemişti.

Nita bile korkmuş görünüyordu. <<Bırak onu. Tanrı aşkına Conn. Sadece bir çocuk o, ne diye evlendin onunla?>>

Luce'un saçlarını bırakan Conn, <<Donkişotvari bir şövalyelik dürtüsü,>> demişti. Kanepede Luce'un yanına oturup elini tutmuş, gözlerini kısarak şahin gibi yırtıcı bakışlarını onun yüzüne dikmişti. <<Bana ait küçük bir bakire fikrini beğendim belki de.>>

Luce hemen hiç kımıldamadan duruyordu. Duyduğu acı tüm iradesini silip süpürecek kadar yoğun ve direndi. Bir sisin arkasından geliyormuş gibi, Nita'nın, <<Zalim bir domuzsun sen,>> diyen sesini duymuştu. <<Umarım bu işi para kazanmak için planlamadın. Çünkü hiç parası yok. Benimle evlendiğinde babası beş parasızdı, öldüğünde de öyle. Luce'a bakmak zorunda kalacaksın. Tüm paranı tüketecek.>>

<<Benim param yeterlidir. Üstelik bir süre çok ekonomik bir hayat sürmeye karar verdik, değil mi, sevgilim? Fazla gezmeyeceğiz.>> Nita'nın artık çekip gitmesini isteyen Conn konuşmasını sürdürdü. <<Burada kalacağını zannetmiyorum, yolu biliyorsun.>>

Mükemmel yapılmış makyajın altında bembeyaz kesilmişti Nita. Bir an gözlerini kapamış, sonra kapıya dönmüştü. <<Umarım birlikte eğlenirsiniz,>> diye tükürür gibi konuşmuştu. <<Ondan bıktığın zaman bana dön, Conn. Seni kapı dışarı etmekten büyük zevk duyacağım.>>

Conn gülerек yerinden kalkıp Nita'nın önüne dikilmişti. Yakışıklılığın, kişiliğinin ve kendine olan o harikulade güvenin yarattığı çekiciliğiyle, uzun boylu ve dengeli, kadının önünde duruyordu. Yeşil gözlerindeki küstahça bakış karşısında duraklayan Nita kızarak ona bakmıştı. Luce üvey annesinin dudaklarının titrediğini, bu soğuk, alaycı bakışların altından tüm güvenini yitirdiğini görmüştü. Nita dudaklarını yalamış, sonra, inleyerek Conn'a sarılmıştı. Vücudunu vücuduna bastırıyor, ateşli dudakları onunkileri arıyordu.

Luce gözlerini kapamak istemiş, ama kımıldayamamıştı bile. Conn'un, Nita'yı aşağılamasına, kendisine duyduğu açlığı kullanarak gurursuzca, bir köle gibi teslim olmasını sağlamasına tanık olduğunu düşünüp ürkmüştü.

<<Allah belanı versin,>> diye çılgın gibi söylenmişti üvey annesi. <<Allah belanı vesin, Conn.>> Ve koşarcasına çıkıp gitmişti evden.

Nita'nın ziyareti can sıkıcı küçük bir olaymış gibi, <<Bir daha rahatsız edilmememiz için kapıyı kilitleyeceğim,>> demişti Conn.

Odaya döndüğünde Luce hala kımıldamamıştı yerinden. Dizlerini birleştirmiş, ellerini kucağında kenetlemiş, başı hafifçe önüne eğik oturuyordu.

<<Neden not bıraktın ona?>>

<<Hiç olmazsa bunu yapmam gerektiğini düşünmüştüm. Aptalca davrandım, değil mi?>>

<<Hem de çok fazla.>> Çenesinden tutup, Luce'un bembeyaz kesilmiş yüzünü kendine doğru kaldırmıştı. <<Bütün bunarlı açıklamamı istersin sanırım.>>

Conn'un sakin, alaylı gözlerini görünce, onun işlerini düzeltmek gibi bir niyeti olmadığını anlamıştı Luce. Belki de bunu yapamayacağını bildiği için. Nita gerçeği söylemişti; her şeyin eskisi gibi olmasını sağlamak için Conn'un söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Luce'un gözlerindeki acı koyulaşırken, Conn parmağını onun alt dudağında gezdirmeye başlamıştı.

Her şeye rağmen, Conn, damarlarındaki kanın deli gibi akmasını sağlayabiliyordu iş. Luce, içinde kabaran utanç verici arzuyu görmemesi için gözlerini kapamıştı.

<<benden nefret ediyor musun?>> Genç adamın sesinde tembel bir şehvet vardı.
<<Evet.>>

<<Nita'nın ettiği gibi.>>

Luce'un yanakları kızarmıştı ve kendini tutan ele hızla vurmuştu. Luce'un şiddet gösterisi Conn'un içinde biriken şiddetin boşalmasına neden olmuştu sanki. Kızı yastıkların üzerine itip bileklerini bir eliyle zapt etmiş, öteki eliyle üstündeki elbiseyi yırtmıştı.

<<Onca ateşli yeminle tekrarladığın aşkına ne oldu?>> diye alay etmiş, gözleri Luce'un göğüslerinden aşağılara, üzerindeki tek giyim eşyasına takılmıştı. <<Bir metresin varlığını öğrendiğinde bitiyorsa, inançlarını kökünden sarsacak kadar güçlü bir duygu sayılmaz, değil mi? Gerçek aşk , hissettiğini sandığın o duygu, bu tür engelleri rahatça aşar.>>

Luce ümitsizliğin verdiği öfkeyle kıvranarak Conn'dan kurtulmaya çalışmıştı. Bunun onu daha da heyecanlandırıldığını fark edince durmuştu. Nita'yı sevmediğini, son günlerde onunla sevişmediğini söyleseydi...

<<Conn, neden söylemedin ban? Neden?>>

<<Bazı sebepleri vardı.>>

<<Neydi o sebepler?>> diye sormuştu. Conn'un ilgisini başka yöne çekebilmeyi umuyordu.

Conn gülümsemiş, gözleri yakıcı, küçümseyici bir alevle parlamıştı. <<Sevgilim,>> demişti, dudaklarını onun boynuna yaklaştırarak. <<Benim sevgili karıcığım, beni sevdiğine yemin ettin ve vahşi aşkınla bu evlilik tuzağına çektin beni. Şimdi ispat et bakalım aşkını.>> Luce'un boynunu öpmeye başlamıştı. Dilinin ucuyla dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. <<Yoksa Tanrı bilir, seni doğduğuna pişman ederim,>> diye sakin bir sesle tamamlamıştı sözlerini. Dudakları şimdi göğsünü okşuyordu.

Luce tüm vücudunu sarsan bir arzu duymuştu,. Bileklerini bırakan Conn kollarını onun sırtına kaydırarak üzerine uzanmış, dudaklarını öpüyordu. <<Sev beni,>> demişti boğuk bir sesle, ağzını ağzının üzerinden çekmeden. Kalbi ve vücudu beyniyle mücadele etmeye başlamıştı Luce'un. Büyük bir irade gücüyle, Conn'un kollarında hareketsiz yatmayı, boğuk sesiyle fısıldadığı baştan çıkarıcı sözlerle karşı kulaklarını tıkamayı başarmıştı.Tek umudunun pasif davranmak olduğunu; direnmeye kalkışırca, Conn'un büyük bir zevkle bu direnci kıracağını sezmışti.

Conn çok yavaş, sanki kırılacak bir şeymiş gibi dokunarak vücudundun en gizli yerlerini keşfetmeye başlamıştı. Yüzünde neredeyse şefkatli bir ifade belirmediğini gören genç kız ürpermişti; Conn'un şefkatine karşı hiçbir silahı olmadığını biliyordu. Conn birden gözlerini açmış ve dikkatle bakmaya başlamıştı. Luce onu birlikteliğin en mahrem kucaklaşmasına davet etmemek için tüm iradesini zorlamıştı. Vücudu ateş gibi yanıyor, Conn ona sahip olmazsa, çılgınca bir ıstıraba dönüşecek bir hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Ama Nita'nın yüzü hala gözlerinin önündeydi. Bu yüzdeki kör arzu, Luce'un kendi tepkilerinin iğrenç, gülünç bir taklidi gibiydi.

<<Pekala,>> demişti Conn usulca. Bir eliyle canını yakacak kadar sıkı tutuyordu Luce'un göğsünü. <<Sınırsızlığı, sonsuzluğu hakkında durmadan konuştuğun aşk bu mu? Aşkını bir kez daha mı gözden geçirdin, kıymetli sevgilim?>>

<<Canımı yakıyorsun.>>

Conn gülümseyerek Luce'un boğazını yakalamıştı. <<Soruma cevap ver, Luce.>>

<<Neden bana söylemedin.>>

O kötü, vahşi gülümseme gene belirmişti Conn'un yüzünde. <<Belki durmadan sözünü ettiğin aşkını denemek istedim. Söylediğinin yarısı kadar sevseydin beni, kaç tane metresim olduğuna aldırmazdın.>>

Bu içine nüfuz edilemez yüze bakarken Luce birden Conn'un niçin Nita'nın hayatındaki yeri hakkında bir şey söylemek zahmetine katlanmadığını anlamıştı. Luce'un kendisine olan aşkından o kadar emindi ki, Bunu söylemeyi ereksiz bulmuştu. Duyduğu öfkeden yanakları, gözleri yanıyordu şimdi.

<<Belki aşk değildi,>> demişti sert bir sesle, <<Belki de sadece delicesine bir sevdaydı.>>

Kaşlarını çatmıştı Conn. <<Emin olabilirsin. Ama gene de, delice sevda, evlilik gecenden zevk almanı engellememeli, tatlım.>>

Sesindeki çok eğleniyormuşçasına alay, Luce'u öfkeden patlatacağı neredeyse. İçinde bulunduğu tehlikeye aldırmandan. <<Keşke seni hiç tanımasaydım;>> demişti.

<<Bunu benin kadar isteyemezsin. Şimdi, mantıklı davranacak mısın, yoksa gidip geceyi geçireceğim başka birini mi bulayım?>>

<<Mantıklı ha! Hayır, mantıklı davranmayacağım. Her şeyin eskisi gibi olacağını nasıl beklersin. Duygusuzluğun bu kadar...>>

<<Ölümsüz aşkını doğrulayan çocukça davranışlarını ve çocukça atıp tutmalarını kendine sakla.>> Conn kapiya doğru yürümüşü.

Bütün vücudu ona duyduğu arzuyla sızlayan Luce, <<Nereye gidiyorsun?>> diye boğuk bir sesle sormuştu.

<<Nereye olacak, Nita'ya.>>

Boğuluyormuş gibi boğazını tutmuştu Luce. <<O... o seni içeri almaz.>>

Ağır ağır ona doğru dönen Conn, tepeden tırnağa süzmüşü Luce'u. Gözleri soğuktu. <<Öyle mi sanıyorsun? Gerçekten çocuksun sen. Fazlasıyla baştan çıkarıcı bir kadın vücudunda bir okul çocuğu beyni. Tabii beni geri alacak Nita. Büyüdüğün zaman haber ver, Luce. Birlikte eğlenebiliriz o zaman.>>

Sonra gitmişti Conn. Ve Luce on iki saat onun dönmesini beklemişti. Sonra bavullarını toplamış, kendisini havaalanına götürecek bir taksiye binmişti.

Luce, 'Allah kahretsin seni, Conn,' diye düşündü. Ne cesaretle yapabiliirdi böyle bir şeyi? Tanrıclık oynayıp, Luce'u mahveden o acıyı yeniden yaşamaya zorlamıştı. Hiçbir şey hatırlamadan geçirdiği o günlerde daha mutlu olduğunu, yaptığı şeyin Luce'un üzerindeki etkisini görünce anlamış olmalıydı.

Belki de Luce'un mutsuz olmasını istiyordu; ama daha bu fikir aklına gelir gelmez yanlış olduğunu anladı genç kız. Ne kadar zalim olduğunu ispat etmişti, ama Conn bile böyle bir intikam peşinde olmazdı. Hafızası kayıpken yarı ölüymüş gibi göründüğünü söylediğinde sesinde gerçekçi bir tonlama vardı. Luce istemeye istemeye, Conn'un haklı olduğunu kendine itiraf etti; on yıl sonra, bilinçaltının kendisine sağladığı sığınaktan çekip çıkardığı için ona teşekkür edecekti belki de.

Sekizinci Bölüm

O akşam Teresa, <<Kötü görünüyorsun,>> dedi. <<Daha mutlu olacağını düşünmüştüm, ama çok üzgün ve bitkinsin sen.>>

Luce zorla gülümsedi. <<İki yıl önce hayatım oldukça perişandı. Anılarım iki türlü ve hafızamı kaybetmeden öncekiler, kaybettikten sonrakiler kadar canlı. Duygularım da öyle.>>

İki arkadaşının da geçmişini çok merak ettikleri, ama bu konuda tek bir soru sormamaya kararlı oldukları açıktı. Herhalde Mattie Jameson uyarmış olmalıydı. Kahve sıcak, sert ve çok lezzetliydi. Luce bir yudum aldıktan sonra yumuşak bir sesle, <<Conn'la evliyim ben,>> dedi.

Teresa çok şaşırmıştı, ama Faith belli belirsiz başını salladı.

<<Şaşırmadın mı?>> diye sordu Luce.

<<Pek şaşırmadım. Daha ilk başından beri inanılmaz derecede sahip çıkıyordu sana. En azından nişanlı olduğunuzu tahmin ettim.>>

Teresa kendini tutamadı. <<Ama muayene ettiklerinde bakire olduğunu söylemişti doktorlar. Nasıl oldu bu?>> Dudağını ısırды. <<Hiç de kibar, ince bir soru değildi, değil mi? Bana boş ver sen.>>

Luce hafifçe omuz silkti. <<Dert etme. Nikahtan hemen sonra bir yanlış anlama oldu aramızda. Ben de Avustralya'ya kaçtım.>>

Faith usulca sordu. <<Neden Avustralya?>>

<<Annem de, babam da Avustralyalıydı. Orda doğmuşum ben. Avustralya'dan Yeni Zelenda'ya gitmek için pasaport gerekmediğini biliyordum. Melbourne'a gelince sahte bir isimle uçakta yer ayırttım, bütün evrakımı orada bir kasaya kilitledim ve buraya geldim. Yolda saçlarımı eşarpla örtüp, güneş gözlüğü takarak biraz kılık değiştirmiştım.>>

Faith başını salladı. << O yüzden izini bulamadılar bir türlü. Peki, şimdi ne yapacaksın? Conn'la birlikte İngiltere'ye mi döneceksin?>>

<<Sanmıyorum.>> Luce kahvesinden bir yudum almak için başını eğdi. <<Hiç evlenmememiz gerekiri bizim. Delice tutulmuştum ona...>>

<<Ya o?>>

Faith'in sorusuna cevap vermek çok kolaydı. Acı bir gülüşle, <<Beni hiç sevmedi o,>> dedi. <<Eğer benimle evlenmezse, aptalca bir şey yapmakla tehdit ettiğim için evlendi benimle. Her neyse, geçti bunlar. Hafızamın geri gelmesi için bana yardım ettiğinden müteşekkirim ona.>>

Conn kendisine yardım etmişti, şimdi İngiltere'ye dönüp unutabilirdi Luce'u. Bu düşüncenin verdiği acının

ortasında evini özlediğini hisseden Luce şaşırdı. Gözlerini pencereye çevirip rengarenk çiçeklerle dolu bahçeye baktı. Çok güzeldi burası, seviyordu bu kasabayı. Gene de her zaman anayurdu olarak düşündüğü yere dönmek için bir arzu duydu içinde.

Bunu yapamazdı tabii. Conn'u görmesi ya da onun hakkında bir şey okuması ihtimali olduğu sürece gidemezdi İngiltere'ye. Yanlış erkeğe aşık olmaktan vazgeçebilmenin ne kadar zaman olacağını düşündü. Yepyeni bir yaşamda geçen iki yıl Conn'a olan hislerini değiştirmemiş, sadece daha yoğunlaşmasına neden olmuştu. Çok garipti, ama onu hatırlamamasına rağmen duyguları çok derinleşmişti. Bugün aynı durumda olsaydı, o zaman davrandığı gibi davranmazdı. Conn ona biraz dil dökse, ya da bir açıklama yapmaya çalışsaydı, inattan vazgeçerdi.

Şimdi Luce'u yaralayan buydu. Belki olgunlaşmış olması, belki de iki yıl daha yaşaması, Luce'un, Conn'un umutlarını nasıl kötü bir şekilde kırdığını anlamasına yetecek kadar büyümesini sağlamıştı. Üstelik ilk ihanete uğrayan Conn olmuştu; Nita gelip o itirafı yaptığında Luce bu durumun herhangi bir izahı olabileceğini hiç düşünmemişti. Derhal Conn'u suçlamıştı; o da bunun farkındaydı. Uğradığı ihanetin üstüne bir de hayal kırıklığına uğramaya katlanamamıştı Conn.

Daha sonra Conn'la sevişmekten rahatça zevk alabilmek için kırılan gururunu onaracak bir yol aramış ve bir açıklama yapmasını istemişti Conn'dan. O zaman, kendisi nasıl zalimce onu incittiyse, Conn'un gururu da aynı zalimlikle onu reddetmesine neden olmuştu.

<<İyi misin?>>

Luce, kasvetli düşünceleri bir gülümsemeyle kafasından uzaklaştırarak Teresa'ya gülümsedi.

<<İyiyim.>>

<<Ne yapmayı düşünüyordun?>>

Luce hafif omuz silkti. <<Hiçbir şey. Kendim, yeni bir hayat kurdum ben. Eğer boşanmak isterse, aldırmam. İsteddiğini yapabilirim.>>

Tedavi edilemez bir şekilde romantik yaradışlı olan Teresa, <<Bir şans...>> diye söze başladı, ama Luce'un alaycı tavrını görünce sustu.

<<Hiç umut yok.>>

Sesinde öylesine bir inanç vardı ki, iki kadın birbirlerine bakıp sustular. Ondan sonra bir daha Conn'un sözü edilmedi.

Bir türlü bitmeyen uzun bir hafta geçti ve pazartesi günü geldi. O gün Luce, McLeod'lara ve Stewart'lara, gösterdikleri misafirperverlikten ötürü teşekkür eden birer mektup yazıp postaya attı ve Conn'u aklından çıkarmaya karar verdi. Gündüzleri bunu hemen başarıyordu, ama geceleri uykusuz geçen uzun saatler boyunca yatağında dönüp duruyor, beyninin içinde alev alev yanan anılarla mücadele ediyordu.

Cumartesi sabahı iyice solgun ve tükenmiş bir halde kavatlı masasına oturdu. Teresa ifadesiz bir yüzle sordu. <<Bugün ne yapacaksın, Luce?>>

<<Odamı toplayacağım. Öğleden sonra da tenis oynamaya kulübe giderim herhalde. Biraz hareket etmezsem delireceğim sanıyorum.>>

<<Koşmayı dene,>> dedi Faith. Sonra, <<Conn tenis oynar mı?>> diye sordu.

Şaşırmıştı Luce. <Bilmiyorum, neden sordun?>>

<<Çünkü şimdi kapının önünde arabadan iniyor,>> dedi Faith. <<Gaddar bir görünüşü var.>>

<<Onunla gitmek zorunda değildin,>> Teresa kötü bir casus filminden fırlamış suikastçılara benziyordu.

Luce'un yanakları pembeleşmişti. Günlerdir ilk kez yaşadığını hissediyordu. <<Beni yemez,>> dedi.

Conn, Faith'in kahve önerisini geri çevirmedi. Bir süre havadan sudan konuşup herkesin rahatlamasını sağladıktan sonra yumuşak bir sesle, <<Luce, Sonia'dan sana bir davet getirdim,>> dedi. <<Bütün günü kendisiyle geçirmeni istiyor. Ryan'la ben balığa çıkacağız.>>

Herkesin kendine baktığını hisseden Luce gözlerini kahve fincanına dikti. Uzayan sessizliği Conn, <<Git çantanı al, aptal kız,>> diyerek bozdu. Gülüyordu.

Bu kadar basitti işte. Yanında hala kendini gergin hissetmesine rağmen, Conn'la birlikte olmayı ondan ayrı olmaya tercih ettiğini bal gibi biliyordu.

Yola çıktıktan bir süre sonra Conn konuştu. <<Tükenmiş görünüyorsun. Geceleri uyumuyor musun?>>

<<Mattie bana yatıştırıcı haplar verdi, ama onları kullanmaktan hoşlanmıyorum.>> Başını çevirip dimdik Conn'a baktı. <<İyi uyuyamıyorum, ya sen?>>

Conn gülümsedi. <<Pek iyi değil. Hala benden nefret ediyor musun?>>

<<Evet.> Gerçek duygularını sergilemekten daha mindi yalan söylemek.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Luce derin düşüncelere dalmıştı. Belki de bu yüzden, saptıkları yolu fark edemedi. Beş dakika sonra şüphelerinin doğru olduğunu anlayıp bembeyaz bir yüzle Con'a baktı.

<<Yalan söyledin. Bu plaja giden yol. Sonia beni davet filan etmedi.>>

<<Aksine, ett; ama senin adına reddettim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var.>>

Paniğe kapılan Luce, Conn arabayı yolun kenarına park edene kadar ona vurdu. Motoru durduran Conn, hıçkırıklar içinde boyun eğene kadar sarstı onu; ağzının çevresindeki beyazlık, fazla ileri gittiği için Luce'u uyarıyor gibiydi.

<<Bu kadar aptal olma,>> diye sert bir sesle bağırdı Conn. <<Sana zarar verecek değilim, küçük budala. Sakin ol. Gelecek hakkında bir karar verebilmemiz için konuşmamız gerek. Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği en iyi yer de plajdaki ev.>>

Luce'un hıçkırıkları dinene kadar bekledi. Sonra daha yumuşak bir sesle devam etti. <<İnan bana, Luce. Daha fazla acı çekmen ya da üzülmeni istemiyorum. Ama her şeyi bu haliyle bırakamayız.>>

Başını sallayan Luce gözlerini kuruladı. <<Özür dilerim,>> Elini boğazına götürdü. <<Jolie de böyle demişti, değil mi? 'Özür dilerim.' Sanırım o zaman biliyordum... onun içi bayıldım. Görünüşü ve söyledikleri... Nita'ya benziyordu!>>

Conn kolunu omzuna dolayarak onu kendine çekti. <<Gene aynı şey olacağından korktun sanırım. Mattie böyle bir ihtimalin olmadığını söyledi.>>

<<Onunla konuşmuş muydun?>> Böyle rahat bir şekilde onun kolları arasında olmak çok tatlıydı, ama geri çekildi.

<<Evet. Babanın ölümünün neden olduğu şok, güçlü bir ihtiras ve aynı güçte bir hayal kırıklığı birleşmiş; buna korkudan tüylerini diken diken eden bir uçak yolculuğu ve düşüp kafanı çarpmanı da ekle. Mattie bu kadar çok olayın bir anda olması ihtimalinin bulunmadığını söyledi.>>

Verandaya oturduklarında, Luce'un yolda hissettiği panik duygusu geçmişti. Conn, artık onunla hiç ilgilenmiyormuş gibi, tarafsız davranıyordu. Onun bu tutumundan biraz kırılan Luce şezlonga uzanarak bir bardak soğuk birayı yudumlama başladı. <<Burada olduğumu nereden öğrendin, Conn?>>

<<Sonia söyledi. Evlendiğimi ve evliliğin yürümediğini biliyordu. Ama bütün bildiği bu kadardı. Senin kim olduğun hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Ama ilgisini çektiği için, mektuplarından birinde senden söz etti; hafızanı kaybettiğini de yazmıştı. Buna inanmadım tabii, hafızanı kaybettiğine yani. Yeniden ilişkimizi başlatabilmek için bu yolu seçtiğini sandım. Tatile çıkmaya hazırlanıyordum o sırada; planlarına uyuyormuş gibi görünüp, sonra seni yüzüstü bırakmanın beni çok eğlendireceğine karar verdim.>>

<<Düşünceni neden değiştirdin?>>

<<Gerçekten hafızanı kaybettiğini plajda karşılaştığımız ilk gün anladım. Boş gözlerle baktın bana; biraz akıllı karışmış, ihtiyatlı bir halin vardı. Gördüğü kabusu hatırlayıp korkan bir çocuğa benziyordun.>> Huzursuzca verandanın öbür yanına yürüyüp bir süre denizi seyretti. Luce'a döndüğünde, kendi kendisiyle alay ediyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. <<geçmiş olmayan bir çocuktan nefret edemeyeceğimi fark ettim.>>

<<Gene de tam anlamıyla iyi davranmadın bana.>>

<<Haklısın. Gerçekten hafızanı kaybettiğine kendimi inandırmak zorundaydım. Biraz denedim seni. Dr. Jameson'u görmeye gittim, araştırmalarımın sana bir zarar verip vermeyeceğini sordum ona.>>

<<Sahi mi?>> Luce'un şaşkınlığı Conn'un kaşlarını çatmasına neden olacak kadar büyüktü.

<<Dr. Jameson hafızanı yeniden kazanmak için sana yardım etmeyi denemem gerektiğinde benimle hemfikiridi; bunu nasıl yapacağım konusunda bir de fikir verdi bana.>>

<<Benimle sevişmek fikri mi?>>

Conn'un gülümsemesi hiç de hoş değildi. >> Doktor, darbeye neden olan olayların tekrarlanması halinde genellikle bilinçdışı engelin kalktığını söyledi bana. Ama seninle sevişmem bir işe yaramamıştı, ben de dergiyi denedim. Dr. Jameson hafıza kaybının nedeni konusundaki ipucunun dergide olduğuna emindi.>>

Daha sözünü bitirmeden Luce başını çevirmişti, gözlerindeki kederi Conn'un görmesini istemiyordu. <<ve bu işe yaradı,>> dedi. <<Neden çekip gitmedin, beni kendi başıma bırakmadın, Conn? Çok daha iyi, nazik bir davranış olurdu bu.>>

<<Daha önce de sormuştun bunu bana. Ben nazik değilim.>> Conn'un sesi sertti, ama sözlerini sürdürürken biraz yumuşadı. <<Çünkü yarım bir insandın. Ne kadar acı olursa olsun, ne kadar zor kazanılırsa kazanılsın, tecrübe değerli, çok değerli bir armağandır. Sen bu armağana hak kazanmıştın, Luce; çünkü tecrübelerin neyse, sen de osun. Güzel anlarımız oldu. Hafızanı o anların karşılığım olarak düşün.>>

Luce usulca, <<Kötü anlarımız için verilen bir cezaya daha çok benziyor,>> dedi.

Conn onu omzundan tutup kendine çevirdi. Ne kadar zalim olmak istediğini belli eden bir sesle, <<Bu ikinci kez benim için deli oluşundu, Luce,>> dedi. Kızın itiraz etmek için ağzını açtığını görünce, ses tonu değişti. <<Tartışma! Doğru söylediğimi biliyorsun. İlk seferinde sahip olmadığım meziyetler yakıştırdın bana, vücudunun tepkilerini bir sürü sahte duygularla gizledin ve buna aşk dedin. Ve aşık olmanın her şeyi affettireceğini düşündüğün için ahlakız, şehvet düşkünü bir hayvan gibi davrandın. Bu sefer biraz daha iyi hareket ettin, sana sahip olmama izin vermedin, çünkü yanlış şeyler olduğunu biliyordun. Gelecek sefer, iyice anlayabileceksin. Ama benimle olmayacak bu. İngiltere'ye döner dönmez boşanma işlemlerine başlayacağım.>>

<<Boşanmak mı?>> Luce gözlerini Conn'un gömleğinin düğmesine dikmişti. Böylece, bu kararın kendisini ne kadar sarstığını onun fark edemeyeceğini düşünüyordu.

<<Evet.>> Luce'un boğazını yakaladı gen adam, yüzünü yukarı kaldırıncaya kadar eliyle çenesini yukarı itti; göz göze geldiler. Luce onun yarı kapalı gözlerindeki sahiplenme ifadesini görünce kalbi yerinden oynayacakmış gibi oldu. <<Evet, ne istediğimi biliyorsun,>> dedi Conn yumuşak bir sesle. << Bir sürü zaman ve derde maloldun bana. Bunun karşılığını, iki yıl önce o kadar ateşli bir şekilde vaat ettiğin şeyi vererek ödeyebilirsin, Luce. O zaman, vereceğin şeyin özgürlüğümü feda etmeye değdiğini düşünmüştüm; bakalım doğru düşünmüş müyüm? Birlikte görelim mi bunu?>>

Daha önce de incitmişti Luce'u, neredeyse ona duyduğu aşkın ölmesine neden olacak kadar hem de, ama hiç böyle acı doymamıştı Luce. Kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi bu sözler; soğuk, hesaplı zalimliği Luce'un kişiliğini yok etmeye yönelmiş gibiydi. Buna benzer bir ıstırap yüzünden bilinçaltı Conn'u hayatından silip atmaya zorlamıştı onu.

<<Hayır!>> dedi sert bir sesle. Geri çekilmeye çalıştı.

Conn birden parmaklarını sıktı ve Luce'un başı dönmeye başlayana kadar boğazını sıkmaya devam etti. <<Neden? Beni istediğini biliyorsun. Tanrı biliyor ya, ben de seni istiyorum. Her zaman istedim. Şimdi bir macera, ikimize de özgürlüğümüzü geri verir.>>

<<Eğer... eğer bana sahip olursan...>>Luce söylemek istediklerini anlatabilecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Conn dikkatli, yırtıcı bakışlarla süzdü onu.

<<Evet?>>

<<Bir daha eski ben olamam sanıyorum.>>

Boğazındaki baskı gevşedi; Conn'un dudakları parmaklarının yerini almış, dokunduğu yeri yakarak boynunda dolaşıyordu. <<Her zaman kendini dramatize edersin,>> diye mırıldandı; ellerini belinden aşağıya, kalçalarının üzerine kaydırды. <<Belki de bu yüzden beni çekiyorsun.>>

<<Ciddi söylüyorum.>> Luce içinde yükselen arzuya karşım koymak için bütün gücünü zorluyordu.

<<Saçma, sevgilim Bakire olduğun için böyle saçmalıklara inanıyorsun. Rahatla... canını yakmayacağım. Bu işi çok zevkli bir hale getirebilecek kadar tecrübem var.>>

Luce'u yanına, şezlongun üzerine çekti, bluzunu sıyrıp çıkardı, göğüslerine dokunan elleri belli belirsiz titriyordu. Ağzı ellerini izlediğinde, Luce kendini iyice zayıf düşüren bir arzusun içinde kaybolduğunu sandı. Conn, Luce kendini kaybedene kadar dudaklarını kızın göğüslerinden çekmedi. Şezlongun üzerindeki minderi yere atıp Luce'u üzerine yatırdığında ve şortunun düğmesini açtığında hiç direnmedi. Acıyla ihtirasın birbirine karıştığı gözlerle Conn'a bakmakla yetindi.

<<tanrım! Ne kadar güzelsin!>> Luce'ı soyup yanına uzandı, gözleri ateş içinde yanıyor gibiydi. Eli Luce'un vücudunun en gizli yerlerinde dolaşüyor, ağır ağır, ihtirasla okşuyordu. Luce'un aralanmış dudaklarını öpüyor, öpüyordu.

Evlendikleri gece de yapmıştı bunu; Luce onun vücudundun sert saldırısına büyük bir açlık duyarken, tüm ustalığını kullanarak kızı çılginca bir özlemin içine fırlatıvermişti.

Conn ağzını onunkinden ayırdığında, Luce' fısıldadı. <<Gene terk mi ediyorsun beni?>> Conn da hatırlamış olmalı ki,

<<Hayır,>> diye gülümsedi. <<Sinirden ölecektim neredeyse o gece, gene aynı şeyi göze alamam. Sarıl bana Luce. Bana aşıkmışın gibi davran.>>

'... gibi davran!' Luce boğuluyormuş gibi oldu. Ama artık sağlıklı düşünemez olmuştu; inleyerek Conn'un - omuzuyla boynunun birleştiği yeri öpmeye başladı, bir yandan da okşuyordu onu. Birbirlerine duydukları arzu en üst noktaya vardığında, Luce kısa süren bir acı duydu; sonra tam bir tükenme duygusuyla kendinden geçti. Conn üzerinden çekildiğinde, benliğinin bir parçası kendisinden koparılmış gibi geldi Luce'a. Yanındaki erkeğe baktı; hiç ölmemiş olan bir aşkla seviyordu onu ve bu aşktan başka hiçbir şeyi kalmamıştı hayatta.

Elini usulca midesinden karnına doğru indirdi. Belki hamileliğin o güzel mucizesi gerçekleşmişti bile. Önündeki karanlık yıllarda kendisine teselli olacak minicik tohum içinde yeşermeye başlıyordu belki.

<<Bunu hiç düşünmedik , değil mi?>>

Conn'un bu sözleri üzerine eli bir yumruk haline gelivermişti Luce'un. Demek ilini karnında gezdirirken aklından geçenleri hemen anlamıştı. Şimdi Luce'ı dikkatle inceliyordu genç adam, yüzü doğal sayılamayacak kadar duygusuz ve ifadesizdi.

Luce boğuk bir sesle, <<Çok az bir ihtimal,>> dedi.

<<Her neyse, bunun kimin sorumluluğu olduğuna karar versek iyi olur.>>

Kızın içinde bir umut kıpırdandı birden. <<Ne demek istediğini anlamıyorum?>>

<<Hamile olup olmadığını anlaman ne kadar sürer?>>

Kaşlarını çatarak bir hesap yaptı Luce. <<tamamen emin olmak için bir ay falan gerek. Neden sordun?>>

<<Çocuğum benden uzakta büyüyemez.>>

Luce onun sahiplenilen bakışlarının altında yanmaya başlamıştı. Conn çıplaklıktan utanmıyordu, açıktı bu, ama kendisi utanıyordu. Utangacının fazlaca belli olduğunu fark etti. Conn ayarı alaylı bir tavırla,>> Tamam,>> diyerek parmağını Luce'un boğazından göbeğine doğru gezdirdi. <<Sana tika basa doymak için bir ayım var demektir bu. Yeteri kadar uzun mu bu süre sence?>>

Luce yıkılan hayalleri için ağlayabilirdi o anda, ama kendine hakim olmayı başardı.

Conn onun kabul edeceğinden emin, <<Giyinmeye dayanabilirsen,>> dedi dalga geçerek, <<Whangarei'ye dönüp eşyalarını toparlarsınız, patronuna da tatile çıkmak istediğini söyleriz.>>

Luce doğrulup oturdu, dehşetten donmuş gibiydi. Yapamam. Böyle olmaz. Graeme bana çok iyi davrandı,

çiğneyip geçemem onu.>>

<<Bana yapmıştın ama,>> Conn onun bembeyaz kesilmesini gülümseyerek seyrediyordu. <<Ama benimle evliydin o zaman, değil mi, yanımda çalışmıyordun. Hiç prensip sahibi olmadığını düşünmüştüm, ama görüyorum ki varmış; öteki insanlarınkinden farklı yalnız bunlar.>>

<<Senin prensiplerin gibi,>> diye acı içinde söylenen Luce elbiselerini giymek için arkasını döndü. <<Senin evine taşınmayacağım, Conn. Dürüst konuşmam gerekirse, daha fazla cezalandırılmaya dayanamayacağımı sanıyorum.>>

<<Seni cezalandırmak mı?>> Luce'a uzanıp başını yakaladı, saçlarını büküp çekerek kımıldamasını engelledi. <<Gende de bu işten fazla nefret eder gibi görünmüyorsun, sevgilim. Tepkilerini tarif etmem istense, 'Denetlenmemiş ve hiç çekingen olmayan, hatta ahlaksızca' derim.>>

Conn'un soğuk, alaylı sesi titretti Luce'u. Onun kendisini incitme arzusunu hissederek kımıldamadan durdu. <<Haklı olabilirsin. Seni istediğimi hiç inkar etmedim. Ama kastettiğim şey o değildi.>>

<<Neydi?>>

<<Sürekli alay edip iğneli sözler söylemen.>> Biran Luce'un ensesindeki saçları canını acıtacak kadar çekti Conn. Kız sesini çıkarmadı, ama omuzları çökmüştü. Parmaklarını yavaş yavaş gevşeten Conn, ensesini ve omuzlarını okşamaya başladı. Öylesine nazik ve yumuşak davranıyordu ki, Luce içinde bir arzunun kabardığını hissetti. Conn'un zalimliği, nasıl kullanacağını çok iyi bildiği o geçici yumuşaklığı kadar incitmiyordu onu.

<<Benden korkuyorsun, değil mi, Luce?>>

<<Çok korkmuyorum senden...>> Luce dudağını ısırıp sustu.

Tatlılıkla onu kendine doğru çeviren Conn, gülümsedi. Acı bir anlayış vardı gözlerinde. <<Kendinden korktuğun kadar çok değil. İnan, biliyorum. İki yıl önce benden ödün kopmuştu. Mutluluğunun sorumluluğunu üstlenmek istemedim, ama başka kimse yoktu bunu üstlenecek. Nita hiç aldırmiyordu, sana yardım edecek yakın bir arkadaşın bil yoktu. Bu nefis vücudun dürtüleri ve aşka olan susuzluğun yüzünden baştan çıkarak zevk ve sefa dolu bir yoldan cehenneme doğru yürüdüğünü görebiliyordum.>>

<<Böylece benimle evlendin.>>

<<Böylece seninle evlendim...>> Uzanıp Luce'u üzerine çekti, omzuna yasladı; ihtirastan uzak bir tatlılıkla sarsıldı ona. Uzun geceler boyunca kendisini Conn'a bağlayan şeyin ihtiras olduğunu düşünmüştü Luce. Ama şimdi ihtirasın da o bağın sadece bir parçası olduğunu biliyordu. Mükemmel bir aşıktan çok daha fazla bir şeydi onun içi Conn.

<<Gözyaşı ha?>> dedi Conn usulca. <<Ağlama, Lece. Gözyaşları hiçbir şeyi halletmez. Ve ben ağlamaya değmem.>>

<<Senin için daha önce ağlamıştım.>> Sesi boğuk çıkıyordu Luce'un.

Luce'un kendine acır haliyle alay etmedi Conn. <<O küçük aptal için ağlıyorsun ha?>> Her zamanki gibi aklından geçenleri okumuştı. << Ne diye gözyaşı döküyorsun onun için? Hayattan zevk aldı o; tehlike peşinde koştuğunu anlamayacak kadar gençti, çok masumdu. Devam edemezdi bu tabii. Ortada Nita olmasaydı bile devam edemezdi. Sen olgunlaştıkça birbirimizden bıkmaya başlayacağımızı düşünmüştüm. O ateşli, sevimli cömertliğin batağa sürüklenmesi düşüncesine katlanamadığım için evlendim seninle. Benimle birlikteyken biraz tecrübe edinebiliri, dikkatli olmayı öğrenebilirdin.>>

Conn'un sözleri Luce'u kalbinden yaraladı. <<ne kadar süre tanıydın bu beraberliğe?>> diye sordu. Conn omzunu silkti.

<<İki, üç yıl. Ayrım yapmayı, ince farkları görmeyi öğrenene kadar gitmene izin vermek niyetinde değildim.>>

<<Nita'nın ve arkadaşlarının köpekbalıklarına benzediğini söylüyor gibisin.>>

<<Masum sevgilim, öyleydiler. Bir yığın yeni zengin, beleşçi ve batakcıydı onlar. Nita'nın öyle bir ünü vardı ki, bugün bile ayıplanıyor. Tatlım, bazı arkadaşları sana tecavüz etmeye çekinirlerdi belki, ama baş eğdirmek için daha kolay yollar vardır. İçki, uyuşturucular... sonra da, isteyen herkese razı olman için şantaj. Seninle evlenmemin bir nedeni de önünde böyle bir rezalet çukuru görmemdi.>> Sesindeki bir şey, Luce'un inanmasına neden oldu.

<<Anlıyorum.>> Gerekten ilk kez anlıyordu. <<Sana minnettar olmam gerek sanırım.>>

<<Minnettarlık duyulmadan da yaşayabilirim. Ama ille de karşılık vermek istersen, nasıl yapacağını biliyorsun.>> Acı, alaycı bir gülüşle Luce'un gözlerinin içine baktı. <<Seninle evlenmemin başka nedenleri de var.>> Gözlerini kızın vücudunda gezdirdi. <<Çok güzelsin. Çok fazla şey vaat ediyorsun insana.>>

<<Ya Nita?>> Luce mümkün olduğu kadar uzaklaştı ondan. Duyduğu acı, sesinde sert bir alay halinde çınlıyordu.

Conn'un gözlerinin derinliklerinde çirkin bir şeyler belirdi; gözlerini Luce'dan ayırmadan onu üzerine çekti, dudaklarını boğazına yapıştırıp mırıldandı. <<İnan bana, tam bir uzmandı o. Onun gibi olmak için çok uğraşman gerekecek.>>

<<Düğün gecemizde sahiden Nita'ya gittin mi?>>

<<Fark eder mi?>>

Conn'un ne demek istediğini anlamaya çalışarak evet dercesine başını salladı.

Conn,>> Fark etmez,>> dedi usulca. <<Senin gittiğimi sanman fark eder ama. Bana karşı denetleyemediğin bir şehvetten başka bir şey duymadığın konusunda bundan daha iyi bir delil bulamazdım. Tanrım, ne kadar kızmıştım, ne kadar öfkeleniyordum sana. Sabahlara kadar uyumadan senden alacağım intikamın planlarını kuruyordum. Senin de kendini cehennem azabına attığını bilmem gerekirdi.>>

Luce'un vücudundaki bütün kaslar gerildi, ama Conn çenesini sıkıca tutarak başını eğip öptü onu. Kız bütün öfkesinin ve hayal kırıklığının bir arzu dalgasına kapılıp yok olduğunu hissetti. Kurtulmak için çırpınmaya başladı, ama boyun eğdirene kadar sıkı sıkı tuttu onu Conn, sonra rahatlayıp gevşetene kadar okşadı. Öylesine tatlılıkla öpüyordu ki, Luce kendini onun arzularının seline bıraktı.

Dokuzuncu Bölüm - Final

Uzun bir süre sonra, güneş ufka yaklaşırken, Conn yavaşça öperek Luce'u uyandırdı. Kız gözlerini açmadan onun adını fısıldadı.

<<Hadi uyan,>> dedi Conn, Luce'un hali hoşuna gitmişti. << Eve götürmezsem, senin hemşireler sevgili kuzucuklarına ne yaptığımı sormak için buraya koşarlar.>>

<<Sanmam.>> Luce'un canı kımıldamak istemiyordu.

<<Sahi mi?>> Dudaklarını usulca Luce'unkilere dokundurdu. <<O zaman biraz yüzelim.>>

Luce ağır ağır gözlerini açtı. <<Şimdi mi?>>

<<Neden olmasın? Seni kendine getirecek bir şey gerek. Bu halinle eve götürürsem, bekçi köpeklerin öğleden sonrası nasıl geçirdiğimizi hemen anlarlar.>>

Luce merakla sordu. <<Hoşuna gitmez mi bu?>>

Conn sırıttı. <<Canımın içi, ikisi de bana şöyle bir baktılar ve müzmin bir zampara olduğuma karar verdiler. Onun için ne düşüneceklerine aldırmam ben, ama sen utanırsın.>>

<<Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun.>>

<<Öyleyse bir daha yalan söyleme bana.>> Sade, ama garip bir şekilde tehdit edici sözcüklerdi bunlar.

<<Yalan söylemiyorum... söylememiştim...>>

Conn onun başını çevirip gözlerinin içine alay edercesine baktı. <<Söylemiştin, Luce. Bana beni sevdiğini söylemiştin. Açık, güvenilir bir şehveti, bahane olarak kullanılan yalan duygulara tercih ederim. Beni istiyorsun, beni arzuluyorsun. Aşk sersem kafalı romantiklere bırak. Böylece, her şey bittiği zaman incinmezsin.>>

Conn'un sözleri kırbaç gibi iniyordu Luce'un kalbine. <<Sen... sen ne hissedeceksin? Yoksa artık hiçbir şeyin etkilenemeyeceği kadar alaycı biri mi oldun?>>

<<Etkilenebilirim tabii.>> Bakışlarını Luce'un vücudunda dolaştırdı. <<Gerçekten etkilenebilirim. Ama boş yere kalbime, iyi taraflarıma, ya da aşklıma seslenerek olmaz bu iş. Evliliğimiz çılgınca bir hareketti; kişiliğime o kadar aykırıydı ki, sonunun kötüye varacağını bilmem gerekirdi. Birbirimizden kurtulmamızı sağlayacağız, sonra ben gideceğim. Artık kendi başının çaresine bakacak kadar olgunlaştın.>>

Kapkara kesilmiş gözlerle, Luce'un fena halde bozulduğu açıkça belli olan yüzüne dalga geçiyormuş gibi baktı. Luce çabucak ondan uzaklaştı. <<Hayatta tanıdığım en küstah insansın sen. Önümüzdeki on beş günü, metreslerinden biriymiş gibi davranarak geçireceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Eve gitmek istiyorum.>> Elbiselerini giymeye başladı, duyduğu acıyı gizleyen bir öfkeyle titriyordu. <<Gerçekten çekilmezsin sen. Çok zalimsin! Nefret ediyorum senden.>>

Luce'un hiddeti Conn'un hoşuna gitmişti. En ufak bir utanç belirtisi göstermeden kalkıp onun önünde durdu, keskin gözlerle baktı yüzüne. <<Eskiden tanıdığım Luce'a daha çok benziyorsun şimdi,>> diye alay etti. Eğilip onu öptü.

Luce'un gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Birkaç hafta için bile olsa, karısı olarak onunla birlikte yaşadıktan sonra gelecek bir ayrılık öldürdü kendisini. Ama ona söyleyecek değildi bunu. <<Oh, Conn,>> diye inleyerek ona sarıldı, omzundaki yara izini sevgiyle okşadı.

<<Eve gitmek istediğine emin misin?>>

Luce kollarının çemberini gevşetti. <<Evet, lütfen.>>

Luce'un biraz önce verdiği kararı hissetmiş gibi Conn yeniden öpmeye başladı onu. Dudaklarını ağzına hapsetmiş, vahşi bir tutkuyla öpüyordu onu. Luce, Conn'a sarılıp vücudunu onunkine yaslayınca, erkeğin kendisini ne kadar arzuladığını fark etti. Neden sonra Conn başını onunkinden uzaklaştırınca, Luce elini örselenmiş, acıyan dudaklarına götürdü.

<<Neden yaptın bunu?>>

Conn omuz silkti. Ağzı bir çizgi halini almıştı. <<Sana damgamı bastım diyelim,>> dedi ters bir tavırla. <<şu an için benimsin. İyice öpülen bir kadına benziyordun ve ben öyle görünmenden hoşlanıyorum.>>

Bir an için Luce'un yüreği umutla kıpırdadı, ama hemen kayboldu bu umut. Conn kendisi için sahiplenme duygusundan başka bir şey hissetmiyordu.

Eve giderken hiç konuşmadılar Kapının önüne geldiklerinde, Luce sakın bir tavırla, <<Seninle o eve geri dönmeyeceğim, Conn, >> dedi.

<<Fikrini değiştirdin mi?>> Luce'a inanmadığı belliydi.

<<Seni unutmak için bu on beş günlük süreye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.>>

Bir an uğursuz bir sessizlik oldu, sonra Conn <<Yalancı,>> diyerek ona doğru eğildi. Gözleri çok sert ve keskindi, çenesinde bir kas seğiriyordu. <<Bak, boğazındaki o damar gene atıyor, nefesin hızlandı. şimdi seni öpseydim, her zaman yaptığın gibi aralardın dudaklarını bana, beş dakika sonra da istediğim her şeyi yapardın. Onun için, bir daha düşün, benim zevk düşkünü karıcığım.>>

Luce bütün iradesini kullanarak hayır dercesine başını salladı. <<Sefahat dolu bir on beş gün ve sonunda veda yemeği istemiyorum.>>

<<Genellikle şükranlarımin sembolü olarak daha elle tutulur bir şey veririm>>

Luce başını çevirdi. <<Satılık değilim ben.>>

<<Hayır, satılıksın, ama fiyatın ötekilerden biraz daha yüksek.>> Duvara dayandı; Luce'a dokunmamayı başaracakmış gibi, ellerini ceplerine soktu. Öfkesi karanlık, korkutucu ve elle dokunulacak kadar yoğundu. <<Her zaman benimle gelmeni sağlayabilirim.>>

<<Biliyorum, ama benden karşılık görmek için uğraşmaktan yorulacaksın. Buna alışkın değildin, Conn. Pek çok kadın seni dayanılmaz buluyor.>>

<<Ne istiyorsun benden?>>

<<Bilmiyorum deseydim, buna inanır mıydın?>>

<<Evet, inanırdım.>> Dayandığı yerden doğruldu, soğuk bir tavırla, <<Pekala, buraya kadar. Seni ararım,>> dedi.

Conn'un arabası gidince, Luce kendini kanepeye atıp ağlamaya başladı. Gözyaşları parmaklarının arasından süzölüyordu. Faith eve geldiğinde onu orada, kıpırdamadan otururken buldu.

<<Yüklü bir gündü, değil mi?>> diye sordu.

Luce içini çekti. <<Gerçekten öyleydi.>>

<<Susmamı istediğin zaman söyle.>>

<<Gidip kendisiyle yaşamamı istiyor.>>

<<Sen de istemiyorsun, öyle mi?>>

<<Yo, istiyorum. Ona karşı direnmeyi hiç başaramadım. İsteseydi, ilk karşılaşmamızdan bir saat sonra dünyayı hiçe sayıp giderdim ona. Vicdanının sinsi dinleyen o oldu.>>

Fiath bu sözlerle hiç şaşmamış gibiydi. <<Bütün merhametsizliğine rağmen, her şeyle çok derinden ilgilenen biri izlenimini veriyor Conn. Senin için endişe duyuyor olması mümkün mü?>>

<<Bana karşı sorumlu hissediyor kendini: Tanıştığımız zaman üvey annemle yaşıyordum; saf bir genç kızın teslim edileceği türden biri değildi.>>

<<O ortamda bir yara almadan kurtulduğun için şanslısın.>>

<<Ama aldım,>> diye acı bir alayla konuştu Luce. <<Conn'la evlendim. Buna 'Yara almadan kurtulmak' diyen herkese karşı çıkarım.>>

<<Anlıyorum. Onunla evli olmak bir dolu şeyi bir tek derste öğrenmek gibidir herhalde,>> dedi Faith. <<Peki, şimdi ne yapacaksın? Gidip onunla yaşayacak mısın?>>

<<Hayır, yapamam.>>

<<Söyledin mi bunu ona?>> Luce evet diye başını salladı. <<Peki, o ne dedi?>>

<<'Seni ararım' dedi. >> Faith'in hayretini görünce gülümsedi.

<a<Bu fikirden vazgeçtiğini mi düşünüyorsun?

<<Hayır. Conn vazgeçmez. Ona borçluyum, mutlaka ödedir bana. Sert bir erkek Conn, ama kendine göre ahlak kuralları var. Beni istiyor, benim de kendisini istediğimi biliyor. Bunu zayıflık olduğunu düşünüyor; bu işe bir macera gözüyle bakmamız ve işin olacağına varması gerektiğini düşünüyor. <<Acı acı, alayla güldü. << Çok dramatik olacak, ama ölecek gibiyim.>>

Conn onun kendisini reddetmesini kabullenmiş gibiydi. Yaz geldiğinde Luce hala görememişti onu. Vücudundaki çürükler geçmiş, onun çocuğunu taşımadığını anlamıştı Luce, ama Conn hala görünürlerde yoktu. Luce çok az yiyebiliyor, güneş yanığı cildi bile yüzünün solukluğunu gizleyemiyordu. Geceleri gözleri tavana dikili yatıyor, anılar kafasına üşüştükçe arzudan kıvranıyordu. Çok az uyuyabiliyor, sabahları yorgun, bitkin kalkıyordu yataktan.

Sonra bir gün, öğle tatilinde sokakta yürürken Ryan McLeod'la burun buna geliverdi. Ryan tarafsız bir ilgiyle onun yüzüne bakarak, <<Hasta mıydın?>> diye sordu.

Luce ihtiyatlı bir tavırla, <<Ben... yani...>> diye kekeledi ve sustu.

<

<Benimle gel,>> diyen Ryan onun koluna girip en yakın lokantaya götürdü. <<Seni son gördüğümde bu yana oldukça zayıflamışsın.>>

Birkaç dakika sonra önündeki şeri kadehine bakan Luce, <<Bunu içmeme ben, işe gidemem sonra,>>

dedi.

<<Kahvaltı etmedin mi? Neyse, iç onu ve neden kendini açlıkla öldürmeye çalıştığını anlat bana.>>

<<Öyle bir şey yapmıyorum.>>

<<Mutsuz olduğun için iştahını kaybettin. Başkalarının işine karışmak bana çok ters gelir bilirsin, ama senin ve kayınbiraderim olacak adaminkine karışıyorum. Sonia üzülüyor çünkü.>>

<<Üzüldüm. Kadınların ağlamasından nefret eden erkeklerden olduğunu biliyorum; ama Conn'dan biraz daha söz edersen, şimdi ağlamaya başlayacağım.>>

<<Söyle bakalım, bu kibirli oyun yazarını seviyor musun?>>

Gözyaşları Luce'un etrafı görmesine mani oluyordu. <<Tabii seviyorum. Sevmeseydim, önerdiği şey yapar, gerisine aldırmazdım bile.>>

<<Ne öneriyor?>>

<<Birbirimize olan tutkunun bitmesi için birkaç hafta bir arada kalmamızı, sonra da boşanmamızı. <<Seriden bir yudum aldı. <<Onu öldürebilirim.>>

<<Bu duygunuz karşılıklı.>>

Luce korku dolu kocaman gözlerle Ryan'a baktı. <<Ne demek istiyorsun?>>

<<Dün gece yemekte bizdeydi Conn. Bir şişe viski içtikten sonra, bir daha karşılaştığınızda kimin efendi olduğunu sana göstereceğini söyledi. Anladığım kadarıyla yazamıyor, uyuyamıyor ve senin gibi yemek yiyemiyor. Nedenini sorduğum zaman, kibarca çenemi kapamamı söyledi. Sen de öyle mi diyeceksin? Yoksa neden her şeyi böyle altüst ettiğinizi bana anlatacak mısın?>>

Şaşılacak şeydi, ama Luce her şeyi Ryan'a anlattı. Konuştukça garip bir rahatlık duymaya başlamıştı. Sustu zaman Ryan hafifçe kaşlarını çatarak bir süre durdu, sonra, <<Şimdi ne yapacaksın?>> diye sordu.

<<Sanırım Conn'a gideceğim ve asla benden bıkmamasını dileyeceğim. Bunu yapmam gerektiğini düşünmüyor musun?>>

<<Ben asla öğüt vermem. Ama yapılacak tek şeyin bu olduğunda seninle hem fikrim; onunla beraber olmak istiyorsan tabii.>>

<<Evet. Senle konuşurken ne yapmam gerektiğini gördüm. Eğer onunla beraberken acı çekersem... şey, nasılsa onsuz hayat bir çöl gibi geliyor.>>

<<İyi o zaman.>> Ryan saatine baktı. <<Öğleden sonrayı kasabada geçireceğim. Seni işten alıp götürürüm.>> Luce itiraza kalkışınca devam etti. <<Her şeyin böyle devam etmesini, her geçen gün katılaştıran tavırlarınızın ilk adımı atmaya ikiniz için de zorlaştırmasını mı istiyorsun?>>

Saat altıda, birkaç parça eşyasını koyduğu valizi elinde, küçük koyun arkasındaki tepede Ryan'ın arabasından indi Luce. <<Seni aşağıya kadar götürmemi istemediğine emin misin?>> diye sordu Ryan.

Luce zorla gülümsedi. <<İstemiyorum. Yürüyerek gidersem, beni geri yollamaz. Bana şans dile, Ryan.>>

<<Şansa ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.>> Ryan gülümseyerek Luce'un yanağından öptü. <<Hadi

```
git.>>
```

Yoldan aşağı yürürken, Luce davranıp davranmadığını kendi kendine sordu. Tepenin dibine vardığında, elindeki küçük valiz bir ton ağırlığındaymış gibi geliyordu ona. Conn'un plaj evi boştu. Luce bir an tereddüt ettikten sonra içeri girip yatak odasına yürüdü. Valizini boşaltıp eşyalarını çekmecelere yerleştirdi.

Güneş batıp Conn hala ortalıkta görünmeyince, merak etmeye başladı. Sonia’larda olmalıydı. Haftalardan beri beri ilk kez doğru dürüst bir yemek yedikten sonra bir köşeye kıvrılıp Conn’u beklemeye başladı. Gece yarısı olduğunda, oturduğu yerde ikikez uyuyup uyanmıştı. <<Canı cehenneme,>> diye söylenerek geceliğini giyip yattı.

Uyandığında sabah olmuştu. Conn gözleri yere dikili yatağın kenarında oturmuş, kahve içiyordu. Bir an nerede olduğunu hatırlayamadı Luce. Kıpırdanınca Conn dönüp ona baktı.

<<Günaydın.>> Yüzü son derece ifadesizdi. Resmi bir tavırla konuşuyordu. <<Sana kahve yaptım.>>

<<Teşekkür ederim.>> Luce, bu saçma resmiyeti biraz daha devam ettirirse, kahveyi Conn'un başından aşağı boşaltıvereceğini düşündü. Güneş ışığında kamaşan gözlerini kırptı. Yan gözle bakınca yanındaki yastığın üzerindeki çukuru gördü. Yanaklarının kızardığını, elinin titremeye başladığını fark etti. Conn'un, sunduğu şeyi almaya niyeti olmadığı açıktı. Luce'u isteseydi eğer, gece yatağa geldiğinde onu uyandırırdı.

<<Kim getirdi seni buraya?>>

Luce kinayeli bir şekilde gülümsedi. <<Ryan.>>

<<Bilmem gerekirdi. <<Conn bir kurt gibi dişlerini göstererek sırttı. <<Sonra eve dönüp karısını ve çocuklarını alarak Stewart'lara yemeğe gitti.>>

<<Sen de orada mıydın?>>

Conn yan gözle baktı ona <<Evet. Buraya gelirken seninle konuştu mu?>> Soru çok önemsizmiş gibi dümdüz bir sele monuşmuştu.

<<Hayır. Sadece buraya kadar getirdi. Hepsi bu.>>

<<İyi. Neden buraya geldin, Luce? Doğruyu söyle.>>

Luce içini çekerek ellerine baktı. <<Seninle beraber olmak istedim. Mücadele etmekten bıktım. Düğün gecemizde beni terk ettiğinden beri yaptığım tek şey bu. Sanırım seni seviyorum ve hiç gururum kalmadı.>>

<<Fikrini değiştirmene neden olan şey ne?>>

Luce gülümsedi. <<İstirap.>>

Conn ısık göslerle Luce'ı süzdü. <<Bundan sonra hep mutlu olmayı mı bekliyorsun?>>

İncitmekten ne kadar zevk alıyordu bu adam! Luce dudağını ısırdı, boğuk bir sesle cevap verdi. <<Hayır, bana verdiğin dersi öğrendim. Aşk geçicidir, elindeyken zevkini sür, vs.. vs.. Verebileceğinden daha fazlası için sana yalvarmayacağım. Beni önünde süründüreceğini söylemiştin Conn. Pekala, sürünüyorum işte.>>

<<Bunları söylemek kolay geliyor sana.>>

Luce onun ne istediğini kavrayınca, birden kıpkırmızı kesildi. Teslimiyetini en açık biçimde, hareketleriyle göstermesini istiyordu. Conn ta başından beri Luce'un kendisini sevdiğine inanmamış, olaylar da onun bu inancını desteklemişti.

Heyecandan kuruyan dudaklarını yalayarak Conn'a baktı. Üzerindeki eski havlu kumaştan yapılma bir bornoz vardı. Luce'u sevmiyordu; ama istiyordu onu. Bununla yetinmek zorundaydı. << Ne istiyorsun? >> diye sordu.

Conn gülümsedi. <<Hareket, Luce. Habire duyguların hakkında konuşup duruyorsun, ama iş bunlarıharekete dökmeye gelince orada duruyorsun. Beni ne kadar sevdiğini göster bana.>>

<<Pekala.>> Geceliğini yukları sıyırarak başından çıkardı. Erkeğin gözlerindeki saklayamadığı arzuyu görünce gülümsedi. Conn'un gözlerindeki açlık, dün gece onu uyandırmayışının nedenin, Luce'u artık istememesi olmadığını gösteriyordu. Elini Conn'un bornozundan içeri kaydırarak omzunu tutup onu kendine doğru çekti; Conn şimdi Luce'un üzerine uzanmıştı. <<Conn,>> dedi titreyen bir sesle. <<Sana ihtiyacım var. Lütfen, beni o sensiz karanlığa geri gönderme.>>

Conn kollarını Luce'unbeline sardı. Dudakları göğsüne değiyordu. <<Oh Tanrım,>> diye inledi. <<Luce, şimdi sana sahip olursam, gitmene bir daha asla izin vermem. Bir hayat boyu buna dayanabilecek misin? Deli gibi kıskanacağım seni. Ama mutlu etmek için de elimden geleni yapacağım.>>

<<Seninle birlikte olmak beni mutlu etmeye yeter.>>

<<Ne kadar zaman, Luce? İhtirasın sönene kadar mı?>>

<<İhtiras sönerse onun yerini alacak başka şeyler olacaktır. Hayatı paylaşacaksak, Conn, ihtiras kadar güçlü başka bağların doğmasına neden olmaz mı bu?>> diye fısıldadı Luce. <<Senin çocuklarını doğurmak, ikimizin de sahip olamadığı bir yuvada büyümelerini izlemek istiyorum.>> Gözlerinden yaşlar akıyordu. <<Ama böyle bir hayat istemiyorsan, ona da razıyım. Bütün istediğim, seninle birlikte olmak. Lütfen! Yalnız senin yanında yaşadığımı hissedebiliyorum.>> Conn hiç sesini çıkarmayınca, <<Beni sevmediğini biliyorum.>>

<<Luce, küçük aptalım benim. İlk gördüğüm anda sevdim seni,>> diye inledi Conn. <<Yirmi yaşındaki bir delikanlı gibi umutsuzca, delice aşık oldum sana.>>

Luce kulaklarına inanamıyordu. <<Ama hiç söylemedin...>>

<<Tabii söylemedim,>> diye gülümsedi Conn. <<Öteye git.>>

Luce mutlu olması gerektiğini biliyordu. Ama Conn bornozunu çıkarıp yanına uzanarak sıkı sıkı kendisine sarıldığında şaşkınlıktan başka bir şey hissetmediğini fark etti. <<Neden... neden söylemedin bana?>>

<<Sen benim için böyle bir duygu beslemiyordun çünkü.>> Luce'un protesto etmesine aldırmadan sözlerini sürdürdü Conn. <<Bir erkeğe duyduğun ilk fiziksel çekim duygusuna balıklama daldın. Seni suçlamıyorum. On sekiz yaşında insan bundan başkasını hissedemez. İnatçı, ateşli, tereddütsüz ve büyüleyiciydin; hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim seni. Ama normal bir aile düzenin olsaydı, bana karşı duyduğun çekici bulma hissi aşka dönene kadar beklerdim. Ne yazık ki zamanım yoktu.>>

Lecu hala inanamıyordu ona. <<Ama Nita'nın aşığydın sen.>>

Conn hayır der gibi başını salladı.

<<Ama o hala seviştiğinizi söylemişti...>>

<<İşlerin nasıl olduğunu anlamaya çalış. Bir yolunu bulup sana olan duygularımla başa çıkmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, seninle evlenip emniyette olduğunu görmekten başka bir şey istemiyordum; yalnız, bunun senin için uygun olmadığını da biliyordum. Ne kadar kolaylıkla aşık olduysan, aynı kolaylıkla o aşktan vazgeçebilirdin, büyük bir ihtimalle geçecekti de. On sekiz yaşında birinin duyguları pek durmuş sayılmaz. Gitmene izin vermek beni öldürebilirdi. Sonra Nita vardı. Üvey annen olması gerçeğinin dışında cömert ve insanı zora sokmayan bir kadındı. Onu gerektiğinden çok incitmek istemedim.>>

Luce başını salladı. Evliliklerinin felaket halini almasında kendisinin de ne kadar büyük katkısı olduğunu ilk kez fark ediyordu. <<Böylece ben önüne gelenle yatan küçük bir aptal gibi hareket edeceğimi söyleyerek seni tehdit ettiğimde, bir şövalye gibi davrandın sen.>>

Conn yumuşak bir sesle gülüp onu okşadı. <<Evet. Nita geldiğinde, özellikle senin onun her söylediğine inandığını gördüğüm zaman artık dayanamayacak hale geldim ve elimden geldiği kadar kötü davranmaya başladım. Hepimizi çok kötü bir duruma soktuğumu, bundan ikimizin de zararlı çıkacağımızı hissediyordum bir yandan da.>>

<<Benim aptallığım yüzünden öyle de oldu sonunda.>>

<<Hayır, benim yüzümden. Cinsel yansımaları olan bir çeşit kahramana tapınma duygusundan fazlasını duymana imkan olmadığını biliyordum, ama gene de bir yeniyetme gibi davrandığında aklının alamayacağı kadar çok kırıldım. Sebninle csevişip hiçbir tpki görememenin ne demek olduğunu bilemezsin. Çıkıp gitmeseydim, sana tecavüz edebilirdim. Allahtan, böyle bir şey yaparsam, evliliğimizin yürümesi için tüm şansı yitireceğimi düşünecek kadar aklım başımdaydı.>>

Luce, Conn'un omzunu ve boynunu öpmeye başladı. Conn titreyerek saçlarından tutup onun başını kendinden uzaklaştırdı. <Biraz bekle,>> dedi. <<Bu kez ikimiz için de mükemmel olmasını, geçmişin izlerini taşımasını istiyorum.>>

Luce gülümseyerek elini onun yan tarafından kaydırıp kalçasının üstüne koydu. Dokunuşu karşısında Conn'un birden kasılmasından zevk alıyordu.

<<Cadı,>> diye mırıldandı Conn. <<Sözümü dinle.>>

<<Kaza olduğunda, Nita'yla birlikte ne yapıyordunuz?>>

<<Bir partideydik. Beraber gitmemiştik. Uyuşturucu almıştı sanırım, kendinde değildi. Evine götürüyordum, hepsi o kadar. Evlendiğimiz gece ona gitmedim. Yalan söyledim sana o konuda. Bütün gece sokaklarda yürüdüm. Eve döndüğümde sen gitmiştin.>>

Conn'un sindeki bir şey, Luce'un, onun duyduğu kederi ve perişanlığı kavramasını sağladı. Yüreği acıyla yandı. <Oh, Conn ben de acı çekenin yalnız ben olduğumu düşünüyordum. Ne kadar üzgünüm bilsen.>>

<<Ben değilim.>> Luce'un alnını öptü. << Senin kadar benim de kusurum vardı. Sana karşı açık davransaydım, ikimizin de bu kadar acı çekmesi gerekmeyecekti. Kötü huyluyum, sevgilim. Ve bir gecede değişeceğime söz veremem.>>

<<Değişmeni istemiyorum.>> Başını Conn'un göğsüne dayadı. Böyle bir arada yatıp sakın ve ciddi konuşabilmelerine şaşıyordu. Güven içinde, sıcakık, seviliyor olma duyguları içini ısıttı. << Olduğun gibi

seviyorum seni. Ama sonunda her şeyi hatırladığımda, neden o kadar uzak ve soğuk davrandın? Bana karşı şehvetten başka bir şey hissetmediğini, başına bu kadar dert açtığım için kendimi sana vermek zorunda olduğumu söyledin bana. Neden?>>

<<Beni sevmeni istiyordum. İki yıl sonra seni ilk görüşümde, o fiziksel büyüünün eskisi kadar güçlü olduğunu anlamıştım. Benimle mücadele ettiğini, gözlerindeki korkuyu görmek ne kadar incitiyordu beni, bilemezsin; ama saklayamadığın arzun gene de umut duymamı sağladı. Bir sabah benden nefret ederek uyanabileceğini düşündükçe hafızanın geri gelmesinden korkuyordum. O yüzden, bana direnmeni imkansız kılmak için seninle seviştim.>>

Luce gülümsedi. <<Çok da ustaydın.>>

Conn içini çekerek onun göğüslerini okşadı. <<Ama hafızan geri gelince işler kötüye gitmeye başladı. Benden nefret edip kendinden iğrendin. Bir kadının böylesine sevebileceğine inanamayacağın kadar çok seviyorum seni; ama sen benden nefret ediyor, duyduğun arzuyu Nita'nın boyun eğmesine neden olanla bir tutup kendini küçük görüyordun.>>

<<Nasıl anladın bunu?>>

<<Nasıl düşündüğünü biliyorum çünkü.>> Ellerini Luce'un vücudunda dolaştırdı. Luce kıvranarak, baştan çıkarmak istercesine ona sokuldu, başını tutup kendine çekti. Conn canını yakarak öptü onu, elleri kendi üstünlüğünü kabul ettirmek istercesine tüm vücudunu araştırıyordu. Arzudan kalınlaşan bir sesle, <<Canını yakıyorum,>> dedi.

<Umurumda bile değil,>>

Conn gülümsedi, dokunuşları nazikleşmişti. <<Her bakımdan boyun eğmeni istedim. Beni sevdiğini ispat etmenin tek yolunun, gururundan tümüyle vazgeçmen olduğunu düşündüm. Bir kumardı bu, ama kazandım, buraya geldin çünkü. Dün gelip seni yatağımda görünce...>> Bir an sustu. <<Duyduğum rahatlama hissinden ağlayabilirdim. Yorgundum. Soyunup yanına yattığımda bana sokuldu. Nefesini koklayıp sıcaklığını duyarak uykuya dalmak dünyanın en doğal şeyi gibi geldi bana.>>

<<Gene de uyandığım da bana çok kötü davranmaktan geri durmadın.>>

<<Ne yaptığının farkında olup olmadığını iyice anlamam lazımdı. <<Luce'u bırakıp komodinin çekmecesini açtı. <<İşte.>> İki yıl önce Luce'a verdiği altın nikah halkası elinde parlıyordu. <<Dükkanda o yakut yüzüğü parmağına taktığımda, kafanda bazı anıları canlandırabilirim diye ummuştum. Güzel bir yüzüktü. Sana nişan yüzüğü almadığımı hatırlayınca, satın aldım onu.>>

<nerede?>> Luce'un boğazına bir yumru takıldı, ağlayacak gibiydi.

Conn iki yüzüğü bir arada ona uzattı. <<beğenmediysen, bir başkasını alırsın.>>

<<Çok beğendim,>> Luce başını eğip Conn'un elini öperken gözleri dolu doluydu. <<Oh, Conn, bir daha asla terk etme beni. Dayanamam buna.>>

Conn yastıklara yaslanarak Luce'u üstüne çekti. Yüzüklü elini öperken, <<Asla,>> dedi. <<Söz veriyorum, bir daha asla terk etmeyeceğim seni.>>

-----SON-----